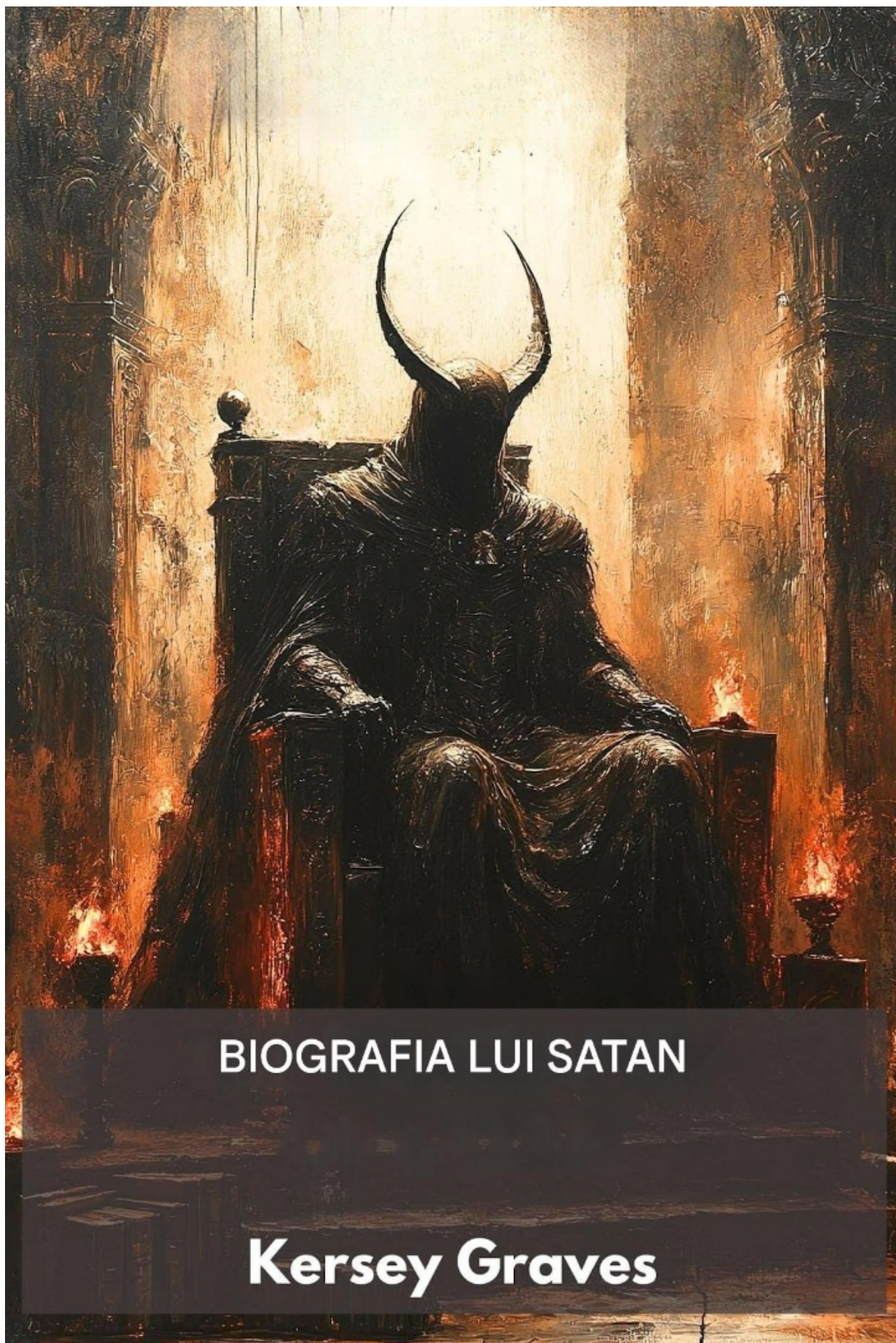

BIOGRAFIA LUI SATAN

Kersey Graves

Biografia lui Satan

Sau o expunere istorică a diavolului și a stăpânirilor sale înflăcărâte. Dezvăluirea originii orientale a credinței într-un diavol și a unei pedepse nesfârșite viitoare

Kersey Graves

Publicat pentru prima dată în 1879

Cuprins

Prefață

Introducere. „Frica are chin”

I. Rele și efecte demoralizante ale doctrinei pedepsei fără sfârșit

II. Tradiții antice privind originea răului și a diavolului

III. Un diavol rău și un iad fără sfârșit, neprevăzute în Vechiul Testament

IV. Explicația cuvintelor „diavol” și „iad” în Vechiul Testament

V. Dumnezeu (și nu diavolul) autorul răului conform Bibliei creștine

VI. Dumnezeu și Diavolul, inițial frați gemeni și cunoscuți sub aceleași titluri

VII. Originea termenilor „Împărăția Cerurilor”, „Porțile Iadului”, precum și a tradițiilor despre dragonul care urmărește femeia, femeia îmbrăcată în soare etc.

VIII. Iadul instituit pentru prima dată în ceruri - Originea și coborârea sa de sus

IX. Originea tradiției referitoare la „Groapa fără fund”

X. Originea credinței într-un „lac de foc și pucioasă”

XI. Unde este Iadul? - Tradiții antice privind caracterul și locația sa

XII. Originea noțiunii că gândurile malefice ale omului sunt instigate de un diavol - acțiunea satanică fiind limitată la fenomenele lumii exterioare

XIII. Diavolul creștinului - de unde este importat sau împrumutat

XIV. Diversele clauze punitive de după moarte din Noul Testament, de origine orientală

XV. Doctrina pedepsei viitoare de origine păgână și preotească, inventată de preoții păgâni

XVI. Explicația Iadului, Hadesului, Tartarului, Infernului, Gheenei și Tofetului

XVII. O sută șazeci și trei de întrebări pentru credincioșii în pedeapsa post mortem

Anexă. Războiul din ceruri

Cuvânt înainte

De MARSHALL J. GAUVIN

Gândirea are o istorie. Viața intelectuală a prezentului este moștenirea credințelor și îndoielilor, a speranțelor și temerilor trecutului. Ne gândim din nou la gândurile părinților noștri, doar cu variațiile datorate unei culturi mai largi. Iar această cultură mai largă este produsul variațiilor intelectuale.

Gândirea variază în direcția creșterii. Dar schimbarea gândirii este, în cea mai mare parte, un proces lent. Convingerile sunt tenace și nicio credință nu este mai tenace decât credințele religioase.

Asta pentru că religia are de-a face cu zei și diavoli; pentru că presupune să-i spună omului locul său în lume și relația sa cu aceasta, precum și de unde și încotro se află ființa sa; pentru că ne învață necesitatea de a avea anumite credințe cu privire la aceste lucruri și pentru că face apel în mod fundamental la emoțiile omului - la speranța sa de fericire și la teama de durere într-o altă lume.

Aceste trăsături ale credinței religioase conferă religiei un interes universal. Toți oamenii sunt interesați de religie. Sunt interesați de ea pentru că a dominat în mare măsură viața umanității; pentru că, timp de nenumărate secole, omenirea a trăit, a gândit și a suferit aproape în întregime în limitele sancțiunilor religioase; pentru că fiecare pas pe care l-a făcut rasa în direcția progresului intelectual a fost făcut în sfidarea autorității religioase; pentru că întreaga gamă a culturii științifice a timpului nostru cu privire la om și univers este o provocare pentru și este contestată de noțiunile religioase care ne-au parvenit din trecutul îndepărtat.

Prin urmare, creștinul și deistul, teosoful și spiritualistul, agnosticul și ateul, sunt în egală măsură interesați, deși din puncte de vedere diferite, de istoria credințelor religioase ale umanității - istoria gândirii religioase a lumii.

Fără cunoașterea trecutului omului, prezentul său nu poate fi înțeles. Credințele de ieri sunt cheile către ușile gândurilor de astăzi. Din ceea ce era religia de ieri, a devenit religia de astăzi, iar pe temeliile pe care le punem, fie ele fragile sau sigure, suprastructura gândirii de mâine se va ridica pentru a provoca vânturile schimbării și pentru a fi testată de furtunile stresante ale științei.

La baza religiei lumii creștine a stat și există chiar și credința într-un iad veșnic, în flăcări, prezidat de un diavol, prințul demonilor. Biserica a învățat întotdeauna și încă învață că

cei credincioși, cei devotați - în cel mai bun caz, doar câțiva - vor fi aleși să împărtășească gloria veșnică a prezenței lui Dumnezeu în ceruri și că nenumăratele miliarde de neregenerați și nemântuiți vor fi torturați pentru totdeauna în flăcările iadului, sub supravegherea veșnică a privirii răutăcioase a Diavolului.

Acea doctrină atroce – doctrina pedepsei veșnice pentru necredincioși – a fost, în fiecare epocă, izvorul principal, forța motrice a creștinismului. Înmarmărită cu această credință, biserica s-a lansat asupra Imperiului Roman, a distrus religiile păgâne, a stins cultura păgână, a răsturnat civilizația clasică și a introdus lumea în prăpastia dăunătoare a Evului Mediu.

Înflăcărată de această credință, biserica a umplut lumea cu ură religioasă, cu fanatism, cu intoleranță față de știință și rațiune. Îndemnată la disperare de această credință, biserica a înființat Inchiziția; a umplut lumea creștină cu spioni și informatori; și, timp de o lungă succesiune de generații, i-a închis, i-a întins pe suporturi și i-a ars de vii pe cei mai nobili, cei mai progresiști bărbați și femei din rasa noastră, pentru că aveau suficientă minte pentru a gândi și suficient curaj pentru a-și exprima gândurile.

Pentru a satisface această credință infamă, Hypatia și Huss, Bruno și Vanini, Servetus și Ferrer, cu nenumărați martiri care au umplut calea dintre învățătorul grec din secolul al V-lea și educatorul spaniol din zilele noastre, și-au pecetluit convingerile cu sângele lor și și-au aruncat cenușa în vânturi.

Credința în pedeapsa veșnică a dat lumii o mie de războaie religioase. A interzis investigațiile. A blocat gândirea onestă. A făcut ignoranța universală și progresul imposibil. A pus lumea sub picioarele preoților. Timp de mai bine de o mie cinci sute de ani, ideea nebunească că un iad de flăcări așteaptă sufletele necredincioșilor într-o altă lume a făcut mai mult decât orice alt lucru pentru a transforma această lume într-un fel de iad.

Reclamată de la milioane de amvoane, iar și iar, de-a lungul tuturor secolelor de creștinism, acea credință fără inimă a umplut viețile bărbaților, femeilor și copiilor cu o frică cumplită – o frică care adesea se transforma în teroare – o frică usturătoare care abia recent a început să dispară.

Gândiți-vă, de exemplu, la aceste cuvinte teribile, rostite de pe buzele unui om atât de bun precum reverendul Charles H. Spurgeon, eminentul predicator baptist al Tabernacolului Metropolitan din Londra, acum doar o generație:

„Imaginează-ți bietul nenorocit în flăcări! Vezi cum îi atârnă limba între buzele pline de bășici! Cum îi arde și-i jupuiește palatul, ca și cum ar fi o tăciune! Iată-l cum plânge după o picătură de apă! Nu vreau să-mi imaginez scena. E de ajuns să spun că iadul iadului va

fi pentru tine, dragă păcătos, gândul că va fi pentru totdeauna. Vei privi acolo sus, la tronul lui Dumnezeu, și pe el vei vedea scris: «Pentru totdeauna».”

Apoi, trecând la versuri, elocventul predicator continuă:

„Veșnicie este scrisă pe rack-urile lor,
Veșnicie pe lanțurile lor,
Veșnicie arde în foc;
Veșnicie domnește veșnic.”

Împotriva unor astfel de învățături înfricoșătoare, rațiunea a trebuit să lupte; știința a trebuit să lupte, iar spiritul umanității a făcut loc doar încet. Emanciparea minții umane este, încă, departe de a fi completă. Vechea robie menține încă o dominație amenințătoare. Lanțurile fricii încă leagă credințele a zeci de milioane de oameni. Oriunde preoții și predicatorii sunt puternici, oriunde lumina cunoașterii moderne nu a pătruns încă în adâncurile întunecate ale superstiției, credința în iad își păstrează influența asupra oamenilor. Întreaga lume a ortodoxiei creștine încă îl respectă pe Diavol cu credința sa și încă îl onorează cu tributul fricii sale. Iar ignoranța și despotismul, confuzia și războiul, care încă întunecă fața civilizației, fac parte din prețul pe care omenirea încă îl plătește pentru că a fost înșelată de o doctrină religioasă falsă care, în fiecare epocă creștină, a abătut mintea omului de la cultivarea acelor preocupări pe care se bazează bunăstarea sa în această lume.

Însă s-au înregistrat unele progrese. Credința în Diavol și iad a dispărut din întreaga lume intelectuală și, pe măsură ce educația avansează, cei care nu cred în aceste superstiții teribile se vor înmulți cu milioanele. Misiunea educației, a științei moderne și a criticii istorice este de a câștiga lumea pentru iluminare, iar acest obiectiv va fi atins în cele din urmă, în ciuda predicilor puerile ale preoților și a fulminărilor fundamentalistilor.

Însă, în timp ce Diavolul și stăpânirile sale de foc dispar din tărâmul credințelor umane, trebuie ținut cont de faptul că credința în Majestatea Sa Satanică și într-un loc de chin fără sfârșit pentru cea mai mare parte a omenirii sunt vitale pentru creștinism. Realitatea lui Satan este la fel de clar învățată în Noul Testament ca și realitatea lui Hristos. Satan a fost cel care l-a ispitit pe Fiul lui Dumnezeu la sfârșitul postului său de patruzeci de zile. Satan a fost cel care l-a dus pe tânărul Dumnezeu pe vârful Templului și de acolo pe vârful unui munte și i-a oferit împărățiile lumii, în schimbul închinării.

Conform Noului Testament, Hristos a scos demonii din oameni în repetate rânduri.

Mai mult, Hristos i-a amenințat pe oameni cu pedeapsa veșnică în iad (Matei 25:41, 46).

Dacă aceste reprezentări nu sunt adevărate; dacă Diavolul este doar un mit, iar iadul doar o figură de stil, autoritatea Noului Testament se dărâmă. Odată cu diavolul și iadul dispărând, mântuirea își pierde sensul; salvatorul rămâne fără o slujbă; ispășirea rămâne neîndeplinită; mânia lui Dumnezeu se transformă într-o ficțiune preotească – creștinismul este văzut nu ca o revelație divină, ci ca o superstiție grosolană care, timp de aproape două mii de ani, a înșelat, trădat și martirizat omenirea.

Autorul acestei cărți a îndeplinit pentru semenii săi serviciul remarcabil de a le arăta faptul că doctrina creștină despre Diavol și iad era complet necunoscută evreilor din vechime și nu este nicăieri predată în Vechiul Testament. El arată că aceste doctrine au fost derivate din mitologiile națiunilor păgâne care înconjurau poporul evreu. El arată că aceste doctrine au fost derivate din mitologiile națiunilor păgâne care înconjurau poporul evreu. El arată că Dumnezeul Vechiului Testament și Diavolul Noului Testament – adică „Tatăl nostru care ești în ceruri” – Dumnezeul căruia îi venerază creștinii – și Domnul Iadului – Dumnezeul de care creștinii se tem – erau „inițial frați gemeni cunoscuți sub aceleași titluri” și că acest Dumnezeu și acest Diavol erau zei-soare caldeeni.

El arată în continuare că noțiunile creștine despre „Împărăția Cerurilor”, despre „adâncul fără fund”, despre „lac de foc și pucioasă” și alte idei similare au fost împrumutate din surse babiloniene și persane.

Cu alte cuvinte, el arată că ideile creștine despre lumile viitoare ale fericirii și chinurilor nu au fost făcute cunoscute omului prin revelație divină, ci, mai degrabă, au fost împrumutate de fondatorii creștinismului din bogata comoară a mitologiei păgâne.

Gândirea are o istorie. Creștinismul aparține istoriei naturale a gândirii. Originile sale se găsesc în dezvoltarea și migrația mitologiei. Iar omenirea o depășește astăzi, deoarece gândirea, iluminată de cunoaștere, se îndreaptă către un nivel superior - către altitudinea științei și a raționalismului.

„Biografia lui Satan” este un instrument în această mișcare înainte, deoarece este o carte informativă, o carte emancipatoare și, prin urmare, Kersey Graves, autorul, a fost un binefăcător al omenirii.

Minneapolis, Minnesota,

30 iulie 1924.

Prefață

Prezentând publicului această ediție a acestei lucrări, autorul consideră necesar doar să adauge în prefață că aceasta a fost revizuită și corectată temeinic și că numeroasele răspunsuri ale celor care au folosit un exemplar al ediției anterioare a cărții nu-i lasă autorului niciun motiv să se îndoiască de faptul că motivul care l-a determinat să o publice va fi pe deplin realizat. Acest motiv a fost acela de a expune și opri progresul celei mai instigatoare la teroare superstiții care s-a cuibărit vreodată în sânul ignoranților sau care a doborât vreodată energiile minții umane și l-a redus pe posesorul ei la condiția unui sclav abject, umilitor și tremurător!

Este obișnuit în exegeza preliminară a unei lucrări să se explice motivele care au condus la scrierea sau compilarea sa. Însă, întrucât motivele care au determinat această lucrare sunt deja parțial dezvăluite în capitolul inițiativ, intitulat „Discurs către cititor”, și în capitolul următor, care prezintă unele dintre relele practice care izvorăsc în mod legitim din doctrina pedepsei viitoare sau *post mortem*, vom adăuga la explicația astfel oferită doar următoarele:

1. Deși au trecut multe epoci de când pedeapsa după moarte a fost inventată și promulgată lumii, nicio lucrare menită să ofere cititorului general o expunere completă și, în același timp, scurtă a originii și scopului acestei doctrine dăunătoare, cu toți termenii, dogmele și tradițiile ei copilărești și variate, nu a fost prezentată publicului de când a fost trezită o amplă cercetare pe această temă.

2. Considerăm că este o chestiune de cea mai mare importanță ca cineva să facă efortul de a opri valul aproape nemărginit de teroare și mizerie, pentru care răspândirea practică a doctrinei condamnării fără sfârșit a fost întotdeauna și încă este o sursă cu adevărat prolifică. Căci nicio persoană care nu a investigat cu atenție problema nu își poate forma o concepție justă sau apropiată despre măsura în care lumea păgână și creștină a fost demoralizată și inundată de mizerie și nefericire prin propagarea acestei doctrine. Aceste fapte, legate de speranța de a opri acest râu întins - acest curent fără țărături al dăunătorilor, constituie principalul motiv pentru publicarea acestei lucrări.

3. Unicul și seriosul fapt, acela că frica superstițioasă de pedeapsa după moarte furnizează principala forță motrice prin care peste un milion de predici sunt ținute anual de la amvonurile creștine din Statele Unite, cu un cost de milioane de dolari, perceput în principal din buzunarele săracilor, care au efectul de a stârni în mintea claselor religioase cele mai chinuitoare emoții și cele mai chinuitoare temeri, producând adesea, temporar, ruina sănătății și a fericirii, chiar și în rândul celor mai virtuoși; iar oamenii (și

majoritatea preoților, de asemenea) fiind ignoranți cu privire la originea acestor doctrine superstițioase alarmante, autorul consideră că este o justificare suficientă, din motive morale, pentru a încerca sarcina de a ajuta la controlarea efectelor malefice și demoralizante ale acestei superstiții păgâne barbare, anticivilizatoare și terifiante.

Dacă aceste motive oferă o justificare suficientă pentru o astfel de întreprindere, rămâne la latitudinea cititorului sincer să judece.

Este îmbucurător să aflăm că frica superstițioasă, care în fiecare epocă și țară în care a predominat și a înrobit mințile a mii de oameni și care încă ține milioane în strânsoarea sa de fier, este probabil să fie mai bine înțeleasă în natura sa reală, în efectele sale nocive și în originea sa.

Kersey Graves

Introducere. „Frica are chin”

Cititorule prietenos: Crezi sau ai crezut vreodată în doctrina pedepsei viitoare fără sfârșit? Și ai tremurat vreodată de teamă că ai putea fi condamnat irevocabil la o viață de chinuri interminabile dincolo de mormânt? Ai tremurat vreodată la gândul oribil că fie tu, fie unii dintre cei mai dragi prieteni ai tăi ar putea, în „ziua socotelilor”, să fie numărați printre cei care vor primi teribila sentință: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui?” Matei, xxv: 41. Ai fost vreodată chinuit și bântuit de astfel de presimțiri înfricoșătoare și bântuit de ele zi și noapte, săptămâni și luni întregi, dacă nu chiar ani lungi și plictisitori, așa cum au fost mii și mii dintre cei mai devotați credincioși în credința creștină în toate epocile Bisericii? Sau ai fost vreodată prezent în timpul unei „renașteri religioase”, ca să-l vedeți pe preot îndepărtând (în imaginație) capacul de la gura arzătoare a Iadului (acea „groapă fără fund”, a cărei flăcări lugubre de foc „se suie în vecii vecilor”) și l-ați auzit descriind unui public îngrozit soarta cumplită a nenumăratelor milioane de „suflete condamnate, blestemate” ale lumii subterane? L-ați ascultat vreodată în timp ce descria suferințele lor agonizante și vorbea despre vaietele lor puternice, îngrozitoare, sfâșietoare de durere, despre gemetele lor jalnice, despre țipetele lor triste și despre țipetele lor de disperare care izburneau în suflet, care, ca o mie de tunete amestecate, reverberând de-a lungul marelui arc al închisorii lor întunecate, cutremurau „Cerul, Pământul și Iadul”? Și oare o frică tremurătoare v-a cuprins trupul fără nervi și v-a înghețat sângele în inimi, în ciuda eforturilor voastre de a-i rezista și de a o alunga, așa cum „oratorul de la amvon”, cu o elocvență strălucitoare, i-a descris pe locuitorii nenorociți ai acestei lumi a necazului, ca fiind aruncați încoace și încolo cu sufletele lor goale pe o mare de flăcări nesfârșită; un ocean fără țărmuri de foc clocotitor, arzător, sulfuros, biciuit în valuri muntoase furioase și năprasnice, de furtunile mereu tunătoare, mereu explozive și neîncetate ale mâniei divine? Și în timp ce încearcă să-și potolească setea arzătoare cu acest foc lichid, „viermele care nu moare niciodată”, înveșmântat în pucioasă arzătoare, ni se spune, își face ospăturile veșnice asupra măruntaielor inimilor lor însângerate, sfâșiate de trăsnetele rapide ale răzbunării cumplite a lui Iehova - da, săgețile ascuțite, proaspăt scoase din tolba lui Dumnezeu! Un bătrân și sumbru Lucifer, executorul desemnat (în parte) al mâniei răzbunătoare a lui Dumnezeu, fără să ia seama la strigătele lor tristă și la strigătele înnebunitoare, culminează cu cumplita dramă în timp ce „aprinde focurile și le menține aprinse” și toarnă jarul încins și arzător pe gâturile lor țipătoare!

Un cleric creștin popular, reverendul D-----, într-un acces de turgescență inspirațională și explozie mentală, care a avut loc recent în Xenia, Ohio, în timp ce se prăbușea, a rostit următoarele: „Tați și fii, *pastori* [țineți cont de asta, predicatori!] și oameni, soți și soții,

frați și surori, în foc nestins, cu vene umflate și ochi injectați, se întind unul spre gâtul și inima celuilalt, bărbați și femei dezgustați, diavoli la formă și trăsături, hidoși la privit. Întrucât răzbunarea lui Dumnezeu este în inima lui și Îi face plăcere să o execute, îi va călca în picioare în mânia Sa și îi va păta toate hainele cu sângele lor! [Mă întreb dacă apoi se va urca din nou pe „tronul său de smarald” lustruit și frumos cu aceste haine însângerate pe el.] Capul îmi amețește, în timp ce se apleacă peste prăpastie!” [Foarte probabil, frate; urcarea la înălțime are întotdeauna efectul de a-i face pe oamenii cu creiere mici să amețească. Vasele goale plutesc ușor. Și sugerăm cu umilință că ar fi trebuit să fii supt la cupe, să fii bășicat, să fii sângerat și pus la culcare imediat, iar după un efort atât de extenuant și nebunesc de a-i speria pe păcătoși și să-i ducă în Rai, să ți se administreze opioace și pulberi răcoritoare *la nesfârșit* .

Să luăm un alt exemplu: Un reverend domn Clawson, un cleric metodist episcopal, pe măsură ce „s-a întâmplat”, fiind odată însărcinat cu duhul condamnării veșnice și neștiind, așa cum bănuim, „dacă era în trup sau în afara trupului” (2 Corinteni 2:4), a aruncat în aer *partea neconvertită a audienței sale* în următorul stil spasmodic: „Dumnezeu va îngrămădi cenușă incandescentă a condamnării negre peste sufletele voastre goale, la fel de sus ca piramidele Egiptului”. Sugerez că doamna Partington ar fi considerat acest lucru ca un caz destul de periculos de „*informare a creierului*” sau de „o năvală de creiere la cap”.

Acum, stimate cititor, permiteți-mi să vă întreb, ați avut vreo experiență practică ascultând astfel de izbucniri înfricoșătoare și înfricoșătoare de nebunie și fanatism precum cele de mai sus, pe care le-am prezentat aici ca simple specimene ale genului de aberații preotești care se rostogolesc continuu de la amvon la fiecare Sabat, în fiecare parte a creștinătății? Deși este adevărat că un limbaj pompos și prostesc nu este întotdeauna folosit așa cum se găsește în exemplele pe care le-am prezentat aici, totuși spiritul manifestat este același. Și ați calculat sau reflectat vreodată asupra cantității vaste, nespuse și aproape de neconceput de teroare, frică, mizerie și disperare și, în consecință, asupra distrugerii fericirii pe care au adus-o milioanele de minți și milioanele de familii din epoca actuală, precum și celor din epocile superstițioase îndepărtate? Dacă da, puteți înțelege scopul nostru și puteți aprecia motivul nostru în a arunca această carte în fața publicului. Suntem siguri că „în frică este chin” și, în consecință, nefericire; Și suntem siguri, de asemenea, că, dacă cele două sute de milioane de oameni numiți creștini ar putea fi familiarizate cu faptele istorice care vor fi găsite în această lucrare și care dovedesc în mod concludent că doctrina pedepsei viitoare fără sfârșit a fost creată și născocită de preoți specializați și că un Dumnezeu binevoitor și benefic nu a avut nimic de-a face cu originea lor, așa cum susțin discipolii devotați ai fiecărei religii primitive din lume, acest lucru ar avea efectul de a risipi un ocean nesfârșit și fără țărături de frică și mizerie din lumea religioasă. Căci este acum bine cunoscut de fiecare persoană inteligentă că frica de condamnare fără sfârșit a fost și încă este un motor puternic în

măinile preoților pentru „convertirea sufletelor la Dumnezeu” - *adică* pentru a măcina (sau a speria) păcătoșii în sfinți și că au existat întotdeauna cel puțin zece creștini temători de diavol și de iad față de unul care este făcut practic neprihănit prin dragostea naturală pentru virtute și adevăr. Frica de Diavol, și nu dragostea de Dumnezeu, este cea care le stoarce o conformare reticentă și tardivă la principiile dreptății și la regulile onestității practice. Adică, Diavolul este practic pus pe urmele lor ca un câine de vânătoare pentru a-i speria și a-i duce în Rai. Și astfel, ei nu sunt nimic mai puțin, la propriu vorbind, decât *sfinți recrutați*, sau mai degrabă *păcătoși pioși* - creștini prin practică, dar ticăloși în suflet. Și dacă vor primi binecuvântarea finală „bravo”, credem noi că va trebui atribuit mai mult unei perechi de picioare rapide decât unei minți virtuoză, căci primii îndeplinesc lucrarea care le permite să-l întrecă pe „marele adversar al sufletelor”, care urlă pe urmele fiecărui creștin, „ca un leu care răcnește, căutând pe cine să devoreze”. Și aici putem observa ca un fapt remarcabil că, oricât de important și de solemn trebuie recunoscut acest subiect, implicând destinul nostru pentru toată eternitatea, totuși niciun creștin pios din o mie nu este capabil, atunci când este interogat pe această temă, să dea un răspuns inteligent cu privire la originea doctrinei pedepsei *post mortem* . (Nu am găsit niciodată pe nimeni care să poată). Nu știu nimic despre cum, când sau unde a început, iar această ignoranță este suficientă pentru a explica aderența lor oarbă și tenace la superstiție. În general, se crede și se presupune că sursa sa principală este Biblia creștină. Și nu cumva, întrebăm noi, această ignoranță lamentabilă sporește considerabil necesitatea și importanța publicării și difuzării unei lucrări de acest caracter, care, în virtutea... cunoaștere superioară, oamenii pot fi înșelați presupunând că este de instituție divină, în loc să fie, așa cum dovedește istoria, de origine preotească mundană și că astfel pot fi eliberați de robia chinuitoare a fricii și a înfricoșării care i-a asaltat în toate epocile trecute pe adepții diferitelor religii pline de frică. Dacă ar fi vreodată o politică înțeleaptă să încerci să-i sperii pe oameni pe calea virtuții prin „frica de chinurile Iadului”, așa cum au argumentat ingenios poliarhiștii greci (300 î.Hr.), acea politică este acum înlocuită de înlocuirea cu motive mai onorabile, mai laudabile și mai durabile.

I. Rele și efecte demoralizante ale doctrinei pedepsei fără sfârșit

„Acordă-mi, Doamne mare, măcar
Această, această simplă, aproape inexistentă cerere:
Când voi fi plâns o mie de vieți pierdute,
Când chinul se va sătura de prada sa;
Când voi fi delirat zece mii de ani în foc —
Da, de zece mii de ori zece mii.
Lasă-mă atunci să mor.”

Nu avem spațiu pentru o expunere elaborată a relelor și efectelor imorale ale doctrinei chinului fără sfârșit, dar vom prezenta o scurtă listă a unei părți dintre ele, condensată dintr-o lucrare mai amplă pe acest subiect, din care această lucrare este o sinteză sau un rezumat:

1. Credința într-o pedeapsă crudă după moarte este (așa cum am arătat deja) sursa prolifică, pe propria lor bază, de temeri nefondate și chinuitoare pentru toți credincioșii săi.
2. Este, de asemenea, sursa unei cantități înfricoșătoare de nefericire extrem de dureroasă pentru milioane de oameni, aflați în groaza soartei prietenilor lor, chiar și atunci când se gândesc puțin la propriile interese.
3. Doctrina pedepsei *post mortem* propovăduită de lumea creștină investește Divinitatea cu un caracter absolut dezonorant și rușinos, dacă nu chiar blasfemiant, reprezentând-o ca fiind moral capabilă să aplice cea mai aspră pedeapsă majorității copiilor săi, în timp ce ar fi un monstru crud și plin de ură dacă și-ar pedepsi astfel unul dintre supușii pentru o singură zi.
4. De asemenea, aplică o calomnie rușinoasă atributelor morale ale omului, reprezentându-l ca fiind atât de demonic, chiar și după ce este mutat în Rai și numărat printre „spiritele oamenilor drepti făcuți perfecți”, încât poate fi martor, nemișcat, la suferințele intolerabile și la chinurile delirante ale milioanele de semeni ai săi, condamnați la un jale fără sfârșit.
5. A cauzat măcelul, masacrarea sângeroasă a milioane de oameni din rasa umană prin eforturile depuse pentru a-i converti pe ei și „restul omenirii” la religia adevărată, pentru a „salva sufletele lor din Iad”.

6. A cauzat nenumărate sinucideri, infanticide, fratricide etc.; copii au fost uciși de teama că ar duce o viață criminală și, astfel, „și-ar arunca sufletele în Iad”.

7. Credința în obsesia Diavolului și pedepsele fără sfârșit au cauzat torturarea până la moarte a peste o sută de mii de ființe umane în diverse moduri de către „creștini” care credeau în superstițiile despre vrăjitorie.

8. Credința în pedeapsa *post mortem* a fost marele ¹¹ *nerv motor*”, principalul resort al Inchiziției spaniole, în care „creștinii” au măcelărit și „au trimis la tribunalul lui Dumnezeu” peste patruzeci de mii de bărbați, femei și copii.

9. A fost temelia războiului diabolic al Cruciadelor, în care *cinci milioane* de oameni au fost forțați să stropască pământul cu sângele lor de mâinile „creștinilor”.

10. A contribuit la umplerea azilurilor noastre de nebuni cu nebuni, deveniți astfel în multe cazuri de gândul cumplit al condamnării veșnice.

11. A cauzat o cheltuială enormă de timp și bani în diversele mijloace folosite (cum ar fi cărți, pliante, predici etc.) pentru propagarea doctrinei.

12. Și, în final, transformă lumea creștină în lași, în loc de eroi morali, apelând exclusiv la organul fricii – cea mai josnică dintre motivele umane – în loc să apeleze la iubirea naturală pentru virtute sădită în mintea umană.

Avem o abundență de fapte istorice în posesia noastră pentru a dovedi toate afirmațiile de mai sus, dar nu putem ocupa spațiu cu multe dintre ele în această mică lucrare. Referitor la prima obiecție din listă, precum și la a treia și a patra, versurile citate din poetul Young ne oferă o dovadă ilustrativă. Victima condamnării fără sfârșit se roagă: „După ce voi fi delirat zece mii de ani în foc, lasă-mă să expir”. Dar lumea creștină ne spune că Dumnezeu răspunde: „Nu, domnule; chinurile tale delirante nu vor avea niciodată, niciodată sfârșit!” Acum, nu numai că o astfel de doctrină trebuie să fie îngrozitoare pentru nervii slabi, dar o considerăm și o blasfemie virtuală, deoarece îl reprezintă pe Dumnezeu ca fiind un monstru mai demonic și mai inuman decât cel mai sângheros tiran care a udat vreodată pământul cu sânge omenesc! Căci nici Nero, nici Caligula nu au încercat vreodată să pedepsească și să tortureze, în cel mai crud mod imaginabil, chiar și cel mai înverșunat dușman al său timp de un an, cu atât mai puțin o eternitate, așa cum este reprezentat Dumnezeu aici.

Dar mai mult și mai rău. Ascultați următoarele, de la unul dintre cei mai populari propagatori ai credinței creștine care *a onorat vreodată*, sau mai degrabă *a dezonorat*, țara creștinătății:

Reverendul J. Edwards, un predicator foarte popular al secolului trecut, președintele unui seminar teologic din New Jersey și „una dintre cele mai strălucite personalități ale Bisericii Creștine”, așa cum îl numește Reverendul Robert Hall, a proclamat de la pupitrul sacru că „aleșii (din rai) nu vor regreta pe cei condamnați (din Iad). Nu le va cauza nicio neliniște sau nemulțumire, ci dimpotrivă, când vor vedea această priveliște, le va pricinui bucurie și îi va îndemna la laude pline de bucurie”. („Predici practice ale lui Edward”, nr. 11).

Acum, cititorule, stăpânește-l pe „bătrân”, stăpânește-ți groaza până când îți vom prezenta un alt exemplu de acest fel:

Reverendul Nathaniel Emmons, care a părăsit scena timpului în 1840, a declarat odată într-o predică că „fericirea celor aleși va consta în parte în a fi martori la chinurile celor condamnați în Iad, printre care se pot afla propriii lor copii, părinți, soți, soții și prieteni; ... dar în loc să ia partea acestor ființe nefericite, ei vor spune: «Amin, aleluia, slavă Domnului!»”

Acum, presupunând că aceasta este doctrină creștină, cine nu se va rușina să fie numit creștin? Dar poate că vreun cititor va răspunde că nu este așa - că este creștinism *fals*. Apoi îl rugăm să explice cum poate fi Raiul „un loc sau o stare de fericire perpetuă” (vezi Dicționarul Webster), cu excepția cazului în care locuitorii săi pot fi martori la astfel de scene nemișcați. Dacă sunt „perpetuu fericiți”, ei trebuie să se bucure de fiecare scenă la care sunt martori. Și, prin urmare, trebuie să strige: „Amin, aleluia, slavă Domnului”, atunci când sunt martori, așa cum fac conform Scripturilor (Luca 16:23), la prietenii și rudele lor, rostogolindu-se, delirând și țipând de durerile jalei perpetue.

Acum, cititorule, nu vezi că Edwards și Emmons predicau doctrinele creștine autentice? Indiferent dacă nu, considerăm astfel de sentimente nu doar caricaturi blasfemice la adresa unui Dumnezeu drept și binevoitor, ci și calomnii insultătoare la adresa naturii umane așa cum există ea printre „spiritele celor drepti desăvârșiți”. Dacă prietenii noștri, după ce au intrat în Paradis, ar avea cu adevărat un astfel de caracter ca cel atribuit aici, aş prefera să fiu un câine și să lat la lună pentru totdeauna, chiar dacă aş fi înzestrat cu statutul perpetuu sau privilegiul special de a cânta „Old Hundred” sau de a cânta la „harpa cu o mie de corzi” pentru totdeauna. Iar predici care conțin exact astfel de discursuri evanghelice pot fi găsite în aproape fiecare bibliotecă creștină din lume, exercitând o influență demoralizatoare asupra tuturor celor care le citesc și le cred.

II. Tradiții antice privind originea răului și a diavolului

Ne propunem acum să prezentăm cititorului o istorie scurtă și concisă a noțiunilor antice referitoare la originea și operațiunile și mașinațiunile infernale ale acelui monstru imaginar, dușman și dușman de moarte al oricărei fericiri și binecuvântări umane, cunoscut sub numele de „Diavolul”, „Satan”, „Șarpele”, „Dragonul” etc.; dar pentru care credem că o denumire mai potrivită ar fi „Rivalul Omnipotenței” sau „Atotputernicia a Doua”.

Aici, cititorul să noteze și să sublinieze ca un fapt remarcabil, *acela că Dumnezeu, nu Diavolul, era considerat în primul rând autorul răului* de către națiunile orientale și *că această doctrină este predată în Biblia creștină*. Cuvintele *Rău* și *Diavol* par să fi fost inițial termeni sinonimi, acesta din urmă fiind, după cum ni se spune, o contracție a cuvintelor „fă rău” și, prin urmare, reprezintă o simplă personificare a răului. Și există o abundență de dovezi accesibile pentru a dovedi că conceptul de rău a existat cu mult înainte ca Diavolul să fie descoperit sau gândit; astfel încât, dacă maiestatea Sa Diabolică ar revendica, sau oricare dintre prietenii săi, că este originar sau autor al răului, acesta ar fi nejustificat în instanță publică. Cazul ar fi redus la o *nolle prosequi* sau ar fi pronunțat *tout au contraire*. În loc să atribuim răul Diavolului în primele epoci ale societății umane, descoperim că acesta era atribuit Divinității însuși și considerat acțiunea naturală a propriilor sale facultăți, puterile și scopurile normale și divine. El era presupus a fi sursa atât a binelui, cât și a răului. Existând deja (în concepția oamenilor) o Ființă Infinită (Dumnezeu), în creația originală nu s-a găsit loc pentru alta și, prin urmare, măreția Sa pătată de funingine a fost omisă. El a fost un gând ulterior. Abia după ce a doua ediție a creației a fost eliminată, s-a gândit la domnia Sa cu coadă lungă sau i s-a permis să existe cu excepția șerpilor. În cele din urmă, a fost ridicat ca „ajutor” pentru preoți, descoperindu-se că ar fi nevoie de tripla putere: prima, a „tragerii corzilor iubirii” din fântâna bunătății infinite; a doua, jocul preoților (asupra buzunarelor oamenilor) și, a treia, urletul Șarpelui, *alias* Dragonul, *alias* Diavolul (ca „un leu care răcnește”), pentru a aduce un păcătos în Rai.

Adevărat, adevărat, „Iordanul este un drum greu de parcurs, cred” - *adică*, Raiul pare a fi un loc greu accesibil.

Am afirmat că Diavolul nu a fost gândit în creația originală și modul în care oamenii au fost împiedicați să comită crime și măceluri universale fără teama de fantoma imaginară a bătrânului rege Beelzebul în fața ochilor lor, este un „mister al evlaviei”, pe care presupunem că numai cei cu o înclinație spirituală îl pot înțelege - *adică* cei care sunt

suficient de spirituali pentru a „înțelege lucrurile care aparțin împărăției” sau pentru a vedea un Diavol acolo unde nu există.

Există o abundență de mărturii istorice care dovedesc că nicio națiune din istoria sa anterioară – nici măcar „poporul sfânt al lui Dumnezeu”, nu a avut vreo idee sau concepție despre existența unui inițiator principal al răului sau a unui „ispititor al sufletelor”, separat și în afară de Dumnezeu însuși, deși este evident că niciun avantaj sau scop posibil nu ar fi putut fi servit prin existența unei astfel de ființe, în timp ce oamenii erau ignorați în legătură cu aceasta, iar concepția era străină gândurilor lor. Prin urmare, presupunerea trebuie să fie că el nu se născuse sau nu fusese încă scos din ou. Ciudat, de asemenea, când, conform demonstrațiilor ortodoxe, aceea a fost o epocă a lumii în care era extrem de important și indispensabil necesar ca el să fie încoronat și stabilit pe tronul său, iar faptul a fost promovat pe larg, deoarece ni se spune că „închipuirea inimii omului este rea din tinerețea lui” – Gen. viii:21 – și, prin urmare, era nevoie de un Diavol pentru a-i speria pe calea cea dreaptă – „calea cea dreaptă și îngustă care duce la Iordan”, așa cum suntem practic învățați că aceasta este „chemarea sa înaltă”, marele scop al creației sale. A fost, așadar, cu siguranță o mare gafă, un deziderat serios, să se omită creația sa de la început sau, dacă a fost creată, să se negligeze a o face cunoscută. Binele și răul erau considerate în primul rând doar grade diferite ale aceluiași lucru și ambele ca emanații ale unui Dumnezeu atotînțelept și perfect, „autorul a tot, atât al binelui, cât și al răului”, a cărui reședință era considerată atunci de mulți a fi soarele. Și să se observe aici că prima concepție despre rău și un Diavol a fost dedusă din operațiunile violente și distructive ale elementelor naturii, care nu erau clasificate acum printre sau considerate de nimeni drept rele morale și despre care se știa că ființele umane nu puteau avea nicio influență în producerea lor. Și aici datează prima concepție rudimentară despre un Diavol, care înseamnă pur și simplu un distrugător - nu al sufletelor, ci al obiectelor naturale.

III. Un diavol rău și un iad fără sfârșit, neprevăzute în Vechiul Testament

Dovada că primii evrei (evrei sau israeliți, mai degrabă), la fel ca păgânii dintr-o perioadă și mai timpurie, erau complet ignorați și nu aveau nicio idee despre existența unui Diavol sau a unui principiu malefic distinct și atribuiau tot răul și toată crima, precum și toată bunătatea, lui Dumnezeu, are un caracter triplu.

1. Absența oricărei aluzii la un astfel de personaj în Scripturile evreiești sau chiar la o stare de pedeapsă după moarte.
2. Declarațiile pozitive repetate din aceeași „Carte Sfântă”, conform cărora Dumnezeu însuși este autorul răului.
3. Faptul că toate acele nume, termeni și titluri aplicate acum Diavolului sau folosite pentru a desemna o astfel de ființă, găsite în Vechiul Testament, erau aplicate de evrei și lui Dumnezeu și sunt și mai îndepărtate de imaginile astronomice păgâne sau de ființele spirituale născute din stele.

În primul rând. În ceea ce privește prima dintre aceste propoziții, se poate observa că creștinii ortodocși au fost adesea provocați să pună degetul pe un singur text din Vechiul Testament evreiesc (singura înregistrare autentică a doctrinei lor), care fie în mod special, fie implicit învață existența fie a unui Diavol, fie a unui Iad fără sfârșit, sau a oricărei doctrine echivalente cu acestea. Dacă examinăm istoria primei încălcări comise vreodată de om, conform Scripturilor evreiești și creștine, nu vom găsi nicio aluzie la aceste doctrine și nicio amenințare cu pedeapsa într-o altă viață ca pedeapsă pentru acest păcat sau pentru oricare altul, așa cum cu siguranță am găsi, dacă aceste doctrine ar fi fost atunci cunoscute, crezute și propagate. Adevărat, ni se spune că Mama Eva a fost ademenită de un șarpe să mănânce un măr. Dar un șarpe nu este un Diavol, conform dicționarilor noastre, ci un șarpe. Și conform opiniei învățatului Dr. Adam Clarke, șarpele care a ademenit-o pe Eva nu a fost de fapt nimic mai mult sau mai puțin decât o maimuță - un animal foarte diferit (având coadă și înclinații distructive) de imaginarul Diavol ortodox cu picioare bifurcate. Însă, indiferent dacă ispititorul inițial a fost un Diavol, un șarpe, o țestoasă zgâriată, o reptilă bipedă, patrupedă, nerupedă sau târâtoare, nu există nicio indicație că ar fi avut vreo legătură cu pedepsirea lui Adam și a soției sale pentru „multiplele lor fărâdelegi”, ci i-a lăsat să alunece peste Iordan netulburați. Nu există nicio relatare că vreunul dintre ei a fost condamnat la groapa de foc, fără fund; nicio sentință sau amenințare cu chinuri sau pedepse fără sfârșit dincolo de mormânt, ca pedeapsă pentru prima mare fărâdelege a rasei umane - acel „păcat puternic” care a dus, ni se spune, la căderea, depravarea și aproape ruina morală a întregii rase umane. Acum,

dacă ar fi existat atunci un Diavol „pentru a-i pedepsi pe cei răi”, cu siguranță ar fi fost adus afară, ar fi depus jurământul în funcție și ar fi fost pus în funcție. Întronarea și inaugurarea sa nu ar fi fost amânate nici măcar o oră. Cel puțin existența sa și locul în care se afla ar fi fost proclamate „de la Dan până la Beer-Șeba”, iar răzbunarea amenințătoare și fulgerele mâniei lui Iehova ar fi fost rostogolite în valuri de foc de-a lungul cerurilor morale, în timp ce anunța existența unei lumi cu vai fără sfârșit pentru toți păcătoșii și mâncătorii de mere în viitor, precum și locul de destinație pentru Tatăl Adam și noua sa soție făcută din coaste pentru ruina rasei umane, satisfăcându-și înclinațiile gustative asupra unui pippin. Existența unei lumi de foc, cu conducătorul ei malign, neliniștit și potentatul său omnipotent, ar fi trebuit și ar fi fost anunțată, iar notificarea gravată cu caractere aurii nepieritoare pe concavitatea ceruleană, nemărginită, supraacoperită a Cerului, imediat după prima greșală a omului, ca o teroare permanentă și un avertisment etern pentru păcătoși sau pentru cei care ar putea fi tentați să păcătuiască, pentru a-i descuraja de la viitoarele greșeli și crime, dacă astfel de aranjamente penale ar fi existat sau s-ar fi gândit la ele. Dar în loc de aceasta, pedeapsa a fost doar temporală. Pământul a fost blestemat, bunica Eva condamnată să „naște copii în durere”, șarpele condamnat să mănânce praf atunci când era flămând (cu excepția vremii umede, când trebuia să „meargă pe viclean”, dacă nu sufocându-se, pe noroi), iar bunicul Adam alungat din grădina „cu un băț ascuțit”, dar nicio pedeapsă prin prăjire sau groapă cu foc nu este numită măcar o dată.

În al doilea rând. Apoi, să privim cazul primei comiteri a celei mai mari crime săvârșite vreodată de mâini omenești sau înregistrate vreodată pe sulul depravării umane - cea a comiterii unei crime și, de asemenea, a uciderii unui frate (fratricid). Cain urma să fie „fugar și vagabond pe pământ” pentru că și-a ucis fratele, iar pământul urma să fie neprihănit din cauza lui. Dar nu există nicio amenințare sau sugerare a arderii, frigerii sau prăjirii care să fie aplicate nici în această viață, nici „în cea care va veni”.

În al treilea rând. Nici măcar cu ocazia emiterii „legii pe Muntele Sinai”, când trebuie să presupunem că întregul plan al lui Dumnezeu a fost proclamat și când se mărturisește că întreaga lume era cufundată în crimă, nu găsim măcar aluzie la doctrina recompenselor și pedepselor viitoare într-o altă viață.

În al patrulea rând. Nici cu ocazia înecării întregii lumi pentru răutatea sa supremă (cu excepția lui Noe și a familiei sale), locul în flăcări al „Cel Rău” - corabia sa satanică Șarpe - nu a fost făcut cunoscut și anunțat ca viitoarea casă a celor răi. Nu există nicio sugestie că, în timp ce trupurile lor ar pluti pe apele întinse ale „adâncului puternic”, sufletele lor ar trebui să se ardă în pandemoniu dedesubt sau ar trebui să plutească pe o mare de foc. Noe a fost un „predicator al dreptății”, dar nu un predicator al „damnării fără sfârșit”.

În al cincilea rând. „Vom respinge argumentul cu observația că, deși Iehova este reprezentat ca fiind adesea mânios și ca fiind iar și iar angajat în a-și revărsa tunetele fulminante asupra «poporului său sfânt» - revărsându-și amenințările, blestemele și imprecățiile pline de mânie asupra «capetelor devotate ale propriei sale națiuni alese», el nu i-a amenințat niciodată cu foc și pucioasă sau că îi va arunca în groapa fără fund, pentru «numeroasele lor fărădelegi», «multiplele lor abateri» și «răutățile inimii lor», nici măcar după ce au înălțat un munte de crime, al cărui vârf impunător stătea în batjocură sfidătoare în fața tronului Cerului. Două mii cinci sute de ani au trecut astfel după creație, așa cum am arătat (și vom adăuga acum cel puțin încă o mie, bazându-ne calculul pe «Cronologia creștină a lui Iuda»), înainte ca Majestatea Sa Diabolică sau Șerpească să se nască sau să fie introdusă pe scena acțiunii; sau, cel puțin, înainte de a fi introdus în societate sau înainte ca cineva să fie onorat cu cunoștința lui sau măcar să-i bănuiască existența. Întrucât nu găsim urme ale lui printre profeți, fie a dus o viață foarte obscură și retrasă, fie se afla încă în labirinturile haosului. Căci abia în zorii erei Dispensației Evanghelice a fost inaugurat și încoronat rege al pandemoniului de către lumea creștină.

Acum nu trebuie decât să facem apel la istoria evreiască și creștină pentru a arăta că societatea a fost la fel de morală și de lipsită de crimă în această lungă perioadă în care lumea (sau cel puțin această parte a ei) a avut nevoie de un „Diavol” care să ajute cauza Sionului, ca în timpul sistemului sau politiciii de predicare a Diavolului, de speriere a Iadului, de proclamare a Evangheliei și de înspăimântare a oamenilor către evlavie și Paradis (sau mai degrabă către bănci plătite de preoți), care era practică în așa-numitele „epoci întunecate”. Dacă atunci societatea a putut prospera fără un Diavol timp de aproape patru mii de ani, de ce nu ar putea continua să prospere fără ajutorul sau prezența lui în toate timpurile viitoare? Mai ales că avem dovada istorică că societatea nu a fost îmbunătățită moral prin introducerea lui în lume sau prin introducerea printre oameni a credinței într-o astfel de ființă, așa cum am putea dovedi din plin și este bine cunoscut de fiecare cititor al istoriei. Prin urmare, nu este oare evident că, din moment ce nu exista un „agent malefic principal” cunoscut societății în epocile timpurii, a presupune introducerea unuia după trecerea câtorva mii de ani înseamnă a presupune că în economia lui Dumnezeu a avut loc ceva complet inutil, redundant, prostesc și absurd. Cititorule, vă rugăm să răspundeți la această întrebare înainte de a citi mai departe. Spuneți-ne de ce este nevoie *acum* de două puteri omnipotente (Dumnezeu și Diavolul) pentru a mântui un păcătos sau a duce un creștin în rai - una conducând calea cu limbajul îmbietor: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu”, cealaltă urmărind-o în spate, urlând pe urmele sale ca un leu care răcnește, când doar una a fost suficientă pe parcursul unei perioade de patru mii de ani. Cititorule, raționează și reflectează.

IV. Explicația cuvintelor „diavol” și „iad” în Vechiul Testament

Am afirmat ceea ce voi repeta aici, și anume că evreii primitivi nu propovăduiau doctrinele unui Diavol și ale unui Iad ca aparținând unei alte vieți. Acestea nu se găsesc în Vechiul Testament, nici în nicio scriere a evreilor anterioară captivității babiloniene (600 î.Hr.). În timpul căruia unele dintre sectele evreiești au obținut aceste doctrine. Să nu se presupună că sunt ignorant cu privire la faptul că cuvintele „Diavoli” (întotdeauna la plural) și „Iad” apar de mai multe ori în Vechiul Testament, dar nu sunt niciodată folosite în sensul atribuit acum în mod popular acestor cuvinte. În fiecare caz în care sunt folosite, se referă exclusiv la această viață. Trebuie menționat în mod special că cuvântul Diavol nu apare niciodată în Vechiul Testament. Este întotdeauna la plural - „Diavoli” și în această formă se referea fie la zeități păgâne, fie la spiritele rele despre care mulți dintre evrei credeau că infestau mințile oamenilor în această viață. Nu aveau niciun „rege Satan” sau „Diavol principal”, deoarece nu aveau un loc unde să-l țină - nicio groapă fără fund de foc și sulf în care să-l arunce. Cât despre cuvântul Iad, acolo unde apare în Vechiul Testament, este tradus și derivat în fiecare caz din *șeol*, iar *șeol* este cuvântul ebraic pentru mormânt. Și este un fapt demn de remarcat că este tradus prin mormânt în douăzeci și opt de cazuri. De ce nu a fost tradus prin mormânt în alte cazuri și în toate cazurile în care se găsește în Vechiul Testament este un „tain al evlaviei”, care va fi explicat mai târziu. Dar contextul și sensul original al cuvântului „Iad”, acolo unde se găsește în Vechiul Testament, arată clar că ar fi avut mai mult sens dacă ar fi fost tradus prin „mormânt”. Voi prezenta aici câteva dovezi în acest sens. Iov exclamă: „O, de m-ai ascunde în mormânt!” (*șeol*). Iov xiv:

13. David exclamă: „Dacă îmi voi face patul în Iad (*Șeol*), iată că Tu ești acolo!” (Psalmul cxxxix: 8).

Observați câtă similaritate de sens există în cele două texte citate mai sus. Și totuși, primul este tradus prin „mormânt”, iar cel de-al doilea prin „Iad”. Acum, de ce au redat traducătorii „*șeol*” prin „Iad” în cel de-al doilea, de exemplu, astfel încât să-l facă pe David să vorbească despre a-și face patul în Iad? Cine, cu un dram de creier între urechi, ar vorbi sau s-ar gândi să-și facă patul într-un cazan cu foc arzător și pucioasă sau într-un cuptor încins cu cărbuni vii care strălucesc cu cea mai intensă căldură? Nu ar putea „dormi niciun clipit” într-o lună într-o astfel de situație. Dar dacă „*șeol*” în acest text ar fi fost tradus prin „mormânt” în loc de „Iad”, s-ar citi: „Dacă îmi fac patul în mormânt” etc., un limbaj care se apropie mult mai mult de bunul simț, căci mormântul va fi de fapt patul nostru atunci când trupurile noastre vor fi încredințate pământului. Întreb, așadar, care este cea mai rezonabilă traducere, Iad sau mormânt? Din nou, Iona este pus să spună: „Din pântecul Iadului am strigat și Tu m-ai ascultat.” (Iona 2:2). Ce! S-a

rostogolit Iona prin „Gaura lui Symme” în Tartar (căci era un om prea drept pentru a fi împins acolo) neobservat de Omniștiință, care nu a fost anunțată de trista catastrofă până când profetul nu a răcnit și nu a urlat cu o voce suficient de stentorică pentru a fi auzită peste „bocetele celor condamnați”, de la „pântecul Iadului până la tronul Cerului”?

Cum a scăpat corabia lui Iona din ghearele bătrânului Splitfoot, regelui grizzly, Beelzebub? Sau cum a reușit să scape de supravegherea vigilentă a temnicerului său, bătrânul Tisiphon, care păzește porțile lui Cerebus „zi și noapte”, astfel încât să se strecoare pe ușă și să se întoarcă la Ninive? Pe atunci nu existau Isaac T. Hoppers în Pandemonium care să construiască căi ferate subterane și să alunge ocazional unele dintre „sufletele blestемate”. Adevărul este că „pântecul Iadului” al lui Iona era pântecul unei balene - un loc destul de cald, dar nu la fel de fierbinte ca pucioasa clocotită - nu suficient de fierbinte pentru a pârli părul sau a arde o bășică.

Prin urmare, este evident că „*şeol*” aici este tradus în mod impropriu prin „Iad”; și nu ar fi fost tradus astfel, dacă nu, așa cum și-a exprimat odată un creștin ideea, „Nu ar fi potrivit să nu existe Iad și Diavol în Vechiul Testament”. Sentimentele sale erau analoge cu cele ale clericului metodist episcopal, care a exclamat enoriașilor săi: „Fraților, universalistii ne spun că toți oamenii trebuie să fie mântuiți; dar noi nu credem în asta. *Sperăm la lucruri mai bune*”. Să nu se înțeleagă, însă, că cei care au tradus „*şeol*” prin „Iad” au avut ideea că se referea la altceva decât la această viață. Unii dintre ei au recunoscut că nu se referea la o altă stare de existență. Îndrăznesc să afirm că niciun erudit ebraic nu și-ar risca reputația de învățat interpretând „*şeol*” ca referindu-se la un loc de chin după moarte. Toți știu mai bine. Comentatorii pricepuți în limbă și în istoria evreiască admit că aceasta nu este adevărata interpretare, iar contextul o dovedește. Toată istoria evreilor arată că niciodată în istoria lor anterioară nu au avut vreo concepție despre un Diavol sau un Iad ca fiind furnizate sau pregătite pentru cei răi într-o altă stare de existență.

Un volum ar putea fi ușor furnizat cu extrase istorice de la unii dintre cei mai buni și mai populari autori, atât evrei, cât și creștini, ca dovadă a acestei afirmații, dar câteva sunt suficiente:

Celebrul istoric al Bisericii Creștine, dl. Milman, declară că „legiuitorul, Moise, a păstrat o tăcere profundă asupra acestui articol fundamental, dacă nu de legislație politică, cel puțin de legislație religioasă - recompense și pedepse într-o altă viață”. - „Istoria evreilor”, vol. I, p. 117.

Episcopul Warburton, atât de cunoscut în istoria Bisericii Engleze și pe care un scriitor, domnul Arnold, îl numește „un ornament măreț și strălucitor al Bisericii Gallicane”, spune: „În republica iudaică, atât recompensele, cât și pedepsele promise de cer erau doar

temporale, cum ar fi sănătatea, viața lungă, pacea, belșugul și stăpânirea etc. (pe de o parte), iar boala, moartea prematură, războiul, foametea, captivitatea etc. (pe de altă parte). În niciun loc al Institutului Mozaic nu există cea mai mică mențiune sau vreo aluzie inteligentă la recompensele și pedepsele unei alte vieți.” - „Legislația Divină”, vol. iii, p. 2.

„Nicio parte din scrierile lui Moise nu menționează o zi a judecății la sfârșitul lumii”, spune dl. Mayer, profesor al Bisericii Reformate Olandeze. Iar marele apărător logic al credinței creștine, dr. Paley, afirmă în același sens că „Dispensația mozaică se ocupa de recompense și pedepse temporale, iar dumneavoastră observați că aceste binecuvântări constau în întregime din beneficii lumești și blestemele pedepselor lumești.” – Predica XII, p. 10.

Episcopul Watson, campionul apărător al credinței creștine împotriva „Epocii Rațiunii” a lui Paine, ne spune că diavolii din Vechiul Testament înseamnă „bărbați și femei ca defăimători”. Învățătură și celebrul Dr. Campbell spune, referitor la cuvântul *şeol*, care este redat prin iad în mai multe locuri în traducerea noastră a Vechiului Testament, că „uneori semnifică starea morților fără a ține cont de fericirea sau nefericirea lor”, așa cum ne spune Enciclopedia Religioasă a Angliei, evreii aveau o concepție despre o lume sau un loc de întâlnire generală pentru suflete după moarte, fără distincție de caracter.

Cei mai capabili și mai populari savanți creștini admit, așadar, că primii evrei, cunoscuți în principal sub numele de evrei, nu aveau nicio concepție despre un agent malefic personificat, un Diavol personal transmundan sau despre un loc de chin nesfârșit dincolo de limitele timpului; ci că toate cuvintele sau numele din Vechiul Testament, care par să implice astfel de idei, erau destinate să se refere exclusiv la această sferă a existenței.

V. Dumnezeu (și nu diavolul) autorul răului conform Bibliei creștine

Următoarea și a doua noastră propoziție este că primii strămoși ai rasei evreiești l-au recunoscut pe Dumnezeu ca fiind autorul răului în virtutea faptului că este sursa a tot. Secvența a trebuit admisă pentru a menține o consecvență logică. Dumnezeu nu putea fi autorul tuturor lucrurilor fără a fi autorul răului. Doctrina recompenselor și pedepselor viitoare nu constituia nicio parte a crezului evreiesc antic, pur și simplu pentru că, așa cum am deduce în mod natural, toate acțiunile umane, atât bune, cât și rele, erau considerate ca purtând de la Dumnezeul lor, Iehova, sau ca fiind „inspirate de marea Suflare”, așa cum o exprimă ei (în Talmud). Dar nu suntem lăsați să deducem doar din omiterea pedepsei de după viață pentru fapte rele din crezul lor, că îl considerau pe Dumnezeu autorul răului - ci avem acest lucru învățat în cel mai explicit și neechivoc limbaj în propriile lor *Scrieri inspirate*. Citiți și marcați bine această declarație inspirată a marelui și conducătorului profet al evreilor: „Eu formează lumina și creez întunericul. Eu fac pacea și creez răul. Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri” (Isaia). Ar putea limbajul să fie mai explicit decât acesta? Și profetul Amos întreabă: „Oare va fi rău în cetate, și Domnul nu l-a făcut?” Și Iov vorbește în același sens și prezintă aceeași doctrină: „Primim binele din mâna Domnului, nu primim și răul?” Și Solomon duce principiul sau doctrina până acolo încât declară: „Domnul a făcut chiar și pe cel rău pentru a face rău”, așa cum ar trebui să fie citit: dar traducerea noastră o face să citească „ziua nenorocirii”. Să nu se spună că în aceste texte se face referire doar la rele fizice, căci, pe lângă acestea, există numeroase alte texte care arată că nu a existat nicio crimă cunoscută sau comisă în acea zi, care să nu fie reprezentată ca fiind comisă sau aprobată de Iehova însuși și, prin urmare, asumându-și autorul acesteia. De exemplu, el pune un duh mincinos în gura profetilor (vezi 1 Regi, 22), astfel încât toate minciunile pe care le-au spus erau ale lui, și nu ale lor. Și profetul Ieremia merge mai departe și spune că Dumnezeu a mințit practic cu propriile sale buze: „Vei fi tu pentru mine ca un mincinos?” „Doamne, m-ai amăgit și sunt foarte amăgit” (Ieremia xxii:7). Și Ezechiel încheie punctul culminant: „Dacă un profet este amăgit, eu, Domnul, l-am amăgit pe profetul acela.” Acum, deoarece înșelăciunea și falsitatea sunt termeni sinonimi, rezultă că Dumnezeu este acuzat aici de a fi un mincinos, *adică* „tatăl minciunii” în sistemul evreiesc, așa cum a fost Diavolul ulterior în sistemul creștin. El este frecvent reprezentat ca înnebunind (Deut. 1:37) și jurând; și, de asemenea, comițând sau aprobând furtul sau furtul de măcel (Exod iii:2), jaful (Exod xii:36), crima (Dut. 13:2) și, de fapt, de fiecare crimă cunoscută în acea epocă barbară.

Acum, este ușor de înțeles din aceasta de ce evreii nu aveau Diavol. Nu aveau nimic de făcut pentru el. Domnul făcea totul. El săvârșea răul, precum și realiza binele. Și a-i pedepsi pe cei răi sau pe cei răufăcători cu „foc veșnic” ar fi însemnat să aprindă un foc

în jurul Dumnezeului lor. Și să observăm aici că optimismul (credința că totul este ordonat spre bine) este o doctrină explorată de Biserica Creștină - totuși, cu siguranță este deducția legitimă din textele citate mai sus din propria lor Biblie sacră.

Desigur, dacă fiecare specie de crimă, rău și imoralitate, ar avea sancțiunea divină, totul ar fi în regulă - *prin urmare*, ar fi fost spre binele tuturor. Nici nu este incredibil că evreii aflați într-o stare de barbarie și copilărie mentală nu ar avea o concepție clară a unei linii de demarcație între bine și rău și, prin urmare, le-ar confunda și clasifica pe toate la un loc. Cele mai vechi cărți din Biblia hindusă dovedesc aceeași stare de spirit și, de asemenea, propovăduiesc aceeași doctrină.

VI. Dumnezeu și Diavolul, inițial frați gemeni și cunoscuți sub aceleași nume

O altă dovadă că evreii primitivi, la fel ca unele dintre națiunile păgâne timpurii, nu aveau Diavol și recunoșteau o singură sursă comună pentru bine și rău, considerând ambele ca provenind de la Iehova, se găsește în faptul că acele nume și titluri aplicate acum Diavolului erau aplicate de ei și de alte națiuni în primul rând Divinității, dovedind astfel că ambele caractere erau anterior înțelese într-o singură ființă, aceea fiind Iehova - Dumnezeu; și că, după ce o altă ființă (Diavolul) a fost clocită, creată sau evocată pentru a împodobi toate păcatele lumii, el a continuat să fie cunoscut și desemnat cu aceleași nume și titluri pe care diverse națiuni, inclusiv evreii, le-au folosit doar în ceea ce privește Dumnezeu; în timp ce o ființă care posedă caracteristici opuse ar fi trebuit să fie desemnată printr-un nume care denotă calități opuse. Faptul este clar (așa cum vom arăta în curând) că Diavolul a fost considerat la început un Dumnezeu și, ca atare, a fost venerat de mai multe națiuni, inclusiv de unele dintre primele secte creștine. Și același lucru este valabil și pentru Iisus Hristos și Diavol, aceleași titluri li s-au aplicat fiecăruia, o dovadă că ambii derivau în comun din concepția păgână despre bine și rău, virtute și viciu curgând sau emanând din aceeași fântână, fântână care era primordial soarele. În Exod, 6, Dumnezeu este reprezentat spunând: „M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov ca Dumnezeu Atotputernic”. Acum, acest Dumnezeu Atotputernic se găsește citit în Biblia ebraică sub numele de Baal-Shadai, iar urmărind derivarea lui Beelzebub, cel mai înalt titlu pentru al nostru sau „tatăl vostru Diavolul”, până la forma sa analitică originală, o găsim terminată în Baal-Shadai. Astfel, ambii sunt trasabili la aceeași origine. Beelzebub, în forma sa originală caldeeană și feniciană, este Beelzebub. Apoi avem Baal-Shadai *Dumnezeu Atotputernic* și Beelzebub *Diavolul*. Și, cercetări ulterioare, descoperim că acești termeni sunt în esență aceiași - adică, au fost aplicați inițial aceleiași ființe. Baal, sinonim cu Bel, era numele caldeean pentru Domnul care locuia în soare. Baal-Şadai era soarele în zenitul gloriei sale, iar Beelzebub soarele în semnul sau constelația scorpionului. Și apoi există Baal-ial sau Baal-iel, un titlu solar caldeean și fenician pentru Dumnezeu. Și acesta este cuvântul sau termenul din care derivă Beliel-ul diabolic din Noul Testament creștin. Beliel provine din Baal-iel, Domnul Opusului, ceea ce înseamnă un semn sau o constelație opusă soarelui în orice punct dat. Adversar, un alt titlu satanic („adversarul vostru Diavolul”. 1 Petru, 5-8), este, de asemenea, atribuibil aceleiași surse; Adversar fiind, ca Beliel, un semn în unghi drept sau opus (adversar) soarelui. Pavel întreabă: „Ce înțelegere are Hristos cu Credința?” Eu răspund, aceeași pe care o are Hristos cu Tatăl, totul fiind atribuibil uneia și aceleiași surse originale. „Dragon” este un alt titlu pentru marele Procuror General al regatului inferior și se găsește ca sinonim cu Baal și Bel. Sfântul Ioan vorbește despre „acele Şarpe vechi care se numește Diavolul și Satana - marele Dragon de pe Patul lui Bel, cu șapte capete și zece

coarne și o coadă care trăgea a treia parte a stelelor cerului și le arunca pe pământ” (Apocalipsa xii, xiii). Aici Șarpe, Diavol, Satana și Dragon sunt folosiți ca termeni sinonimi, ca substantive în apozitie. Acum, să observăm că Dragonul era venerat de canaanii sub numele de Dagon, iar Dagon este compus din Dag, *peștele*, și On sau Unu, numele egiptean pentru Dumnezeu soarelui sau din soare. Și acest On sau Unu este sursa de la care se poate urmări „Cel Sfânt ” al Israelului. Dragon sau Dagon semnifică, așadar, Dag, peștele , și On sau Unu, soarele - adică soarele din constelația peștelui. Satan, un alt epitet sau titlu dintre numeroasele cu care Majestatea Sa cu Picioare Despicate a fost onorat sau numit, provine din babilonianul Saith-ain sau Aith-ain și se spune că înseamnă *Cuvântul Logos*, Fântâna Înțelepciunii etc. Așadar, dacă Satan este fondatorul înțelepciunii, există un anumit sens și o anumită potrivire, la urma urmei, în porunca Scripturii: „Fiți înțelepți ca șerpii (sau satanii) și nevinovați ca porumbeii”. Și, conform acestei explicații a lui Satan, se poate găsi și o oarecare consecvență în cele două texte scripturale aparent incongruente - unul reprezentându-l pe Dumnezeu, iar celălalt pe Satan ispitindu-l pe David să numere poporul. Poate părea un expedient *mai subtil* pentru a scăpa de o contradicție flagrantă - a face din Dumnezeu și din Diavol unul. Dar poate că scopul va sfîinți mijloacele; și dacă adevărul este uneori mai straniu decât ficțiunea, nu este oare în acest caz?

Un alt titlu, aplicat atât lui Dumnezeu, cât și Diavolului, este cel de Tată. Hristos a vorbit despre „Tatăl Meu care este în Ceruri” și „Tatăl vostru, Diavolul”. „Voi sunteți de la Tatăl vostru, Diavolul” (Ioan 7:44). El s-a referit, de asemenea, la o anumită clasă de credincioși, care strigau „Abba, Tată”. Ei bine, acum, Abba, suntem informați, provine din Abaddon (Abad-don), despre care Sfântul Ioan ne spune că este ebraica pentru Beelzebul, în timp ce Apollyon (latină, Apollo) este greaca (Eev. 9). Apollo este, însă, latina pentru Soarele impersonal, Dumnezeu Solar. Abba este Tată, iar Don este Domn în ebraică, iar conform inspiratului Ioan, Revelatorul, cei doi împreună reprezintă Beelzebul. Abba-don-Tată-Domn-Beelzebul - un titlu destul de impunător pentru Șarpele său.

Vom observa acum câteva dintre titlurile comune lui Hristos și Diavolului. Lucifer (sugerând potriviri cu Lucifer, despre care se poate presupune că Satanismul său a fost titularul brevetului sau inventatorul), dacă nu este un titlu comun pentru „Cel Rău”, este cel puțin un titlu foarte ilustru. Cred că bătrânul domn era anterior mai cunoscut sub acest titlu decât în prezent. Este însă unul dintre numeroasele titluri prin care a fost întotdeauna cunoscut și onorat. Isaia îl numește pe Majestatea Sa Regală drept „Lucifer, Fiul dimineții” (Isaia xiv:12), sau așa cum spun unii traducători, iar ai noștri o explică așa pe margine - Luceafărul. Atunci Lucifer era „Fiul Luceafărului”. Ei bine, acum, observați dovezile. În Apocalipsa xxii:16, se citește: „Eu, Isus, sunt Luceafărul strălucitor de dimineață”. Apoi, există exact diferența dintre Lucifer și Isus aceea dintre Luceafărul și Luceafărul dimineții - pe care Astronomia lui Bailey și „Astronomia anticilor” a lui

Dupois o arată ca fiind inexistentă. Erau una și aceeași Stea. Și această identitate în numele lui Hristos și al lui Lucifer, precum și rațiunea de a-i desemna pe fiecare ca *stea*, devine mai evidentă atunci când ne amintim că amândoi erau considerați sursa luminii.

Hristos a fost „o Lumină spre a lumina Neamurile” (Luca ii: 32). Și Lucifer, sau Satan, a fost prin transformare „un Înger de Lumină” (II Corinteni ix: 15), sau, așa cum este tradus, „o Stea de Lumină” - stelele fiind considerate în vechime îngeri sau casele îngerilor și uneori numite îngeri. Îl avem așadar pe Hristos ca „Steaua Dimineții”, „Lumina spre a lumina” etc., și pe Satan sau Lucifer, „o Stea de Lumină”. Amândoi sunt stele și amândoi sunt lumini. Dumnezeu este o altă denumire onorabilă atât pentru Hristos, cât și pentru Satan. Hristos este „Dumnezeul Păcii” (II Corinteni xiii:11), iar Satan „Dumnezeul acestei lumi” (II Corinteni iv:4). Și cred că adecvarea denumirii și validitatea titlului acestuia din urmă nu sunt contestate de lumea creștină. Hristos însuși pare să fi recunoscut-o; Căci atunci când starea sa de Satan i-a oferit „toate împărățiile acestei lumi” pentru o singură îngenunchere sau act de închinare, el nu i-a contestat titlul, nu i-a contestat proprietatea și nu a pus la îndoială corectitudinea pretenției sale nemărginite asupra „toate împărățiile acestei lumi”. Părea dispus să „îi dea Diavolului ceea ce i se cuvine”, dacă nu chiar puțin mai mult.

Din nou, a fost Hristos onorat cu titlul de „Prinț¹”? La fel a fost și conducătorul împărăției pucioasei. Hristos a fost „Prințul Păcii” - Satan, „Prințul Întunericului”, „Prințul Puterii Văzduhului”. Dar de ce a fost numit „Prințul Întunericului”? Oare focul și pucioasa nu dau lumină? Cu siguranță da. Atunci, nu ar fi la fel de potrivit să-l numim „Prințul Luminii” ca și „Înger al Luminii”? Cu toate acestea, el este recunoscut ca fiind un „Prinț”, precum și Hristos, și până aici sunt egali.

Și a primit Hristos titlul impresionant de „Fiul al lui Dumnezeu”? La fel, a primit Satan un titlu similar. Căci „Fiul Dimineții” este, atunci când este tradus corect, „Fiul Dumnezeului care a făcut dimineța - care stăpânește dimineța”, Dumnezeul din soare. Dar, poate, cel mai comun titlu, sau mai degrabă emblemă pentru „acel șarpe bătrân, Diavolul”, așa cum îl numește Ioan Sfântul, este cel al unui șarpe. Și șarpele era o emblemă populară printre evrei și pentru Dumnezeu, dacă nu chiar un titlu direct și explicit pentru Divinitate. Ni se spune (în Numeri 21:9) că „Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus pe un stâlp și s-a întâmplat că, dacă un șarpe mușca pe vreun om, când privea șarpele de aramă, trăia”. Acum avem cea mai concludentă dovadă că acest șarpe a fost menit să-l reprezinte pe Iehova. În primul rând, utilizarea sa uniformă în aproape toate țările pentru a reprezenta Divinitatea sau Diavolul ar indica faptul că șarpele lui Moise a fost menit să-l reprezinte pe unul sau pe celălalt. Și apoi, când Hristos ne spune că Moise a înălțat șarpele în pustie ca un simbol al Lui (Hristos), nu mai avem îndoieli cu privire la care dintre cei doi (Dumnezeu sau Diavolul) era menit să-l reprezinte și să constituie o imagine a Divinității. Nu rămâne nicio îndoială că a fost conceput ca o

imagine sau emblemă a Divinității, mai ales când luăm în considerare puterea vindecătoare minunată și divină care i se atribuie, egală cu cea a marelui idol Dagon al babilonienilor, față de care cu siguranță nu era mai puțin un idol. Cu siguranță, ar fi dificil să ne imaginăm o venă mai profundă de idolatrie care să străbată religia sau sistemul mitologic al oricărei națiuni, decât cea manifestată practic sau implicată în acest șarpe de aramă al lui Moise sau imagine de aramă a lui Dumnezeu, așa cum am putea să o numim pe bună dreptate. Cred că nicio putere mai mare nu a fost vreodată atribuită vreunui idol și nici atribute mai distincte și esențiale ale Divinității. Observați atunci ce încălcare flagrantă și exagerată a primei porunci: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici asemănarea vreunui lucru care este în cer sus, sau pe pământ jos, sau în apele mai de jos ale pământului”. Nu era această figură de aramă o asemănare a ceva atât „pe pământ jos”, cât și „în apele mai de jos ale pământului”? Nu sunt șerpi numeroși în ambele localități? Erau numeroși în special în acea vreme. Întreb atunci ce anume lipsește din idolatrie și încălcare a poruncii înălțate de Moise decât numele?

Originea acestui șarpe de aramă printre evrei, însă, nu este greu de urmărit. Egiptenii, printre care au locuit timp de câteva sute de ani, nutreau un respect foarte mare, și spunem că pentru o parte dintre ei, venerau șerpi, la fel ca și alte națiuni păgâne, și îi foloseau mult ca embleme în cultul lor religios; la fel ca și perșii printre care evreii sau israeliții au locuit mult timp. Sistemul de venerare a șerpilor era răspândit la acea vreme în aproape fiecare națiune de pe pământ - adică, până în punctul în care îi foloseau și îi venerau ca embleme ale lui Dumnezeu și ale diferitelor sale atribute. Și motivele care au dus la alegerea șerpilor în aceste scopuri sunt, de asemenea, ușor de explicat. Pur și simplu pentru că forma sau construcția și caracterul său particular îl făceau susceptibil de a aplica o mare varietate de embleme pentru majoritatea presupuselor atribute principale ale Divinității.

Vom încerca aici să prezentăm o scurtă explicație a problemei. În primul rând, întreaga sa integritate sau construcție unitară a corpului, fiind fără membre sau părți externe, sugera șarpele ca o emblemă potrivită a concepției unitare a Divinității. Și apoi, mișcarea sa fără picioare sau picioare, nefăcând astfel niciun zgomot, sugera multe realizări silențioase, dar uimitoare, ale Divinității, care se desfășurau constant în tot Universul, precum și presupusa sa putere de a-și schimba locația fără a merge, fără a folosi picioarele și picioarele. Și mai ales aceasta reprezenta, în imaginație, acea frumoasă și silențioasă revoluție a planetelor, pe orbitele lor, dar tot timpul observabilă de către închinătorul devotat - aceste sfere strălucitoare fiind venerabile și sacre ca locuințele zeilor mai mici. Iar nenumărații solzi strălucitori, orbitori ai șarpelui, urmând, în timp ce se mișca în tăcere înainte, acele două sfere vizuale strălucitoare situate în partea din față a capului său, sugerau soarele și luna conducând oștirea înstelată prin ceruri. Punându-și capătul cozii în gură, el forma un cerc care era emblema aleasă a eternității. Dl. Higgins spune:

„Șarpele era emblema eternității și a nemuririi și, prin urmare, a ispitit-o pe femeie (în paradis) să nască urmași nemuritori.”

Aceasta era doctrina predată în unele dintre cele mai vechi religii și mitologii și reînvie cu mare putere povestea lui Adam și Eva și a șarpelui din Eden. Utilizarea tipică sau emblematică a șarpelui pentru a reprezenta nemuirea a fost sugerată de îndepărtarea anuală a epidermei. Împărtășirea anuală a pielii șarpelui, care, însă, îl lăsa întotdeauna în posesia unui nou înveliș exterior, i-a făcut pe mulți să creadă că acesta nu murea niciodată, ci era pur și simplu reînnoit sau „regenerat” și născut din nou în fiecare an, în timp ce toți puteau vedea în acest proces o ilustrare a lepădării sufletului de trup în actul nașterii la viață nemuritoare. De aici și utilizarea sa pentru a reprezenta eternitatea și nemuirea. Se pare că șuieratul șarpelui era presupus sau imaginat a semăna cu „vocea liniștită și mică a lui Dumnezeu”.

Profetul evreu Isaia pare să fi avut această idee superstițioasă, păgână, atunci când a declarat: „Domnul va șuiera către ei de la marginile pământului și va șuiera după musca Egiptului”. Aceasta sună destul de șerpuitor, precum și păgân. Și „vocea blândă și slabă” a lui Hristos a fost, fără îndoială, derivată din această sursă șerpitoare, deoarece o „voce blândă” și o „voce slabă” au fost atribuite șarpelui.

Și mai mult decât toate, atracțiile minunate sau puterea fascinantă a șarpelui sugerau frumos „coardele atrăgătoare ale iubirii”, pe care Dumnezeu trebuia să le exercite față de toți oamenii. Hristos a declarat: „Dacă voi fi înălțat (ca șarpele lui Moise în pustie), îi voi atrage pe toți oamenii la Mine”. În mod similar, șarpele lui Moise atrăgea oamenii la el și toți șerpilor naturali fac la fel atunci când oamenii se prezintă în sfera puterilor lor magice. Și aproape fiecare națiune orientală relatată în istorie presupunea că șarpele posedă puteri vindecătoare minunate. Suntem informați că egiptenii erau puternici în această concepție; și dintre ei, după toate probabilitățile, Moise (care era „priceput în toată învățătura egiptenilor”, Faptele Apostolilor vii: 22), a împrumutat ideea principală a șarpelui său de aramă pentru a-i vindeca pe israeliții mușcați de șarpe. Și ni se spune că hindușii și grecii, ca parte a națiunii egiptene, aveau, încă dintr-o perioadă foarte timpurie a istoriei lor, obiceiul de a purta o prăjină, în timpul călătoriilor lor, cu un șarpe înfășurat în jurul ei. Ne vom aminti că șarpele de aramă al lui Moise era construit pe un stâlp. Iar emblema zeului vindecător Esculap, potrivit lui Faber, era un șarpe în jurul unui stâlp.

Cuvântul serafim, care denotă un ordin de îngeri în teocrația ebraică (vezi Isaia vi: 2-6), și cuvântul Serapis, numele unui zeu egiptean, par a fi derivate dintr-un șarpe și, prin urmare, pot fi considerați frați gemeni. Și este o circumstanță singulară, și una care trebuie cu siguranță considerată ca implicând o mare venerație pentru tribul reptilelor sau șarpelui, faptul că mama adoptivă a lui Moise (Thermuthis), potrivit lui Josephus, a fost numită după un șarpe - cel puțin egiptenii aveau un șarpe cu acest nume. „Ni se spune că

hotentoții au crezut din timpuri imemorabile că învinețirea capului șarpelui cu călcâiul îi va vindeca mușcătura, ceea ce amintește de sămânța femeii care învinețea capul șarpelui, așa cum se vorbește în Geneza iii. Am afirmat deja în altă parte că Eva provine din Heiva, Heva sau Eva, un șarpe. Și putem afirma aici că unii dintre primii creștini au împărtășit acest spirit de omagiu universal adus șerpilor. Una dintre cele mai vechi secte ale credinței creștine observate în istorie a fost numită Ophiates (care provine din Ophis, un șarpe), datorită omagiului adus atunci șerpilor.”

De asemenea, ni se spune că, în urmă cu mai bine de o mie de ani, creștinii aveau obiceiul de a purta șerpi cu ei în călătoriile lor, în felul în care am descris că făceau unele dintre națiunile păgâne. Și zidurile unora dintre cele mai vechi biserici ale lor pot fi văzute acum decorate cu figuri de șerpi. Așa că până și religia creștină pare să fi avut un caracter puțin șerpuitor sau șerpuitor în istoria anterioară. După ce am reamintit cititorului că șarpele din grădina Edenului este identificat de lumea creștină cu Satana, în timp ce șarpele lui Moise era o emblemă a lui Iehova, cel puțin în ceea ce privește energiile sale vindecătoare omnipotente și paza divină - vom observa că alte națiuni sau religii mai vechi decât evreii și creștinii au folosit șarpele ca figură mistică sau reprezentare atât a binelui, cât și a răului personificate, adică atât a Divinității, cât și a Diavolului; sau, așa cum s-au exprimat unii, el era atât creator, cât și distrugător - creându-se din nou, se credea, de fiecare dată când își arunca vechea înveliș exterior și afișa una nouă, în timp ce mușcătura sa veninoasă distrugea pe oricine se lupta cu el. Iar veninul din colții șarpelui fiind fatal, asemenea acelei otrăvi morale mortale insuflate în sufletele muritorilor de către marele adversar și dușman de moarte al rasei umane, în timp ce puterile sale fascinante și neobosite (ale șarpelui) fiind presupuse a semăna cu insinuările viclene și ispitele seducătoare ale „Celui Rău”, a sugerat în mod potrivit și puternic oportunitatea de a-l folosi pe primul pentru a-l reprezenta pe cel de-al doilea - cu alte cuvinte, oportunitatea de a-i identifica pe Șarpe și pe Satan împreună.

Prin urmare, șarpele a devenit Diavol sau *Diavol*. Iată deci un alt exemplu al aceluiași nume folosit atât pentru Dumnezeu, cât și pentru Diavol, dovedind și mai mult adevărul propoziției noastre, că aceștia au fost inițial cuprinși într-o singură ființă, așa cum indică foarte clar toate numele și titlurile Tatălui, Fiului și Satanei, pe care le-am enumerat până acum. Am arătat că aceleași nume, în esență și, în unele cazuri, literal, au fost aplicate fără discriminare lui Iehova, lui Isus Hristos și Diavolului, din care trebuie cu siguranță să deducem cu ușurință că au fost inițial considerați unul în esență - adică, au fost derivate din aceeași percepție imperfectă și, în consecință, o concepție unitară despre bine și rău, amestecate și confundate.

Această viziune asupra cazului este coroborată de mărturiile creștine. Bev. Dl. Pitrat (în lucrarea sa „Originea păgână a doctrinelor parțialiștilor”, p. 58), îl citează pe poetul grec Euripide spunând: „În niciun caz binele nu este separat de rău. Trebuie să existe un

amestec al unuia și al celuilalt”. Autorul adaugă: „Această opinie este de o vechime imemorială și a fost susținută de teologi, legislatori, poeți și filozofi.”

Astfel, se indică faptul că opinia, general răspândită și de mare vechime, că tot binele și răul (și, bineînțeles, reprezentanții lor personificați, Dumnezeu și Satana) erau coesențial, cel puțin inseparabil, unul, așa cum am indicat că era credința „poporului sfânt al lui Dumnezeu”; sau, pentru a spune lucrurile mai clar, evreii și strămoșii lor păgâni, dacă ne întoarcem la o dată foarte timpurie a istoriei umane, nu aveau Diavol, ci cuprindeau toate concepțiile despre bine și rău într-o singură ființă, astfel încât, atunci când a început să se facă percepția binelui și răului ca elemente și caracteristici distincte și să se traseze o linie distinctă între ele și, în consecință, un nou autor a fost vânat sau evocat pentru acesta din urmă, numele și titlurile sale au fost împrumutate de la acea ființă compusă, Iehova, care fusese considerat până atunci sursa comună și creatorul atât al binelui, cât și al răului. Abia după ce percepțiile morale ale omului s-au maturizat atât de mult încât să-și imagineze o linie distinctă de separare sau demarcație între virtute și viciu, un Diavol sau un geniu malefic personificat a fost creat în imaginația omului, ca Tată, Creator sau Autor al acestora din urmă. Și chiar și în această perioadă, percepțiile lor, sau aprecierea distincției dintre acțiunile morale și cele imorale, erau atât de slabe și imperfecte, încât autorul nou-creat sau nou-născut al acestora din urmă încă trecea drept un Dumnezeu, merituos și nu complet lipsit de calități morale. De fapt, unele națiuni îl considerau puțin inferior lui Dumnezeu (adică primul sau originalul Dumnezeu), cu excepția cazului în care privește puterea; și chiar și creștinii din ziua de azi recunosc că este aproape egal (dacă nu chiar superior) în această privință, deoarece îl depășește pe generalii Dumnezeului Atotputernic și îi capturează aproape toți supușii, conform propriilor lor dovezi și învățăturilor din propria lor Biblie. Atât de aproape egal a fost la început marele Geniu Malefic cu Dumnezeul bunătății infinite, încât unele națiuni îl considerau un frate geamăn. Vom cita istoria ca dovadă:

„În ceea ce privește spiritele rele”, spune un autor, „dezvoltarea ideilor pare să fi fost foarte graduală. La început, nu exista o separare distinctă și definită între bine și rău în mintea oamenilor. În teologia hindusă, același Dumnezeu distrugea și reproducea și nu se presupunea că este împins de motive rele în lucrarea sa de distrugere, la fel cum nu este și natura. În Egipt, cele două puteri erau împărțite, dar malignul Typho era fratele geamăn al lui Osyrus cel Bun.”

Și ar trebui ținut minte aici, așa cum se va observa din acest citat, că prima distincție sau clasificare a binelui și răului nu a aparținut acțiunilor morale ale oamenilor, ci s-a limitat în întregime la natura fizică, la operațiunile elementelor etc. Pentru o lungă perioadă de timp, atenția omenirii pare să fi fost îndreptată în întregime către fenomenele lumii fizice exterioare și, mult timp, au crezut că aceeași ființă, același Dumnezeu care a creat, a și distrus - aceeași ființă care a trimis razele solare blânde ale primăverii, a trimis și rafalele

reci și pustiitoare ale iernii; același Dumnezeu care a revărsat averse blânde și blânde pentru a reînvia florile ofilite, iarba ofilită și cerealele uscate și muritoare, a lansat și fulgerul bifurcat și trăsnetul puternic. Dar, în cele din urmă, pe măsură ce observațiile oamenilor au devenit mai largi și percepțiile lor au devenit mai distincte, reflecțiile lor s-au maturizat în convingere sau concluzie că există o diferență prea mare între energiile creatoare și efectele pustiitoare sau distrugătoare ale Naturii pentru a fi produsul uneia și aceleiași ființe. Și de aici a apărut Geniul Malefic principal sau Cel Rău, pentru a fi sponsor sau autor al acțiunilor malefice, nu ale oamenilor, ci ale Naturii - nu ale lumii morale, ci ale lumii naturale.

„Este imposibil”, spune filosoful și istoricul grec Plutarh în „Hermes”-ul său, „ca o singură ființă, fie bună, fie rea, să poată fi autorul a toate, căci Dumnezeu nu poate cauza niciun rău”.

Și de aceea ne spune la pagina următoare: „Trebuie să admitem două cauze opuse, două puteri contrare, una înclinată spre dreapta și cealaltă spre stânga. Întrucât binele nu poate produce răul, atunci există un principiu care cauzează răul, precum și unul care cauzează binele.”

Așa a raționat preotul lui Apollo și filosoful Greciei.

„Vedem din acest pasaj”, adaugă reverendul dl. Pitrat, „că adevărata origine a celor două principii (Dumnezeu și Satana) provine din dificultatea pe care oamenii au întâmpinat-o din toate timpurile în a explica printr-o singură cauză binele și răul *în natură*”.

Pe lângă cazurile și exemplele pe care tocmai le-am prezentat, am putea face referire la teoriile diferitelor națiuni antice pentru a arăta că ideea originală despre un Diavol sau un geni malefic era cea a unui Dumnezeu care domnea peste o parte din imperiul Naturii sau ceea ce era în general considerat partea adversă, antagonistă sau malefică a Naturii. În sistemul antic caldeo-persan, el deținea stăpânirea asupra întregii părți acvatice a animalelor și păsărilor. În alte țări, imperiul său era mai restrâns.

Vorbind despre antici în general, Plutarh spune: „Ei credeau în doi zei cu meserii diferite, dacă pot spune așa, care îl făceau pe unul bine și pe celălalt rău. Îl numeau pe primul Dumnezeu prin excelență, iar pe al doilea demon.” Despre perși, el spune: „Ei credeau că primul era de natura luminii, iar al doilea de natura întunericului.”

Aceasta este în perfectă concordanță cu teoria creștină modernă.

„Printre egipteni”, continuă el, „primul se numea Osirus, iar al doilea Tifon, dușman veșnic al primului”.

Pentru a arăta că noțiunea sau doctrina unui agent malefic personal, autorul și întruparea tuturor răilor, nu este un principiu specific creștinismului, ci este de origine păgână foarte veche și a predominat foarte mult în lume cu mult înainte de epoca creștinismului sau de venirea lui Hristos, vom cita pe scurt alte câteva exemple. Augustin ne spune: „Asirienii din vechime, precum și perșii, admiteau două principii, pe care le cinsteau ca doi zei, unul bun și celălalt rău.”

Reverendul dl. Pitrat spune: „Locuitorii din Tologomee (India) cred că Universul este guvernat de două principii, unul bun, care este lumina, și celălalt rău, care este întunericul.”

El spune în continuare: „Peruvienii (din America de Sud) îl venerau pe Pacha-Carnac ca fiind un zeu bun, iar pe Cupai ca fiind un zeu rău. Caribii admiteau două feluri de spirite, unul binevoitor, care locuia în Rai și ne invita să facem binele, celălalt rău care plana asupra noastră pentru a ne duce în ispită. Cei de pe Terra Firma cred că există un Dumnezeu în ceruri - soarele. În plus, ei admit un principiu rău, care este autorul tuturor răilor.”

Locuitorii regatului Pegu ar putea fi numiți ca având noțiuni similare. De asemenea, portughezii, care îl numesc pe marele geniu malefic Demon. Hotentoții numesc principiul bun „Căpitanul de Sus”, iar principiul rău „Căpitanul de Jos”. Acesta din urmă este cunoscut sub numele de Touqua. Arhidemonul nativilor insulei Formosa este Chang, iar zeul lor suprem, Ishy. Printre locuitorii insulei Tenerife, Diavolul este cunoscut sub numele de Guyotta.

Oamenii din Coterdea cred în doi Zei - unul alb și bun, celălalt negru și rău. Printre scandinavi, Zeul rău este cunoscut sub numele de Locke și se crede că poartă război perpetuu împotriva Zeului bun (Thor). În Brazilia, Majestatea Sa Satanică trece sub numele de Aguyan, în timp ce printre tătarii din Katzchenzi este cunoscut sub numele de Tous. Diavolul maniheilor este Hyle. Eschimașii, spune reverendul dl. Pitrat, cred într-un Dumnezeu suprem bun, pe care îl numesc Ukouna, și într-un alt Ouikan, care este autorul tuturor relelor, care provoacă furtunile și care răstoarnă bărcile - versetul 63. El mai spune: „Siamezii sacrifică unui spirit rău pe care îl consideră a fi cauza tuturor nenorocirilor omenirii”, ceea ce este similar cu ideea hotentoților, care spun că «Din el curg toate relele în această lume». Voi adăuga aici că caldeenii aveau stelele lor rele (precum și pe cele bune), despre care credeau că sunt controlate de un Diavol sau de spirite rele. Și astfel spune Plutarh: „Dogma a două principii (doi Zei) a fost admisă de aproape toate națiunile”. Astfel, înțelegem că cele mai vechi noțiuni despre un Diavol sau Geniu Malefic erau, în primul rând, cea a unei ființe antagoniste față de Dumnezeu și totuși el însuși un Dumnezeu, cei doi posedând multe caracteristici similare și fiind aproape pe picior de egalitate în ceea ce privește puterea și jurisdicția, fiind în Persia

„proprii frați”, gemeni. În al doilea rând, sfera operațiunilor sale a fost la început limitată în majoritatea teogoniilor la natura fizică. În al treilea rând, El a fost conceput cu grație pentru a-l salva pe Dumnezeu de stigmatul de a fi considerat autorul răului, o deducție logică din premisa că o ființă bună și pură nu poate fi aceeași sau autorul a ceea ce nu este bine - sau a oricărui lucru rău. O cercetare suplimentară a marilor arcanse ale Naturii i-ar fi învățat că tot răul, atât moral, cât și fizic, este pur și simplu un concomitent natural al stării naturale imature, germinale și brute, care va dispărea pe măsură ce lumea se maturizează și se coace în perfecțiune. În al patrulea rând, se va observa că nu se spune nimic despre groapa fumegândă sau regiunile infernale, deoarece nu fuseseră descoperite sau gândite la acea vreme. Un Columb nu navigase încă în acea direcție. Tronurile respective ale celor doi Zei omnipotenți erau situate... în stele sau printre elemente. Bunul Dumnezeu i-a plasat pe unii în soare, în timp ce rivalul său antagonist a fost condamnat la lună sau la unele dintre planete, deoarece toate concepțiile teologice din acea perioadă erau legate, mai mult sau mai puțin, de cerurile înstelate. Distanța dintre cele două regate nu este cunoscută. În Persia, acestea erau situate atât de aproape una de alta încât Mithra Mijlocitorul sau, așa cum îl numește Plutarh, Intermediarul, fiind situat între ele, putea transmite mesaje de la unul la altul și putea interveni sau intermedia pentru a le rezolva dificultățile și disputele, din această circumstanță a primit numele de Mijlocitor. Ne vom aminti că cele două regate din sistemul creștin erau situate atât de aproape una de alta încât Dives și Lazăr sau Dives și Avraam conversau între ele, deși trebuie să fi fost nevoie să strigem pe cea mai înaltă tonalitate pentru a fi auziți peste „prăpastia de netrecut” situată între ele.

Faptul că Diavolul, Satana sau „Șarpele Bătrân” a fost la început un Dumnezeu co-egal și nu a fost investit cu caracterul odios și respingător cu care îl găsim acum reprezentat de lumea creștină, găsim dovezi suplimentare în diagramele antice folosite în astronomia fizică. Examinând diagramele, hărțile și manualele astronomice folosite în școlile și colegiile noastre, se va constata că Șarpele este reprezentat sub dublul aspect sau caracter de „Un Dumnezeu Bun” și „Un Dumnezeu Malefic”. În primul rând, îl găsim reprezentat sub numele de „Hidra”, extinzându-se prin și incluzând trei constelații, cea a Crabului, Leului și Fecioarei, reprezentând astfel cele trei luni de vară, iunie, iulie și august. Și apoi găsim o altă diagramă a Șarpelui într-o altă parte a cerului sub numele de „Scorpion”, începând sezonul de iarnă - inaugurând temutul octombrie nefast, vestitorul iernii reci și mohorâte și rele. Și astfel, el a fost folosit pentru a reprezenta sau simboliza atât binele, cât și răul; care, atunci când erau personificate, erau Dumnezeu și Demonul. Prin urmare, putem înțelege cu ușurință de ce Moise și israeliții, precum și egiptenii și hindușii, aveau atât un șarpe bun, cât și un șarpe rău - acesta din urmă figurând în Eden, primul construit din alamă și expus pe un stâlp. Iar afirmația sau propoziția teologică conform căreia Marele Împărat, „Însărcinatul cu Afaceri” al regiunilor fumegoase, a fost odată considerat un Zeu, este confirmată și mai mult de faptul că el a fost anterior, în mai multe religii, un

membru egal al Trinității, „salut, ești un om bine întâlnit” în triadele Zeilor. Al treilea membru al Trinității din India, Egipt, Persia și, cred, și Mexic, a fost o reprezentare și o personificare a răului în cele mai vechi legende ale lor, ceea ce oferă dovezi incontestabile că aceștia se aflau în relația și ocupau poziția de Zei. Putem concepe în mod legitim că, deși la început caracterul celor doi a fost aproape paralel în ceea ce privește atributele morale, pe măsură ce timpul a trecut și a dezvoltat și maturizat percepția morală a oamenilor și i-a capabil să delimiteze sau să discrimineze binele și răul, ei i-ar vedea, în imaginație, pe cei doi Zei divergând din ce în ce mai mult din punct de vedere moral și devenind din ce în ce mai ostili unul față de celălalt, până când în cele din urmă ar deveni, și chiar au devenit, direct antipozi și într-o ordine mortală, conflictuală și opoziție unul față de celălalt în aproape fiecare aspect imaginabil, deși în toată schimbarea, Zeul Rău nu și-a pierdut puterea sau influența. El a păstrat încă puterea omnipotentă aproape nelimitată cu care a fost investit la început, deși mandatul sau jurisdicția sa a fost mutată treptat din lumea fizică sau naturală în lumea morală, astfel încât sediul imperiului său este acum în mințile oamenilor și nu printre elementele fizice sau planete, așa cum era odinioară. Aceasta a fost opera imaginației omului.

VII. Originea termenilor „Împărăția Cerurilor”, „Porțile Iadului”, precum și a tradițiilor despre dragonul care urmărește femeia, femeia îmbrăcată în soare etc.

Teoria creștină, așa cum am afirmat pe scurt cu o ocazie anterioară, departe de a restricționa puterea sau imperiul Celui Rău, îi acordă partea leului, permițându-i să răpească cea mai mare parte a familiei umane, permițându-i mai întâi să construiască un drum larg sau „un „drum lat” în acest scop și „mulți sunt cei care intră pe el”, în timp ce ei au drumul care duce spre celălalt regat atât de îngust încât „puțini sunt cei care îl găsesc”. Și astfel, ei îi permit „Prințului Întunericului” să răpească în imperiul său subteran aproape întregul alai de suflete pe care Dumnezeu le-a creat în scopul propriei sale glorii și, astfel, să zădărnicească scopul principal al creației. Observăm, din autoritățile citate, că percepția răului fizic sau a răului natural a precedat-o pe cea a percepției și recunoașterii răului moral; și că relele fizice recunoscute pentru prima dată au fost cele produse de violența elementelor și de rotația anotimpurilor. Iarna era, cu draperia ei rece și sumbră și cu pustiirea și distrugerea ei răspândite, în estimarea sau imaginația anticilor, principala și cea mai prolifică sursă a răului - adică Zeul Iernii. Principalii locuitori ai pământului, așa cum s-a sugerat până acum, observând că în timpul a șase luni ale anului puterile care lucrau în Natură erau ocupate cu fructificarea, vivificarea, înfrumusețarea, producerea etc., iar în timpul celorlalte șase luni, o putere aparent adversă oprea, spulbera și distrugea acele operațiuni dezirabile și rezultatele lor, și-au imaginat astfel două puteri ostile opuse, angajate într-un război perpetuu una împotriva celeilalte; și, întrucât cele șase luni de primăvară și vară erau însoțite de soare aproape perpetuu și de creșterea și producerea de fructe și flori, precum și de legume culinare sau comestibile, lucruri care erau calculate pentru a le satisface nevoile naturale, acestea erau considerate ca constituind și au devenit cunoscute drept „adevăratul regat” sau „regatul Cerurilor”, în timp ce lunile de iarnă erau denumite „regatul Întunericului”.

Prima era numită și „împărăția Soarelui” sau a Dumnezeului care locuia în soare. Această intrare imaginară în împărăție, despre care se presupunea că se deschidea soarelui atunci când acesta părăsea tropicul Racului pentru a călători înapoi spre Sud, era numită „porțile Raiului”, în timp ce trecerea imaginară prin celelalte tropice constituia „porțile Iadului”. La prima stătea Mielul, semnul zodiacal al primăverii, pentru a-l întâmpina pe gloriosul soare, sau pe Zeul-soare, în timp ce acesta se îndrepta cu calul său de foc spre porțile Paradisului la începutul primăverii. La cea de-a doua stătea hidosul Scorpion, Dragon sau Diavol, gata să tragă tot ce îi era accesibil în ghearele sau puterea, în adâncul său fără fund, la un moment dat întinzându-și coada și trăgând în jos o treime din stele. Prin urmare, veți descoperi că Diavolul este de sus și nu de jos, deși coboară la fiecare șase

luni în Hades, așa cum se va explica în continuare. Veți descoperi, consultând almanahurile, că Berbecul, Mielul sau Berbecul, este semnul zodiacal sau astronomic pentru martie, prima lună de primăvară. Iar Scorpionul era (deși acum Vulturul este) semnul lui octombrie, prima lună de iarnă (în diviziunea bisectională a anului); adică, prin împărțirea anului în două anotimpuri de câte șase luni fiecare. Sfântul Ioan (Apocalipsa XII) vorbește despre Dragonul având puterea de a răni cele cinci luni și, astronomic vorbind, el dăunează producțiilor vegetale ale celor cinci luni prolife principale ale anului, cu răzbunare. Iar monstrul Sfântului Ioan, cu cele șapte capete și zece coarne, își poate găsi o soluție în astronomie sau astroteologie, presupunând că cele șapte capete sunt cele șapte luni de vară (așa cum unele națiuni au împărțit anul în acest fel) și duplicând cele cinci luni de iarnă pentru coarne. Și apoi, povestea Dragonului „urmărește femeia ca să-i distrugă copilul de parte bărbătească” își găsește o explicație ușoară aici. Întoarceți-vă almanahurile și veți observa că Dragonul sau Scorpionul este în urmărirea femeii, Fecioara, într-adevăr, fiind următorul semn în ordine în zodiac; sau îndreptați-vă privirea spre cer într-o noapte senină, veți observa că imediat după ce bătrâna fată (o fecioară cu un copil în brațe, așa cum o arată perșii) se ridică deasupra orizontului în Est, apare bătrânul Scorpion numit șarpe printre perși; Dragon în Fenicia; Draco printre romani, care este latinescul pentru Dragon. Virgil îl numește Maximus Angis, Marele Șarpe. (Vezi Georgius 8). Marele Dragon, conform diagramelor astronomice, este de fapt în urmărirea femeii (Fecioara) și a copilului ei și a fost timp de mii de ani î.Hr. și până când astronomii moderni l-au prins și l-au aruncat în groapa fără fund, și au înlocuit-o cu vulturul.

Cât de ușor este să ne imaginăm, observând în almanah că Dragonul sau Scorpionul (același lucru) este următorul semn după Fecioară, că o urmărește prin cer! Și poate fi mai mult decât imaginativ să asociem femeia și Șarpele de aici cu scena din Eden, în care un șarpe este reprezentat ispitind o femeie (Mama Eva) să mestece un pippin cu noii ei incisivi și molari, care nu mai fuseseră folosiți niciodată înainte. Și, deoarece găsim și un bărbat (Vărsătorul) printre semnele zodiacale, acesta poate fi Părintele Adam; căci este mai plăcut, ca să nu spunem onorabil, să ne imaginăm sau să ne concepem primii noștri părinți formați printre stele, decât într-o groapă de noroi, conform „Așa cum a spus Domnul lui Moise”. Profetul Daniel vorbește despre o mare luptă între un berbec și un țap (vezi capitolul iv), și pe amândoi îi veți găsi reprezentați în zodiacul nostru și aparent (după o imaginație fantezistă) urmărindu-se unul pe celălalt prin ceruri. Și din nou, minunata figură a Sfântului Ioan, „o femeie îmbrăcată în soare, cu luna sub picioare și o cunună de douăsprezece stele pe cap” (Ev. xii), este ușor de înțeles atunci când este privită printr-o oglindă astronomică. Mai potrivit ar fi să se spună despre fecioara astronomică că este îmbrăcată în soare, decât s-ar putea spune despre oricare alt dintre cele douăsprezece semne ale zodiacului, judecând după situația ei printre semne și poziția ei relativă față de soare. Acolo stă ea, chiar în focarul razelor soarelui în august, cea mai

fierbinte lună a anului, și astfel este îmbrăcată în soare mai strălucitor decât orice alt semn. Desigur, luna este sub picioarele ei, în timp ce cele douăsprezece luni ale anului, sau cele douăsprezece semne ale zodiacului, formează coroana ei de douăsprezece stele. Acum, observați! nu devenim „înțelepți mai presus de ceea ce este scris”, căci toate aceste lucruri sunt scrise nu doar în manualele voastre școlare, ci și în almanahurile voastre, copiate din ceruri.

Trecerea soarelui peste linia echinoctială în martie a fost un eveniment de mare importanță pentru unele dintre națiunile antice, deoarece a inaugurat miile de binecuvântări ale primăverii și verii. Nu ne putem mira, așadar, că crucea a devenit o emblemă sacră în aproape toate religiile pământului. Acum, să remarcăm aici că scenele pe care le-am descris ca având loc pe cerul înstelat nu sunt doar imagini fanteziste ale mele, ci sunt înregistrări concrete în istoriile sau cărțile sacre ale Persiei, Egiptului, Indiei și Romei. Luați, de exemplu, povestea sau alegoria unei femei urmărite de un Dragon, Șarpe sau Diavol etc. (toate una, conform Sfântului Ioan, Revelatorul și mistigogul); aceasta nu numai că se găsește în mod substanțial relatată în mai multe istorii mitologice, dar era reprezentată și în Persia pe globurile cerești. Iar Kircher, Seldon, Eben, Manobius și Scaliger (Nota ad Manil, p. 341) oferă dovezi ale faptului că este menționată în lucrările astronomice ale mai multor națiuni.

Ne vom aminti că Sfântul Ioan descrie femeia ca fiind îmbrăcată în soare și urmărită de un Dragon sau Șarpe (căci ambii termeni sunt folosiți, vezi Apocalipsa xii), care caută să-i devoreze copilul și revarsă un potop de apă după ea în timp ce fuge în pustie pentru a-și salva copilul. În versiunea greacă a poveștii, Latona, fiind pe cale să fie născută, zboară într-o insulă pustie pentru a-și salva copilul de Python, Șarpele sau Dragonul,* în timp ce perșii, potrivit lui Scaliger, aveau femeia fecioară reprezentată pe globurile lor astronomice sau planisfere cu un copil în brațe, ținând două „spice de porumb” (grâu) în mână și cu aripile întinse în actul de a zbura din fața urmăritorului ei, așa cum este reprezentat de Sfântul Ioan și de versiunea egipteană a aceleiași povești. Și copilul acestei fecioare din legenda persană s-a născut pe 25 decembrie și a trecut mult timp de când oamenii din acea țară au sărbătorit pentru prima dată 25 decembrie ca ziua de naștere a lui Oxus Mântuitorul și copil al acestei fecioare. Urmăritorul despre care se vorbește în această poveste este alături de perși, Ahrimanes, Zeul întunericului, și este Tifonul egiptenilor, Luciferul grecilor, Pythonul romanilor, Obiul africanilor, Manitou al indienilor americani, Dragonul Sfântului Ioan și Șarpele sau Dragonul Polului Nord. Și el începe de fapt să-și ridice capul deasupra orizontului, conform „Geografiei Cerurilor” a lui Burritt, imediat după răsăritul fecioarei - semnul zodiacal pentru august. Versiunea egipteană completează scena și reprezintă râul Orion în actul de a-și revărsa apele exact în momentul în care fecioara apare deasupra orizontului, care este râul despre care Sfântul Ioan ne spune că Dragonul s-a revărsat după femeie și copilul ei, pentru a-i îneca și a-i spăla.

Toate aceste figuri sunt reprezentate în Astronomia lui Burritt, folosită în toate școlile noastre. Plutarh ne spune că egiptenii își pictau șerpii sau dragonii în roșu, ceea ce ne amintește de limbajul Sfântului Ioan: „Marele dragon roșu” (vezi Apocalipsa xii). Theon spune că nu există niciun semn în zodiac pe care să se fi bazat atâtea fabule precum cel al fecioarei. Anticii, inclusiv mai multe națiuni (Persia, India etc.), au ales figura fecioarei pentru a reprezenta rodnicia pământului; și, pe măsură ce soarele începea să răsară pe 25 decembrie spre primăvară, anotimpul rodniciei și al abundenței, se spunea, prin urmare, figurativ, că se naște un copil nou-născut. Acum, deoarece se poate demonstra și se admite că versiunea păgână a acestei cărți este mai veche decât versiunea creștină, putem îndrăzni să sugerăm că Sfântul Ioan nu a fost autorul primei ediții a acesteia.

VIII. Iadul instituit pentru prima dată în ceruri - originea și coborârea sa de sus

Oricât de ciudat ar părea, este totuși adevărat că până și legendarul Iad creștin poate fi găsit (ca majoritatea celorlalte mituri și mistere venerate și derivate din păgâni) printre stele, deși acestea indică în general cealaltă direcție atunci când doresc să indice localizarea sa, fără a reflecta faptul că Dives și Lazăr nu ar fi conversat între ei în timp ce unul era în Rai și celălalt în Iad, decât dacă aceste două locuri ar fi ocupat localități contigue - cel puțin, ar fi fost situate aproape unul de celălalt, iar acest lucru era la fel de probabil sus ca și jos. Cuvântul pe care astronomii îl folosesc pentru a indica soarele în cel mai înalt punct de ascensiune este periheliu. Acum, puteți observa că există un Iad în acest cuvânt (peri-hel-ion): cel puțin poate fi urmărit până la Iad, sau Iad până la el. *Iadul* înainte, ultima parte a acestui cuvânt, era pronunțată de greci *Elios* și este sinonimă cu Acheron, care este tradus în general Iad. Așadar, avem „peri”, care înseamnă în jur, împrejur, și „helion”, *Iad* - adică soarele din jurul Iadului. Nu ni se poate părea ciudat, așadar, că Iadul este un loc destul de cald. Și permiteți-mi să-l sfătuiesc pe cititor să nu se alarmeze dacă l-am găsi pe bunul și bătrânul Elias în Iad, același care a apărut cu Moise la schimbarea la față a lui Hristos. Căci este un fapt că Elias (grecii folosesc aspirația în loc de *H*) este aproape sinonim, așa cum am spus deja, cu grecescul Acheron, care este tradus prin Iad de către traducători. Prin urmare, rezultă că Elias înseamnă Iad, dacă nu focul Iadului, ceea ce va explica strălucirea feței sale la schimbarea la față.

Și Hades, sau Ades (căci alfabetul grecesc nu are *E*) poate fi urmărit cu și mai puțină dificultate până la soare ca origine. Și Ades, este bine cunoscut, apare frecvent în Noul Testament grecesc pentru Iad și este tradus în engleză astfel: Ei bine, acum, Ades analizat este *Ad*, un nume ammorian pentru Dumnezeu sau Dumnezeu-soare, și *es* focul; și *prin urmare* înseamnă „Dumnezeul-foc”, „soare-foc”. Unele dintre națiunile antice (grecii, de exemplu) credeau că Raiul și Iadul erau aproape contigue, fiind separate doar de o prăpastie de netrecut și ambele, după cum cred unii, sunt situate în soare, deși, în general, doar primul era situat acolo.

IX. Originea tradiției referitoare la „Groapa fără fund”

„Groapa fără fund” avea o origine diferită de cea a Hadesului sau a Infernului. Poziția sa geografică era una imaginară, dincolo de Polul Sud. Această locație a apărut din convingerea unora dintre antici că iernile lor temute și devastatoare proveneau din acea parte și, prin urmare, „Zeul cel Rău, care producea iernile (cunoscut sub numele de «Zeul Iernii»), își avea sediul imperiului acolo”. O împrejurare care a facilitat sau a contribuit la această superstiție a fost aceea că se afla dincolo de raza de acțiune sau de raza de acțiune a vederii naturale. Și, deoarece era aparent situată sub ei și nu-și puteau imagina că are vreun fund, au numit-o de aceea „groapa fără fund”. Se presupunea că iarna vine dinspre Sud, deoarece se observa că vine asupra lor pe măsură ce soarele se retrage spre sud, lucru pe care unii îl imaginau că are un anumit rol în trimiterea iernii. Iar soarele, care apunea sub orizont în regiunile arctice, astfel încât să ducă la întuneric, se presupunea sau se credea că moare, dar se năștea din nou sau se ridica din morți când reapărea primăvara sau se ridica din nou deasupra orizontului. Și pe măsură ce se apropia de „porțile primăverii”, „Mielul lui Dumnezeu” sau Mielul din Martie a adunat „păcatele lumii” sau păcatele iernii și le-a luat. Și astfel s-a realizat, astronomic, nu doar „Mielul lui Dumnezeu ridicând păcatele lumii”, ci și moartea și învierea Fiului lui Dumnezeu sau, mai exact, a Zeului-soare. În timp ce Polul Sud era marea „groapă fără fund”, lăcașul imaginar al demonilor și diavolilor și, de asemenea, sinonimul a tot ceea ce este rău, Polul Nord, ca presupusă reședință a „Bunului Dumnezeu”, era numit „Muntele Domnului” - așa cum aproape fiecare națiune avea „Muntele Domnului” sau „Muntele Sfânt”.

X. Originea credinței într-un „lac de foc și pucioasă”

Exegeza istorică sau schița biografiei satanice de mai sus a relevat faptul că aventurile și operațiunile diabolice ale Diavolilor, Demonilor și geniilor malefice ale națiunilor orientale au fost inițial limitate la ceruri sau la cerurile înstelate. Este important de observat însă că, în decursul timpului, sfera lor de operațiuni a fost transferată pe pământ și, în final, în „lumea subterană” de sub pământ, cu mult înainte de zorii erei creștine. Conform erei mitologice a Egiptului oriental, când Marele Dragon, Șarpe sau Diavol, Python sau Tifon a fost cucerit de arhanghelul lui Apollo și aruncat cu capul înainte de pe meterezele Cerului (și astfel a devenit un înger căzut), a fost aruncat cu trupul, copite și coarne în lacul Sibon sau Sirbonis, situat la poalele Muntelui Casius. Acest lac a fost ales ca loc de consignație pentru marele Arhi-Demon sau Arhi-Dușman al rasei umane, deoarece devenise un loc de întâlnire pentru cea mai ciudată și sălbatică imaginație și un focar pentru cea mai dezagreabilă și detestabilă asociație de idei care s-a cuibărit vreodată în mintea unui popor superstițios. Prin urmare, a devenit universal execrabil. Având în vedere aceste fapte, să observăm că atunci când Nilul și-a revărsat malurile, așa cum făcea semestrial, și s-a răspândit pe țară pe mulți kilometri în jur, a ajuns la acest lac Sirbonis și l-a inundat cu apele sale putrede. Și, pe măsură ce se retrăgea în albia sa prin scufundarea curentului, a depus în lac o cantitate mare de resturi, vegetație putrezitoare și substanțe grețoase de diferite tipuri. Și este un fapt sau o fabulă că pe apele sale stagnante s-a acumulat o spumă care are o puternică analogie în gust, culoare și miros cu cea a pucioasei sau sulfului. De fapt, unii autori vorbesc despre el ca fiind cu adevărat și cu adevărat pucioasă în soluție - *adică* sulf. Călătorii și istoricii ne spun că atunci când soarele strălucea peste această substanță plutitoare strălucitoare, asemănătoare unei oglinzi, aceasta prezenta aspectul de a fi în flăcări și, din această cauză, era numită „lacul de foc și pucioasă”, în timp ce aburul, gazul, vaporii sau miasma create și eliminate de acțiunea soarelui asupra depozitelor de noroi și nămol din jurul marginii lacului, urcând în sus, formau fumul imaginar al locului imaginar (așa cum se spune că este) al chinului nesfârșit, care din timpuri imemorabile a fost sursa de frică, fabulă și ficțiune pentru oamenii ignoranți, creduli și superstițioși din diferite țări și care acum îl face pe creștinul pios să „își ducă la bun sfârșit mântuirea cu frică și cutremur”. Acest lac fiind situat într-un climat cald, a devenit locuința diferitelor tipuri de monștri acvatici sau amfibii și viermi nocivi, pe care imaginația și credulitatea unei epoci a fricii superstițioase îi puteau transforma cu ușurință în „spiriduși ai întunericului” sau genii malefice și spiriduși înfricoșători, în timp ce zgomotele hidoase care ieșeau neîncetat din gurile numeroaselor... Locuitorii acestei „înfricoșătoare risipă de ape”, amplificată și intensificată de strălucirea mulțimii de felinare Jack-o-lanterne, Will-o-wisps și alte lumini nocturne specifice atmosferei umede sau umede din climatele calde, completau

imaginea imaginară a unei case de demon și a unui iad al diavolului. Și cum inundația râului, împreună cu revărsarea lacului, producea adesea pagube mari, distrugând vitele și alte animale domestice, locuințe etc., era foarte ușor și foarte natural pentru superstiția copilărească care domina suprem acum trei mii cinci sute de ani, să creadă că marele dușman gigantic al fericirii umane și al fericirii umane, imaginarul Tifon, avea ceva de-a face cu producerea acestor evenimente calamitoase și îngrozitoare; mai ales că se presupunea ca o axiomă incontestabilă că „dreptul Apollo, Zeul cerurilor”, era prea transcendent de bun, prea milostiv și prea blând cu creaturile sale pentru a avea vreo influență în astfel de afaceri. Și aici se poate menționa că se raporta în prezent că ființele umane care locuiau în vecinătatea lacului erau ocazional duși în ghearele hidrei, Typhon, „în locuri necunoscute”, pentru a fi eliminați în conformitate cu planurile sale diabolice și scopurile infernale, iar mirosul de pucioasă întâlnit pe calea lor care se îndepărta dezvăluia fără îndoială soarta damnable a acestor victime umane nefericite. Această tradiție ne aduce aminte de povestea hibernianului care, în timp ce se afla în America, auzind înmormântarea unui preot despre care se vorbea, a remarcat: „nu ne deranjăm să îngropăm preoți și hoți de buzunare în țara noastră”. „Ce faceți cu ei când mor?”, a întrebat un trecător. „Ei bine, când își dau duhul, așezăm trupurile defuncte într-o cameră deschisă, iar a doua zi dimineată dispăreau și nu se mai observă nimic altceva decât un miros puternic de pucioasă în cameră și urma pașilor diabolici pe podea. Asta este tot ce știm despre această chestiune.”

Așadar, în schița anterioară a istoriei satanice, am dezvăluit pe deplin originea tradiției, veche de aproape patru mii de ani, a unui „lac de foc și pucioasă”, cu potențialul său imaginar - acesta nefiind inițial nimic mai mult sau mai puțin decât lacul Sirbonis cu conducătorul său eclozat, redutabilul Tifon cu coadă lungă și două capete. „Cine are urechi de auzit să audă” și să nu mai tremure de frică atunci când întâlnește mirosul de pucioasă. Tradiția referitoare la „Viermele care nu moare niciodată” (Marcu IX:44) își are originea, de asemenea, în Egipt și a pornit de la circumstanța unui vierme care roade și înțeapă și infestază acea țară (un mâncător de foc, conform tradiției), despre care se știe că nu moare niciodată, pur și simplu pentru că, așa cum arată cercetările ulterioare, se îngroapă în sol înainte de a muri; prin urmare, nefiind văzut după moartea sa, se presupunea că este nemuritor. A fost găsit în incinta „lacului încins” și se presupunea că era unul dintre agenții infernali angajați de Majestatea Sa Satanică, Typhon cel înțepător și cu copite de fier.

XI. Unde este Iadul? - Tradiții antice privind caracterul și locația sa

Sfântul Ioan ne spune (vezi Apocalipsa 21:10) că a văzut Noul Ierusalim coborând din Cer de la Dumnezeu și, așa cum am arătat prin dezvăluiri istorice anterioare din această lucrare, că și Iadul a coborât de sus; fiind o instituție mult mai veche decât Noul Ierusalim, sugerăm oportunitatea de a-l numi „Vechiul Ierusalim”. „Am urmărit-o în coborârea sa pe pământ. Acum o vom urmări până la locația sa actuală, «lumea subterană», de unde a fost mutată acum câteva mii de ani. Diverse și multiple erau noțiunile dintre antici cu privire la amplasamentul substanțial al legendarului Iad - depozitarul de după moarte pentru sufletele rele. Unii își imaginau locația sa în soare, alții atribuiău poziția sa geografică lunii; alții își imaginău focurile sale nestinse în măruntaiele pământului, dar în cele din urmă a devenit oarecum răspândită opinia că era atârnat sau plantat sub pământ. Observațiile domnului Higgins referitoare la tradiția antică cu privire la locația sa, conform căreia „emisfera inferioară sau sudică, care este ascunsă în întuneric iarna și care este întotdeauna însoțită de întuneric, decădere, boală și moarte și tot felul de disconfort, a devenit controlată imaginar de și, în consecință, lăcașul ființelor malefice, cunoscute acum sub numele de demoni, diavoli etc., iar lăcașul în sine ca Iad, în timp ce emisfera superioară era lăcașul ființelor cerești, cum ar fi zeii, îngerii etc.” Și nu mai puțin variate erau noțiunile cu privire la caracterul său, precum și în ceea ce privește localizarea sa. Domnul Higgins arată că mulți credeau că este un loc de „întuneric absolut” și un loc foarte rece. Acest lucru se întâmpla probabil înainte ca miezurile sale combustibile să fie aprinse sau incendiate. Numele Iadului printre celții antici era *Ilfin*, care înseamnă „climă rece”, ceea ce arată că și ei îl considerau o țară rece. Galii și britanicii antici, goții și germanii învățau că Iadul era un loc de „întuneric îngrozitor” și era infestat cu reptile veninoase, animale feroce și spirite rele. Astrologii egipteni învățau că Iadul era o „groapă fără fund”, condamnații fiind suspendați de cârlige fixate în marginea gropii, deși mulți dintre nativii acelei țări credeau în „lac de foc și pucioasă”. Budiștii și mexicanii antici credeau într-un Iad de „foc nestins pregătit pentru Diavol și îngerii săi”. Aici se poate remarca faptul că locuitorii țărilor reci învățau că Iadul este un loc fierbinte - un loc de „căldură strălucitoare, topită”, în timp ce, pe de altă parte, locuitorii climatelor calde învățau că locul de destinație pentru cei răi este „la fel de rece ca un munte de gheață”. Astfel, toți cei care au fost capturați și duși în târâmurile lui Pluto de către bătrânul „Urâtul din Pluton” au suferit o schimbare de climă, indiferent dacă proveneau din zona toridă sau din cea rece.

XII. Originea noțiunii că gândurile malefice ale omului sunt instigate de un diavol - acțiunea satanică fiind limitată la fenomenele lumii exterioare

Aici dorim să se menționeze distinct, ca fapt istoric important, că ideea unui Diavol și a unui Iad a existat cu mult înainte de a se concepe cea mai îndepărtată idee că ar avea vreo legătură cu pedeapsa într-o viață viitoare. Ambele au avut o existență legendară în lumea exterioară, printre elementele fizice, cu mult înainte ca Diavolul să fie transformat într-un *agent* al pedepsei sau într-un *loc* de pedeapsă pentru cei răi după moarte în imaginația oamenilor. Într-adevăr, suntem informați în mod credibil că maniheii au crezut mult timp că Iadul este lăcașul fericit al dreptilor. Prima concepție despre ființele rele și răuvoitoare, așa cum tocmai am sugerat, își limita sfera de operațiuni la lumea fizică, la furtunile violente și elementele distructive și la toate evenimentele nefavorabile ale naturii. În ignoranța lor totală a cauzelor naturale, o epocă superstițioasă ar atribui în mod natural astfel de lucruri ființelor imaginare. Dar nu se pare că s-a gândit că locuitorii răuvoitori ai „lumii rele” ar avea vreo legătură cu gândurile sau acțiunile oamenilor - nici măcar ale celor mai răi și vicioși; din motivul că percepțiile morale ale omului nu erau în acea perioadă suficient de dezvoltate pentru a observa vreo distincție între acțiunile bune și cele rele. Natura și efectele acțiunilor imorale nu fuseseră încă descoperite; totul, ca și în Biblia evreiască, era atribuit lui Dumnezeu. Percepția lor asupra oricărei distincții sau linii de demarcație între virtute și viciu era prea scăzută (dacă aveau vreuna) pentru a incita măcar gândul că orice acțiune sau linie de conduită pe care orice om ar putea-o urma ar putea fi suficient de rea sau criminală pentru a necesita vreo pedeapsă trimisă după el și aplicată după ce părăsește această lume. Nici preoția nu dobândise încă suficientă ascendență asupra oamenilor pentru a-i determina să inventeze un Iad pentru a-i pedepsi pe chiriașii delincvenți sau pe plătitorii de zeciuială, așa cum vom arăta mai târziu că este o instituție a creșterii lor. Pe măsură ce percepțiile morale ale omului au crescut, s-au extins și s-au maturizat în convingerea că unele acțiuni erau bune și altele rele la un asemenea grad de diferență încât necesitau o sursă separată și distinctă pentru originea lor, el a început să privească în jurul său pentru a găsi o modalitate de a explica fiecare clasă de acțiuni separat. Și cum cerurile de deasupra și marele abis imaginar de sub pământ erau deja populate cu ființe imaginare cu caractere diferite și opuse, era ușor - era natural să începem să asociem aceste ființe cu acțiunile oamenilor și să concluzionăm că toate acțiunile bune erau instigate de ființe bune sau de „Dumnezeul cel bun”, așa cum numeau ei Ființa Supremă, iar toate acțiunile rele și imorale de „Dumnezeul cel rău”, „stăpânul făcător de războaie”. Iar concepția în acest sens pare să fi fost la început complet antropomorfă și nespirtuală sau senzuală - cel puțin locală și circumscrisă. Se credea că Diavolul nu putea influența acțiunile oamenilor decât dacă era prezent fizic alături de ei. El nu era atunci, ca acum, omniprezent și investit cu puterea omnipotentă de

a ispitii sau seduce milioane de oameni simultan, deși împrăștiați pe tot globul la o distanță incomensurabilă atât de el, cât și unii de alții. Hindușii, budiștii, birmanezii și unii chinezi învățau că ființele malefice numite diavoli sau demoni pătrundeau în trup, cap și călcâie în mințile oamenilor și de acolo le rostogoleau gândurile malefice și îi îndemneau la acțiuni vicioase. Majoritatea învățătorilor religioși antici ai școlilor orientale învățau că „bătrânul rege Satan” era însoțit de un alai numeros de sub-diavoli inferiori, care acționau ca sub-agenți în lucrarea de ademenire a sufletelor și de conducere a lor în pierzare. Biblia hindusă (Shaster), veche de peste trei mii de ani, ne învață această doctrină și ne spune că semi-diavolii (sau Devii, așa cum îi numește ea, cărora le lipsește doar o silabă pentru a deveni Diavolul creștinilor) erau complet sub controlul demonului principal sau al diavolului șef și intrau în mințile oamenilor la porunca acestuia; dar că puteau fi expulzați oricând prin exorcisme și rugăciuni ale preoților, mai ales dacă buzunarele pacienților erau bine căptușite cu „lucru murdar”, care adesea părea să funcționeze ca un farmec puternic în modul în care îi alunga pe intrușii diabolici din „omul interior” și, de acum înainte, îi ținea la o distanță respectabilă.

Acum, noțiunile anterioare ale orientaliștilor par a fi pe deplin recunoscute și acceptate de Hristos și de apostolii săi ca parte a „planului de mântuire” creștin. De nu mai puțin de nouă ori este Hristos reprezentat ca „scoțând demoni” și în mai multe ocazii purtând o discuție familiară cu ei. La un moment dat, se spune că a alungat șapte dintr-o dată. Au fost prăbușiți *nolens volens*, pel mell, dintr-o doamnă creștină respectabilă, despre care am fi presupus în mod firesc că este prea nobilă pentru a se distra într-o astfel de „companie umilă”.

XIII. Diavolul creștinului - de unde este importat sau împrumutat

Am afirmat, într-un capitol anterior, că evreii primitivi nu propovăduiau doctrina pedepsei viitoare fără sfârșit - evident, nu știau nimic despre această doctrină decât după exilul lor în Babilon, deoarece nu găsim doctrina predată în niciuna dintre scrierile lor anterioare acelei epoci. Primele urme ale acesteia se găsesc la profeții „mai mici” sau mai târziu, numiți acum apocrifii, și în Talmud, sau Mischna, scrise cu doar câteva secole înainte de era creștină. Și din aceste surse, după toate probabilitățile, fondatorii religiei creștine și-au derivat, în parte, doctrinele și tradițiile pe această temă. Deși constatăm că doctrinele primitive de după moarte din Noul Testament sunt un amestec de tradiții babiloniene sau caldeene, egiptene și siriene pe această temă și toate se conformează aproximativ doctrinei budiste și mai vechi despre recompense și pedepse viitoare. Diavolul egiptean era un monstru uriaș, învelit în coarne și „încălțat” cu copite, o coadă formidabilă de o lungime incalculabilă, dacă nu chiar incomensurabilă, despre care presupunem că servea drept un fel de cârmă în timp ce „își zbura amețitorul cerc printre fiii și fiicele oamenilor”, deși se pare că își scotea coada pentru a-și putea introduce picioarele într-o pereche de pantaloni scurți, pentru a se putea alătura societății respectabile pe care o însoțea în timp ce mergeau să participe la un picnic la casa lui Iov, în Caldeea. Auzim frecvent exemple vorbite despre „o coborâre de la sublim la ridicol”; dar iată un caz de *ascensiune* de la ridicol la sublim, prezentat în relatarea lui Satana devenind un „om plăcut” printre fiii lui Dumnezeu, în timp ce călătoreau pentru a purta o negociere importantă cu acel „slujitor al Domnului”, Iov. Trebuie să se fi simțit onorat și înălțat în cel mai înalt grad printr-o astfel de favoare deosebită acordată maiestății sale.

Am afirmat, în esență, că fondatorii religiei creștine (poate pe când erau încă evrei) și-au obținut modelul de Diavol de la babilonieni în timpul sclaviei lor în țară. Este bine de remarcat, totuși, că creștinii i-au înzestrat măreția cu coadă lungă și cu unele dintre caracteristicile Diavolului egiptean, așa cum găsim în lucrările ilustrate ale primilor creștini, acesta fiind reprezentat cu coarne, copite și un apendice posterior de dimensiuni nelegiuite. Vom încheia răspunsul nostru la întrebarea „De unde și-a luat lumea creștină Diavolul?” prezentând un extras dintr-un scriitor priceput pe această temă, care ne spune: „Egiptenii antici aveau un Diavol numit Tifon, ulterior altoit în mitologia greacă, ca autor al Răului. Evreii de mai târziu, care au devenit adepți ai lui Hristos și fondatori ai sistemului creștin, au admirat ideea de a avea un Diavol atât de înfricoșător și urât (deoarece avea coarne, copite și coadă) și, prin urmare, i-au altoit proporțiile fizice monstruoase pe ideea de Diavol pe care o obținuseră în Babilon. În același timp, i-au dat caracterul malign și feroce al lui Belzebul, Diavolul Siriei.” Și astfel, întrebarea primește un răspuns explicit.

XIV. Diversele clauze punitive de după moarte din Noul Testament, de origine orientală

Rămâne doar acum de demonstrat că scriitorii Noului Testament creștin trebuie să fi copiat de la păgânii antici, așa cum au și ei toate formele sau modurile lor modificate, diverse, de pedeapsă *post mortem nesfârșită* . De fapt, întregul șir de idei și doctrine, aparent, atât despre Diavol, cât și despre Iad, pe care le găsim încorporate în Scripturile creștine ca parte, aparent, a planului evanghelic de mântuire, se găsesc, de asemenea, în sistemele mitologice păgâne, cu mult înainte de începutul religiei creștine. Biblia creștină vorbește despre—

Un Iad al întinericului (Matei, viii:22 și Iuda xii); un Iad al luminii – cel puțin al focului, care trebuie să emită lumină (Matei, v:22); un Iad în care atât trupul, cât și sufletul sunt distruse (Matei, x:28); un Iad în care sufletul este pedepsit veșnic (Matei, xxv:46); un Iad limitat (Apocalipsa xx:13 și 2 Petru ii:4); un Iad fără sfârșit (Matei, xviii:8); un Iad superior (implicit) și unul inferior (Psalmii lxxxvi:13); un Iad, sau lac de foc și pucioasă (Apocalipsa xiv:10); un Iad sau o groapă fără fund (Apocalipsa ix:1); cheile Iadului (Apocalipsa xx:1); lanțurile Iadului sau lanțurile din Iad (2 Petru ii:4); Porțile Iadului etc. (Matei, xvi:18).

Acum, o examinare a istoriei mitologice va arăta că aceste idei sau concepții sunt de origine păgână, împreună cu diversele noțiuni și mituri din Scriptură referitoare la un Diavol sau diavoli, cum ar fi:

Faptul că El este autorul răului; că îi conduce, îi distruge sau îi pedepsește; că El își stabilește locuința în mințile sau sufletele oamenilor, cu trupa sau alaiul său de Diavoli inferiori de clasa a doua sau spirite rele; că salvatorii și sfinții îi alungă din templele „omului interior”; schimbarea lor de reședință de la sufletele oamenilor la sufletele și stomacurile porcilor și ale altor animale; de asemenea, diversele metamorfoze sau schimbări ale Diavolului-Șef, prin care apare uneori ca un șarpe care se târăște sau se târăște; apoi ca un leu care răcnește; alteori ca un dragon zburător; și ocazional ca un „înger de lumină” etc., etc.

Unele dintre aceste noțiuni sau concepții au fost deja urmărite până la originea păgână. Originea altora va fi indicată pe măsură ce vom continua să vorbim despre diversele doctrine sau mituri păgâne referitoare la pedepsele viitoare fără sfârșit, în comparație cu cele găsite în Scripturile creștine.

Reverendul dl. Pitrat, în lucrarea sa menționată anterior, ne spune (p. 177):

„Păgânii credeau că în Iadul lor existau două lăcașuri principale (un Iad superior și unul inferior), unul ispășitor, în care răii de rând erau reținuți și torturați până când își ispășeau greșelile și erau suficient de purificați pentru a fi admiși în Elizeu (Rai), iar celălalt, cea mai murdară, cea mai întunecată și cea mai adâncă cavernă, unde marii criminali erau arși și chinuiți la nesfârșit, fără nicio speranță, încetare sau ușurare în chinurile lor.”

Același autor adaugă:

„Potrivit lui Platon (400 î.Hr.), morții care s-au făcut vinovați de crimă, sacrilegiu și alte crime enorme vor fi nenorociți la nesfârșit în Tartar (Iad). Cei ale căror crime nu au fost atât de mari vor fi reținuți acolo timp de un an” (p. 211).

În fragmentele de mai sus avem doctrina biblică creștină a unui „Iad superior și unul inferior”, a unui „purgatoriu”, a unui „Iad fără sfârșit”, a unui „Iad de foc” etc. Din nou, autorul nostru spune:

„Păgânii credeau că există o poartă către Iadul lor, la care (în mitologia romană) înfricoșătorul Tisiphone veghea zi și noapte, «căutând pe cine să înghită» și că Lucifer deținea cheile porților Iadului” (p. 175).

Iată sunt dezvăluite alte câteva idei creștine despre Iad:

„Păgânii credeau că cel mai adânc întuneric domnea în Iadul lor” (p. 178).

Iată Iadul creștin al „întunericului de afară”. Vorbind despre Tartar, autorul nostru spune:

„Se aud neîncetat zornăitul lanțurilor trase de victimele nenorocite, gemetele lor și loviturile de bici care le sfâșie carnea” (p. 134).

Iată lanțurile despre care se vorbește în II Petru ii: 4. Vedele hinduse (scrise înainte de Moise, potrivit domnului Dow) ne informează că:

„Yama (judecătorul sau «judecătorul viilor și al morților») predă sufletele rele și tremurânde spiritelor rele, pentru a le expune spre a fi sfâșiate de demoni, ros de viermi înflăcărați sau aruncate în gropi de flăcări.”

Aici am prezentat „groapa fără fund”, unde „viermele nu moare și focul nu se stinge”. Am putea continua să trasăm paralela în fiecare detaliu. Dar pentru a prezenta o istorie sau o descriere completă a numeroaselor doctrine, noțiuni, concepții sau mituri ale vechilor păgâni superstițioși referitoare la pedeapsa după moarte a celor răi în Iad, Hades, Tartar, Infern, Gheenă, Tofet, Șeol sau Groapa de Foc, cu diversele operațiuni și mașinațiuni ale Diavolilor, Demonilor, Dragonilor, Șerpilor, Satanilor, Furiilor, Spiritelor

Rele sau Geniilor Răutăcioase, care erau la modă și în care se credea în prezent cu mii de ani în urmă, când cele mai adânci, mai întunecate și mai cumplite superstiții învăluiau mintea umană - o parte considerabilă din care o găsim copiată sau repetată în Scripturile creștine - o astfel de expunere ar necesita un volum mare. Vom încheia această ramură a subiectului nostru cu două citate din diferiți poeți, unul păgân și celălalt creștin, și vom observa similitudinea șirului lor de idei în încercarea de a descrie lumea subterană. Ascultați-l pe poetul Virgil, 60 î.Hr.:

*„La gura înfricoșătoare a Iadului o mie de monștri așteaptă,
Durerea plânge și răzbunarea urlă în poartă:
Portalurile țin fioroși demoni formidabili,
Cu durere, moarte și fratele vitreg al morții, doarme
Aici, întins pe paturi de fier, furiile răcnesc,
Și aproape, stă monstrul șuierător al Lemei,
Briarens, * * * * și de jur împrejur
Harpții fioroase țipă și gorgoni înspăimântătoare se încruntă;
Aici se rostogolește valul urlător și în flăcări al Iadului,
Și stânci tunătoare se umflă torențele de foc.”*

Acum să observăm cu cât succes a preluat creștinul Pollock lecțiile din școala păgână a ideilor infernale și cum face ca teoria creștină a Iadului să fie în concordanță cu cea a păgânilor antici:

*„Sub am văzut un lac de foc arzător,
Fulgerat de valuri de mânie întunecată și furtunoasă,
Și acum strigăte sălbatice și vaiete îngrozitoare,
Și prunci ținând umflă corul înspăimântător.
Aici stă furia în haine însângerate,
Noapte și zi să vegheze porțile Iadului.
Aici începi să auzi gemete înspăimântătoare,
Și biciuiri sonore se ridică în urechi.
Din toate părțile, condamnații își scrâșnesc cătușele
și blestemă „în lanțuri zornăitoare soarta lor jalnică.”*

Îl las pe cititor să compare efuziunile bardului păgân antic cu cele ale creștinului, două mii de ani mai târziu, și să determine singur care este cea mai păgână sau mai diabolică. Propoziția care susține sau menține asemănarea izbitoare dintre teoria pedepsei *post mortem* a națiunilor păgâne antice și cele ale Bibliei creștine, scrise într-o perioadă ulterioară, este susținută chiar și de scriitori creștini, din care vom prezenta o dovadă. Cunoscutul cleric creștin popular (englez), domnul McKnight, vorbind despre parabola lui Hristos despre bogatul și Lazăr, spune:

„Trebuie recunoscut faptul că descrierile Domnului nostru nu sunt extrase din scrierile Vechiului Testament, ci au o afinitate remarcabilă cu descrierea pe care au dat-o poeții greci. Aceștia, la fel ca Domnul nostru, reprezintă locuințele celor binecuvântați ca fiind situate în apropierea regiunilor celor condamnați și separate doar de un râu mare și de netrecut sau de un golf adânc situat într-o astfel de stare încât fantomele puteau vorbi una cu alta de pe malurile opuse. Parabola spune că sufletele oamenilor răi sunt chinuite în flăcări. Mitologul grec ne spune că ele zac în Plegethon, râul de foc, unde au suferit chinuri.”

„Cine are urechi de auzit să audă” - cum un teolog creștin afirmă astfel adevărul propoziției noastre, că Iadul creștinului este o transcriere a tradiției păgâne a mitologiei păgâne.

XV. Doctrina pedepsei viitoare de origine păgână și preotească, inventată de preoții păgâni

Conceptul de pedeapsă viitoare, sau mai degrabă gândul de a o folosi în practică pentru a influența acțiunile și conduita oamenilor, pare să le fi fost sugerat pentru prima dată preoților oficianți din Egiptul antic de circumstanțele particulare care însoțeau modul lor de înmormântare a morților. Ni se spune că un anumit cimitir aparținând unuia dintre principalele orașe ale Egiptului, fiind situat la o distanță considerabilă de oraș, necesita traversarea râului Styx pentru a ajunge la el; și înainte de a putea fi traversat, luntrașul (Charon) trebuia să fie satisfăcut prin plata taxei sale. Dar, în numeroase cazuri, rudele supraviețuitoare erau prea sărace pentru a o strânge, iar taxa trebuia plătită de public sau, dacă nu era plătită astfel, trupul defunctului era aruncat în șanț pentru a fi devorat de câini și viermi sau aruncat în râul Acheron, care înseamnă Iad - cel puțin scriitorii creștini așa interpretează și traduc. Astfel, acest râu a fost transformat în receptacol pentru trupurile celor care, din cauza viciilor lor, erau excluși (așa se învăța mulțimea) de la înmormântările comune ale morților și de la favorurile Cerului, sau mai degrabă ale Conducătorului său Suprem Jove, în timp ce cei drepecți, dacă erau săraci, erau întotdeauna onorați cu o înmormântare decentă pe cheltuiala publică. Pentru a decide dacă defunctul a dus o viață suficient de virtuoasă pentru a merita o înmormântare onorabilă, erau aleși bărbați, numiți „Episcopes”, din grecescul *epi* (peste) și *skopeo*, pentru a vedea sau a privi și, prin urmare, înseamnă literalmente a vedea peste sau a supraveghea. Și astfel a apărut termenul și sacerdotalul pentru Episcopat, care se găsesc acum în bisericile metodiste și în alte biserici. Pentru a găzdui ordinul instituit al preoției, se ridicau turnuri sau clădiri care sunt acum cunoscute sub numele de temple și biserici. Și aceasta datează originea preoției și a tabernacolelor sau edificiilor lor oficiante - temple și biserici. Așa cum se sugerează aici, acești Episcopi sau preoți erau investiți cu prerogativa de a decide cine, în funcție de conduita sa acceptabilă de-a lungul vieții, merita să fie condamnat decent la mormânt, atunci când acea conduită era măsurată și conformată unui standard pe care preoții înșiși îl instituiseră. Și observând că această discriminare morală în ceea ce privește alegerea supușilor pentru înmormântare decentă exercita o influență puternică asupra moralei și conduitei oamenilor, le-a sugerat imediat gândul de a duce principiul sau politica evidentă cu un pas mai departe, promițând populației credule nu numai o dispunere onorabilă a rămășițelor lor trupesti după moarte, ci și o fericire nesfârșită în lumea viitoare (ca recompensă pentru faptele bune), care se afla dincolo de râul Styx. Și astfel, acest râu a devenit drumul mare sau „calea strâmtă și îngustă” către paradisul de dincolo de mormânt. Cimitirul, sau cimitirul, prin care treceau și în care erau depuse trupurile, era numit Câmpiile Elizee, care erau considerate un loc de ședere fericită, care trebuia ocupat trecător, pregătindu-i pentru intrarea în lăcașurile fericirii supreme; în timp

ce Tartarul, dincolo de râul Acheron, era locul de consignare pentru cei răi sau pentru cei care nu erau fideli în respectarea cerințelor preoților. Intrarea în această închisoare *post-mortem* (Tartar) era păzită de mastifful Cerebus (un câine cu o sută de capete). În acest Tartar, preoții avertizau populația credulă, ignorantă și superstițioasă că trebuie aruncată ca pedeapsă pentru orice delincvență sau neglijență a datoriei de care s-ar putea face vinovați - însă nu pentru a fi pedepsiți veșnic, căci pedeapsa fără sfârșit nu fusese încă inventată sau gândită. Urmau să fie condamnați la această închisoare subterană de foc doar pentru o perioadă proporțională cu crimele lor. Și acest fapt a fost elaborat în ficțiune și astfel a luat naștere doctrina pedepsei viitoare în Egipt; Și din aceasta a crescut doctrina pedepsei fără sfârșit sau a „damnării veșnice ”, ¹ deoarece preoții au prelungit perioada pedepsei din când în când, în funcție de utilitatea publică sau de propria lor cauză și viclenie, până când aceasta a fost în cele din urmă făcută să ajungă la toată eternitatea, iar vinovatului i s-a spus că trebuie „să se rostogolească pe o mare de foc” și să lovească, să se zbată și să stropească pucioasa topită în timpul veacurilor nesfârșite ale eternității. Și astfel observăm că:

O cercetare a istoriei sacre orientale sau antice dezvăluie ca un fapt important sau, dacă vreți, o reduce la un fapt important, acela că temerile sau suspiciunile naturale ale tuturor acelor minți filosofice care, după ce au investigat de mult natura preoției, au stabilit doctrina pedepsei viitoare și fără sfârșit ca fiind opera preoților desemnați. Istoria mitologică este exuberantă în dovezile că schema tradițională de pedepsire a ființelor umane sau a sufletelor umane într-o altă lume pentru acțiuni comise în aceasta a fost inventată de preoți ca unul dintre mijloacele lor auxiliare de promovare a intereselor meșteșugului lor. Și, potrivit scriitorilor greci, agenții guvernului sau administratorii legii s-au unit cu preoții și, de asemenea, au adoptat sistemul ca o modalitate mai eficientă de a controla populația și de a o menține sub supunerea guvernului.

Pe scurt, preoții și politicienii „au colaborat” și l-au inventat pe Diavol și domiciliul său ca pe niște sperietoare de ciori pentru a speria masele ignorante și superstițioase și a le îndemna să se supună liniștit și supus tribunalelor eclesiastice, și anume „puterilor existente”. Nu denaturez acest lucru atunci când afirm că doctrinele Diavolului și ale focului Iadului au fost născocite de preoți și năzdrăvani, pentru a servi drept sperietoare care să-i sperie pe supușii lor creduli și copilăroși și să se supună consimțământ autorității lor presupuse pentru a dovedi acest lucru. Avem o autoritate foarte veche care să o dovedească. Avem câteva mărturii antice pe această temă din Egipt, India și Grecia. Îl vom chema mai întâi pe Strabon, cunoscut sub numele de „Geograful Greciei”. El declară că:

„Platon (un preot grec) și brahmanii au inventat fabule despre viitoarele pedepse ale Iadului.”

Și pare să justifice invenția, spunând:

„Mulțimea este împiedicată să se abată de la viciu prin pedepsele pe care se spune că zeii le aplică vinovaților și prin acele terori și amenințări pe care anumite cuvinte îngrozitoare și forme monstruoase le imprimă în mințile lor... Legislatorii au folosit aceste lucruri ca pe niște sperietoare pentru a îngrozi mulțimea copilărească. Nu pot fi guvernați de raționamente filozofice. Nu sunt conduși prin astfel de mijloace la evlavie, sfințenie și virtute, ci acest lucru trebuie făcut prin superstiție sau prin frica de zei.”

Este imposibil să conduci femeile și mulțimea de rând și să le faci sfinte, pioase și drepte prin preceptele rațiunii și filosofiei. Torțele aprinse, șerpii furiilor și sulitele zeilor și întreaga mitologie antică sunt toate fabule folosite ca niște sperieturi pentru a-i intimida pe cei creduli și simpli” (Geo. Book). Domnul Robinson observă asupra celor de mai sus (vezi Hist. of India) că aceste idei, adoptate ulterior în Europa, sunt exact aceleași pe care vechii brahmani le adoptaseră în India pentru guvernarea mării părți a poporului.

Polibiu, istoricul (născut în jurul anului 200 î.Hr.), declară în mod similar:

„Întrucât mulțimea este mereu nestatornică, plină de dorințe nelegiuite, pasiuni iraționale și violență, nu există altă modalitate de a o menține în ordine decât prin frica de lumea invizibilă - motiv pentru care strămoșii noștri, mi se pare, au acționat cu înțelepciune atunci când au reușit să aducă în credința populară noțiunile despre zei și despre regiunile infernale.”

„Iadul este inutil pentru înțelepți, dar necesar pentru populația oarbă și brutală.”

Așadar, întregul secret este dezvăluit, și anume că doctrina înflăcăătoare a vechilor păgâni, copiată în Scripturile creștine și transmisă prin credulitate și superstiție creștină până în zilele noastre, nu a fost concepută pentru oameni sensibili și inteligenți, ci pentru a-i speria pe nebuni. Iar acei buni creștini, care în această epocă luminată a lumii, încă se țin de această superstiție sau mit antic, nu ar trebui să se plângă dacă îi plasăm în această clasă, având în vedere că este demonstrat istoric că nicio altă clasă de oameni nu se aștepta să o creadă în afară de nebuni. Căci aceasta este mărturia nu doar a unuia sau a doi scriitori, ci a tuturor celor care au scris despre acest subiect cu mii de ani în urmă în Egipt, India și Grecia - și au fost mulți. Toți sunt de acord cu Strabon și Polibiu în a prezenta doctrinele diavolilor și pedepsele *post mortem* ca fiind fabricate în beneficiul special al populației de jos, ignorante și superstițioase. Dacă spațiul mi-ar permite, aș putea cita ca dovadă din Cicero, Dionisie, Seneca, Socrate, Virgil, Liviu, Plutarh și Zimseu. Ultimul scriitor numit (Zimasus sau Timseus) spune, într-o ilustrare figurativă:

„Căci, așa cum uneori vindecăm trupul cu remedii nesănătoase, când cele mai sănătoase nu produc niciun efect, tot așa ne înfrânăm acele minți cu relatări false care nu vor fi

convinse de adevăr. Există, prin urmare, necesitatea de a insufla teama de acele chinuri străine rezervate criminalilor din Tartar și, de asemenea, de celelalte ficțiuni pe care Homer (900 î.Hr.) le-a povestit.” a găsit în vechile opinii sacre.”

Întrucât vremea lui Homer a fost cu câteva sute de ani înainte de Hristos, această declarație face ca doctrina pedepsei viitoare să existe foarte vechi. Acest poet, pe care unii cronologi îl plasează în anul 900 î.Hr., este reprezentat aici ca găsind doctrina în „opiniile sacre antice” de atunci.

Voi cita doar alți doi scriitori romani și greci, Seneca și Cicero. Primul ne spune că:

„Acele lucruri care au făcut regiunile infernale îngrozitoare, întunericul, închisoarea, râul de foc arzător și scaunul de judecată, toate sunt o fabulă cu care poeții se amuză și prin care ne agită cu temeri deșarte.”

Cicero clasează doctrina pedepsei viitoare printre „fabulele prostești”, iar Plutarh o plasează printre „poveștile fabuloase”. Voi cita un autor referitor la răspândirea acestei superstiții în India acum trei mii două sute de ani, pentru a arăta cum era privită de clasele mai inteligente ale societății, chiar și în acea epocă și țară îndepărtate. Colonelul Dow, în „Disertația sa despre India”, spune:

„Brahmanii mai învățați afirmă că Iadul menționat în Vede a fost conceput doar ca o pacoste pentru a le impune îndatoririle moralității. Căci acel Iadul nu este altceva decât o conștiință a răului și a acelor consecințe rele care urmează invariabil faptelor rele.”

Într-adevăr, gânduri foarte sensibile au ieșit din mințile păgânilor acum mai bine de trei mii două sute de ani; căci misionarul, reverendul D. O. Allen, plasează compilarea Vedelor în anul 1400 î.Hr. în timp ce alți scriitori îi atribuie o dată mult mai veche.

Îmi voi încheia citările istorice cu scurte citate din doi scriitori creștini. Reverendul Pitrat, în lucrarea sa „Originea păgână a doctrinelor papaliștilor”, spune:

„Într-adevăr, nu există niciun fel de chin care să nu fi fost inventat de legislatori, mistagogi, poeți și filosofi, pentru a-i speria pe oameni sub falsa presupunere că îi vor face mai buni, ci adevărul este că a fost mai degrabă pentru a-i ține în supunere” (p. 138).

Reverendul dl. Thayer spune:

„Desigur, pentru a-și asigura ascultarea, au fost obligați să inventeze pedepse divine pentru neascultarea de ceea ce ei afirmău cu gravitate a fi legi divine.”

Se va observa, aşadar, că avem cele mai pozitive dovezi, cea mai demonstrativă dovadă istorică, pentru a stabili această triplă propoziție:

1. Doctrina chinului viitor şi fără sfârşit, a pedepsei de după moarte, a fost propovăduită şi promulgată pe scară largă în lumea păgână cu mult înainte de epoca inaugurării creştinismului.

2. Că a fost inventată sau născocită de preoţi şi legiuitori, ca o „capă crudă şi oase însângerate”, pentru a-i speria pe cei care ar putea fi suficient de simpli sau de proşti încât să creadă în ea şi să se supună loial aspiraţiilor lor la putere - ca masele sau clasele societăţii credule, ignorante şi superstiţioase să poată deveni astfel uneltele maleabile, treptele către ambiţia egoistă a demagogilor atât ai Bisericii, cât şi ai Statului.

3. Clasele învăţate sau inteligente ale societăţii nu au crezut niciodată în această doctrină şi nici nu se aştepta să o facă, deoarece nu a fost concepută pentru ele. Prin urmare, cei care acum subscriu la această doctrină ca fiind o realitate literală, deşi pot fi numiţi creştini, nu pot fi numiţi, în sens strict, oameni sensibili şi inteligenţi.

„Cine are urechi de auzit să audă” şi, referitor la pedeapsa viitoare, alungă orice teamă.

Considerăm potrivit să remarcăm aici că am omis o referinţă directă la autorităţi pentru multe dintre faptele istorice prezentate în paginile precedente ale acestei lucrări, pur şi simplu pentru că am constatat că ar împovăra lucrarea şi ar o mări la o dimensiune incomodă. Dar, ca dovadă a celor mai importante afirmaţii ale noastre, am dat în majoritatea cazurilor numele şi pagina autorului. Dacă cititorul, însă, va consulta următoarele lucrări, pe lângă cele deja menţionate, va găsi aproape toate faptele conţinute în acest fragment şi multe altele de caracter similar, şi anume: Baily, Dupins, Bryant, Faber, Taylor, Theon, Kirker, Staffer, Boyer, Scallinger, Seldon, Macrobius, Virgil, Nonnus, Hyde, Creden, Higgins etc.

XVI. Explicația Iadului, Hadesului, Tartarului, Infernului, Gheenei și Tofetului

Cuvântul „iad” este cazul genitiv al cuvântului anglo-saxon „*gaură*” și era folosit cu referire la viitoarea locuință imaginară a celor răi, ca fiind într-o gaură undeva în pământ - poate „Gaura lui Symmes”.

Cuvântul Tartar provine din Tartaria, fiind folosit pentru prima dată cu referire la un abis imaginar despre care se presupunea că se află în Tartaria Independentă și era lăcașul imaginar al celor răi după moarte. Se credea că este „un loc îngrozitor de rece; iar Hesiod vorbește despre el ca fiind un «loc adânc și întunecat».

Cuvântul *infernus* înseamnă *inferior, sub, mai jos* și era folosit pentru a desemna lumea de foc „de sub sau sub pământ”. De aici provine infernal.

Gheena, folosită de douăsprezece ori în greacă și tradusă întotdeauna prin Iad, provine din cele două cuvinte grecești *ge* sau *gen*, „pământul”, și Hinom, numele locului unde „Poporul Sfânt al Domnului” avea obiceiul de a sacrifica porumbei, porumbei etc. și uneori propriii copii.

Prin urmare, înseamnă pur și simplu „țara” sau, mai degrabă, „Valea lui Hinom”.

Tofet provine de la *Tof*, o „tobă” (vezi Ieremia 7:31), bătută în timpul jertfei copiilor (de către poporul ales al Domnului”, așa cum am spus deja), pentru a le îneca strigătele și țipetele. Ulterior a fost folosit pentru a desemna un depozitar pentru cadavrele animalelor moarte și alte murdării. Și din aceste împrejurări a ajuns să reprezinte locul imaginar pentru pedepsirea și chinul celor răi.

Cuvântul *Hades* a fost explicat într-un capitol anterior.

XVII. O sută șaizeci și trei de întrebări pentru credincioșii în pedeapsa post mortem

Există atât o perspectivă logică, cât și una morală asupra doctrinei pedepsei viitoare fără sfârșit, pe care nu avem spațiu să le prezentăm aici. Prin urmare, vom încheia acest eseu despre „Biografia lui Satan” cu o serie de întrebări scurte, concepute în locul unei analize elaborate asupra acestor puncte și care acoperă terenul pentru a prezenta o perspectivă concisă și cuprinzătoare asupra întregului subiect al pedepsei *post mortem* :

1. Cine l-a creat pe Diavol, când și ce vârstă are acum?
2. Ce tip sau rasă este el, malaezian, mongol, african sau caucazian?
3. Din ce fel de materiale a fost alcătuit, constituit sau creat inițial?
4. Presupunând că a fost făcut din nimic (materialele din care a fost creat întregul univers, conform lui Webster), nu trebuie oare să concluzionăm că el este încă și trebuie să continue să fie mereu nimic, având în vedere axioma filosofică conform căreia totul trebuie să posede calitățile materialelor din care a fost compus inițial?
5. Dacă, însă, Maiestatea Sa Infernală nu a fost creată de Dumnezeu, nu suntem oare obligați să-L considerăm ca fiind creat de sine sau existent de sine?
6. Și dacă da, nu rezultă oare că avem două Ființe omnipotente, omniprezente și Atotputernice?
7. Și dacă ar fi două, ne-am întreba, câte Ființe Atotputernice și Infinite pot exista în același timp?
8. Sau putem admite existența a mai mult de unul în orice alt sens decât cel implicat în tradiția Otaheitană, că „un Diavol sau un Dumnezeu poate locui într-un Dumnezeu așa cum un șarpe într-un șarpe?”
9. Sau dacă Dumnezeu a fost prima Ființă Omniprezentă și a umplut tot spațiul prin ce proces a fost găsit loc pentru o altă ființă omniprezentă?
10. Și aici se pune și întrebarea corelativă: este „Marele Adversar al Sufletelor” dependent de Dumnezeu sau este independent de Dumnezeu?
11. Dacă depindem de Dumnezeu, nu suntem oare logic obligați să-L considerăm pe Dumnezeu responsabil pentru toate faptele sale rele, nefaste și diabolice?

12. Dar dacă suntem independenți de Dumnezeu, cum vom scăpa de absurditatea filosofică a două Ființe Infinite, Atotputernice și Onipotente care dețin în același timp frâiele guvernării universale?
13. Sau dacă satanismul său nu este omnipotent, cum reușește să „atragă milioane de suflete spre o ruină fără sfârșit”, când „Dumnezeu voiește ca toți să fie mântuiți”?
14. Și dacă nu există prin sine însuși, nu rezultă, oare, că Dumnezeu l-a creat?
15. Și dacă Dumnezeu l-a adus astfel în existență pe „Marele Prim Motiv al Răului”, atunci nu este Dumnezeu însuși autorul Răului, întrucât fără un Diavol (conform demonstrației ortodoxe), nu ar fi putut exista rău?
16. Cine este atunci responsabil pentru existența răului, Dumnezeu sau Diavolul?
17. Sau cum poate Dumnezeu să urască răul și totuși să permită existența Diavolului, când posedă o putere omnipotentă și, prin urmare, este capabil să-l distrugă?
18. Și dacă Diavolul este un „înger căzut”, așa cum învață creștinii, cine l-a ispitit și l-a făcut să cadă?
19. Sau cum ar putea fi ispitit, când încă nu exista niciun „Cel Rău” care să-l ispitească?
- l -ar fi creat Dumnezeu dacă ar fi știut că se va dovedi a fi atât de obraznic, nefast și diabolic?
21. Și dacă nu ar ști, cum ar putea fi omniscient sau Dumnezeu Atotînțelept?
22. Și cum a putut acest arhanghel în primul rând perfect să cadă în cer, unde totul este și *trebuie* să fie perfect — *infaibil* perfect?
23. Și dacă (așa cum suntem înștiințați în „Sfânta Scriptură”) „s-a întâmplat” odată ca niciodată, că a fost „război în Ceruri”, nu ar putea oare să aibă loc din nou un astfel de conflict sângeros și, în consecință, toți cei care nu se opun rezistenței garnizoniene să fie obligați să plece sau să le fie reprimite sentimentele și principiile prin demonstrația de măcel și sânge, ei fiind în principiu împotriva războaielor și a luptelor?
24. Sau să tragem concluzia că vor prefera să nu intre într-un astfel de paradis pătat de sânge, ci să „călătorească pe drumul cel larg care duce la distrugere”?
25. Și ce siguranță avem că următorul „război din Cer” dintre „spiritele celor drepti *desăvârșiți*” nu va duce la o victorie în favoarea „Bătrânului Nick” și a oștirii sale rebele, iar Bătrânul Dragon nu se va târâ astfel pe tronul de Smarald și nu va subordona toți

Celeştii şi, de acum înainte, nu-şi va exercita puterea demonică asupra întregii oştiri Cereşti?

26. Poate ceva să depăşească nedreptatea de a-i permite Diavolului să se „prefacă într-un înger de lumină”, având în vedere că este imposibil să-l distingi de o fiinţă cerească în acest caracter şi, prin urmare, imposibil să ştii când să-i „rezişti”, aşa cum porunceşte Biblia?

27. Presupunând că satanismul său a avut un început, ne putem întreba care a fost *modul de operare* folosit pentru a face cunoscută existenţa sa infernală, fie prin modul curent de a face cunoscute adevărurile importante, acela al revelaţiei divine prin şi prin Duhul Sfânt, fie dacă s-a oprit cu calul său de foc la bara lumii în *propria persona* şi astfel şi-a anunţat existenţa diabolică?

28. De ce „Sfânta Scriptură” nu spune nimic despre această chestiune importantă?

scoasă la iveală pentru prima dată Marea Grădină fără Fund ?

30. Şi cum a fost scoasă la iveală? A apărut în timpul unei călătorii de descoperire a unui „Pasaj Nord-Vest” sau a unui „Golf Polar”?

31. Şi am dori să întrebăm, cu ce drept şi titlu deţine Majestatea Sa Infernală groapa sa de foc sau stăpânirile de pucioasă. Le posedă în *drept simplu* sau prin dreptul de „suveranitate abuzivă”?

32. Şi nu descoperim oare cea mai puternică dovadă a priceperii şi înţelepciunii inegalabile a Arhitectului Divin în construirea gropii demonice fără fund, văzând că fără o astfel de înţeleaptă aranjare trebuie să fi trecut mult timp până când aceasta ar fi fost plină până la refuz?

33. Deşi s-ar putea întreba, ce anume, în absenţa unui fund, îi împiedică pe deţinuţii poznaşi să cadă prin el?

34. Dacă sunt atârinate cu cârlige, prevăzute în acest scop, pe pereţii gropii?

35. Sau dacă, fiind în zbor (aşa cum ne spune Milton), li se cere să „ţină zborul”? -

36. Şi dacă Marea Groapă fără Fund nu ar fi lipsită de fund (având în vedere că mii de oameni cad zilnic în ea, conform predicilor ortodoxe, şi au făcut-o timp de şase mii de ani), nu am putea sugera că cei din fund trebuie să fi fost complet sufocaţi înainte de aceasta?

37. Și dacă (așa cum calculează Buffom) două sute de persoane mor în fiecare minut, iar o sută cincizeci dintre acestea sunt precipitate în Pandemonium, am dori să ne întrebăm câți Spiriduși, Demoni sau Semi-Diavoli trebuie să fie angajați neîncetat în răpirea sufletelor păcătoase, reprobate și aruncarea lor peste bord în Tartar, noua lor casă de foc, unde va fi „scrâșnirea dinților” (sau a gingiilor dacă nu au dinți), pentru totdeauna?
38. Sau dacă nu sunt duse, cum sunt ele transportate sau conduse în Hades?
39. Călăresc, merg, se târăsc, zboară sau sar?
40. Și sunt ei convinși să meargă, angajați, conduși, trași sau târați?
41. Și, întrucât Biblia vorbește despre conducătorul actual al împărăției de jos la singular ca fiind Satan, „Diavolul” etc., am dori să ne întrebăm cum este posibil ca un „Adversar Neobosit” să aibă grijă de fiecare fiu și fiică a lui Adam, însumând 1.000.000.000 de suflete (așa cum toți sunt ispitiți, ni se spune), în felul în care îi atrage spre pierzarea fără sfârșit, dacă nu este omniprezent?
42. Nu ar trebui el oare să se miște în „runde sale amețitoare” cu viteza telegrafului pentru a face apeluri doar o dată *pe an* către fiecare fiu și fiică a lui Adam – lăsându-i abia timp, în timp ce se îndreaptă spre umila reședință sau palatul splendid al fiecăruia, să se încline și să se răzgâie, spunând un „Ce mai faceți, domnule?” „Mă bucur să vă văd”.
43. Sau trebuie să presupunem, pentru a înlătura această dificultate, că, așa cum „nimic nu este imposibil la Dumnezeu”, tot așa nimic nu este imposibil la Diavol?
44. Sau dacă se încearcă depășirea dificultății presupunând și asumând că onoarea sa satanică este însoțită de o numeroasă alai de spiriduși subalterni sau demoni pigmei (ofițeri subordonați sau de clasa a doua) care să-l ajute în întreprinderea sa malefică, ne întrebăm dacă nu ar trebui, în acest caz, să-și petreacă tot timpul instruirii, antrenării și detașării acestor funcționari auxiliari sau subsidiari în noua lor vocație de prinzător de suflete?
45. Și dacă aceasta i-ar lăsa timp să mănânce și să doarmă sau chiar să se odihnească în ziua de Sabat?
46. De asemenea, ne-am întreba dacă, la latitudini mari sau în climate nordice (să zicem regiunile polare înghețate), vreunul dintre demonii hobgoblini care prind suflete s-ar aventura să iasă din stăpânirile lor de foc intens calorice în timp ce termometrul se învârtă poate la 50 sau 75 de grade sub zero - membrele înțepenite, o răceală rea și poate consecințe și mai grave, dacă nu chiar fatale, nu ar putea urma?

47. Și nu ar trebui să calculăm pericolul unor suflete nelegiuite, predestinate distrugerii, care își găsesc refugiul în paradis în aceste ocazii în care demonii care îi urmăresc sunt inevitabil întârziați în acțiunile lor din cauza vremii?
48. Nu ar trebui Dumnezeu să-i fie foarte recunoscător bătrânului Harry Haulaway pentru că i-a luat pedeapsa celor răi de pe mâini, din moment ce a declarat „cei răi nu vor rămâne nepedepsiți” și, prin urmare, ar trebui să-i pedepsească el însuși dacă Diavolul nu o face!
49. Și, din moment ce aflăm că Dumnezeu a decretat că „cei răi vor fi pedepsiți în Iad”, iar Diavolul este agentul său în îndeplinirea lucrării necesare, nu trebuie, prin urmare, să-l considerăm pe Majestatea Sa Șarpelui ca un slujitor cu adevărat credincios al Domnului și un colaborator cu El?
50. Sau dacă pedeapsa celor răi trebuie considerată exclusiv fapta Diavolului, și totuși Dumnezeu este de acord cu aceasta permițându-i să existe și să-și îndeplinească lucrarea infernală, atunci el nu acționează în conformitate cu voința lui Dumnezeu și, prin urmare, nu își îndeplinește datoria?
51. Și nu rezultă de aici că Dumnezeu, și nu Diavolul, este cel care îi pedepsește pe cei răi – acesta din urmă fiind doar un agent?
52. Pe de altă parte, dacă presupunem că Dumnezeu se opune cu adevărat operațiunilor și mașinațiunilor Diavolului, atunci nu rezultă oare că Majestatea Sa diabolică deține influența supremă și Îl obligă pe Dumnezeu Atotputernicul să ocupe un rang subordonat lui și să fie un fel de Omnipotență *secundară* ?
53. Și nu rezultă aceasta dintr-o altă presupunere, și anume: că „drumul larg” al Diavolului, pe care „intră pe el” atâția oameni, este mult mai aglomerat decât „calea îngustă care duce la viață”?
54. Și nu ne putem întreba dacă nu cumva a fost o muncă pierdută construirea „unei case cu multe conace”, văzând atât de puțini chiriași care găsesc drumul spre ea sau cărora li se permite să intre în ea?...
55. Nu putem considera oare „planul de mântuire” creștin și un fel de sistem sau schemă de loterie, în care Dumnezeu și Diavolul sunt deținătorii biletelor — cei răi constituind buletinele de vot?
56. Și nu sunt oare învățăturile „Sfintei Scripturi” care au atras-o pe Mama Eva drept primul premiu pentru Omnipotența sa Infernală sau Satanică?

57. Și de la acel „pic de noroc”, nu a atras el cea mai mare parte a celor mărunți -^o parte mult mai mare decât însuși Creatorul?
58. Dacă Diavolul, după ce și-a redus omniprezența sau puterea infinită (așa cum se spune în Apocalipsa vi:8) și după ce Dumnezeu a declarat „Toate sufletele sunt ale mele”, a reușit totuși să-i atragă pe majoritatea în domiciliul său de foc, câte suflete credem că ar fi lăsat pentru Dumnezeu, dacă puterea sa nu ar fi fost redusă?
59. Dacă majoritatea „moștenirii lui Dumnezeu” călătorește pe „drumul cel larg care duce la pieire”, așa cum ne informează „Sfintele Scripturi”, atunci nu trebuie să presupunem că există „camere de închiriat” în „casa cu multe conace”?
60. Nu este oare ciudat că, dacă cei răi vor fi pedepsiți veșnic în Iad, așa cum se declară (în Matei 25:46), Dumnezeu vorbește despre distrugerea Iadului în Osea 12:14 (*adică Sheol*, în greacă Iad)?
61. Cum pot fi pedepsiți cei răi după ce sunt distruși, așa cum se învață în Matei, 21:41?
62. Sau cât timp pot continua să existe după ce sunt distruse?
63. Cum pot sufletele celor răi să ardă veșnic (vezi Matei 18:8), fără a fi mistuite, din moment ce este în natura focului să prefacă toate substanțele combustibile în cenușă?
64. Nu ar fi o mare achiziție în arta chimică să se găsească o substanță care ar arde astfel pentru totdeauna fără a fi consumată, mai ales dacă ar putea fi folosită în scopuri culinare în țările în care combustibilul este puțin?
65. Nu-L facem noi pe Dumnezeu de o mie de ori mai rău și mai diabolic decât cea mai rea dintre creaturile Sale atunci când vorbim despre pedepsirea oricărei ființe pentru totdeauna?
66. Și nu-l investim noi cu un caracter inuman, brutal și sălbatic, pe care chiar și cel mai sângeeros tiran care a udat vreodată pământul în sânge omenesc l-ar refuza?
67. Căci unde în toată istoria poate fi găsit numele unui ticălos cu inimă demonică, care ar arde un dușman chiar și o săptămână, ca să nu mai vorbim de o veșnicie?
68. Atunci, ce este cel mai rău lucru de crezut, o astfel de calomnie la adresa caracterului lui Dumnezeu sau să credem că scriitorul se înșeală atunci când îi atribuie un astfel de caracter, chiar dacă respectivul scriitor poate pretinde că este inspirat?
69. Nu are dreptate Leigh Hunt când spune: „Dacă un înger mi-ar spune să cred în pedeapsa veșnică, nu aș face-o, căci ar fi mai bine să cred că îngerul este o iluzie decât pe

Dumnezeu este monstruos, așa cum îl facem noi considerându-l autorul pedepsei veșnice?”

70. Cum ar putea o Ființă perfect bună și plină de bunătate să pedepsească una dintre creaturile sale fără să se pedepsească mental, dacă nu fizic, și astfel să sufere el însuși o nefericire și un chin veșnic printr-un astfel de act?

71. Și nu este oare punctul culminant al absurdității să presupunem că Dumnezeu s-ar putea pedepsi sau s-ar putea pedepsi în acest fel?

72. Sau ar putea un Dumnezeu, cu o scânteie de simpatie, dreptate sau milă, să pedepsească o ființă (în special unul dintre propriii săi copii) un an, o lună sau chiar o zi, ca să nu mai vorbim de eternitate?

73. Ar avea vreun sens să pedepsești o ființă în alt scop decât a o reforma sau a le oferi un exemplu altora?

74. Nu ar fi imposibil ca pedeapsa *post mortem* să servească oricăruia dintre aceste scopuri?

75. Ar putea un Dumnezeu drept să pedepsească una dintre creaturile sale pentru că a acționat conform impulsurilor naturii cu care el însuși a înzestrat-o, și nu face oare fiecare ființă umană acest lucru?

76. Când Dumnezeu (conform Bibliei) a văzut că cea mai mare parte a omenirii se îndrepta spre distrugere, iar creația s-a dovedit a fi un eșec, de ce nu a transformat totul în „pi” și nu a încercat din nou de la capăt sau nu a renunțat la el în favoarea unei sarcini proaste?

77. Nu este oare ciudat că un Dumnezeu Atotputernic și Omnipotent, care „voiește ca toți oamenii să fie mântuiți”, nu a putut găsi un plan prin care toți să poată fi mântuiți?

78. A prevăzut Dumnezeu înclinația omului spre condamnare sau distrugere?

79. Dacă nu, cum ar putea fi omniscient sau, în realitate, un Dumnezeu?

80. Dar presupunând că minciuna a prevăzut-o și nu a fost capabilă să vadă această tendință fatală spre ruină, nu ar fi trebuit să se abțină de la a-l aduce la existență?

81. Nu trebuie oare să considerăm că este un act crud să-l aducem la existență în astfel de împrejurări?

82. Ar putea vreo ființă care posedă o scânteie de sentiment sau sensibilitate, fie ea Dumnezeu sau om, să fie fericită pentru o clipă cu conștiința că un singur suflet suferă chinurile cumplite ale Iadului?
83. Ar putea vreun om să zâmbească vreodată dacă ar crede cu adevărat că are un prieten sau o rudă care suferă sau este condamnată să sufere o nenorocire nesfârșită într-un lac de foc?
84. Sau putea el să evite să urască un Dumnezeu după ce știa că și-a condamnat soția sau copilul chinurilor chinuitoare ale unui foc nestins?
85. Sau ar putea un bărbat să fie în mod constant tată, deși susține o astfel de doctrină?
86. Căci cum ar putea vreun om cu sentimente sau principii să consimtă să aducă în existență copii cu riscul și chiar probabilitatea ca cea mai mare parte dintre ei să se piardă, așa cum trebuie să presupună că se va întâmpla dacă „puțini sunt mântuiți ”, așa cum învață Biblia?
87. Ne-am putea întreba cum poate Dumnezeu să pedepsească un suflet pentru totdeauna, când este declarat în mod categoric în Cuvântul Său: „Domnul nu va lepăda pe vecie” (Plângerile lui Iisus, 3:31).
88. Poate exista oare vreo dreptate sau vreun sens în a-i pedepsi pe toți oamenii la fel în lumea necazului, când există o diferență atât de vastă în natura crimei - o diferență mondială, de exemplu, între a fura un ban și a ucide un om!
89. Într-adevăr, nu suntem oare îndreptățiți să concluzionăm că ar fi moral imposibil ca un Dumnezeu al dreptății să aplice o pedeapsă infinită unei simple ființe finite pentru orice crimă, așa cum ar fi imposibil ca consecințele eterne să rezulte din orice acțiune finită, fie ea bună sau rea, fără a răsturna ultimul principiu al echității morale și al dreptății comune și chiar al bunului simț?
90. Și nu-L facem pe Dumnezeu extrem de inconsecvent după ce ne-a poruncit să ne iubim dușmanii, să-L reprezentăm ca pedepsindu-i pe ai săi veșnic, mai ales că El poate (conform Filipenilor iii:21) „schimba oricând inimile lor ticăloase”?
91. În ce sens poate fi Isus Hristos „Mântuitorul tuturor oamenilor”, așa cum se învață în Timotei iv:10, când ni se spune că nu toți sunt mântuiți, ci cea mai mare parte este pierdută?
92. Și la ce bun o credință în Iad sau în pedepse viitoare când aproape toate crimele comise în lume sunt săvârșite de credincioși aflați în nefericire fără sfârșit?

93. Într-adevăr, nu oferă oare credința într-un Diavol sau în Iad o licență pentru crimă, amânând ziua rea a pedepsei atât de departe încât păcătosul poate calcula o sută de șanse de a o evita?
94. Poate fi numit virtuos un om, cu vreun simț al adevărului, care se abține de la rău sau crimă doar de frica de Diavol sau de Iad?
95. Dacă este așa, nu se poate spune că un câine este virtuos atunci când se abține de la jafurile printre păsările de curte, observând aspectul amenințător al bastonului stăpânului său suspendat deasupra capului său?
96. Nu poate fi oare Diavolul creștinilor numit pe bună dreptate Bulldog ortodox sau „Generalul Sperietoare al Împărăției Să Vină”, având în vedere că este folosit pentru a împinge sau speria agenții liberi în Rai?
97. Se poate spune oare că un om este cu adevărat liber în vreun sens atunci când este alungat în Rai ca refugiat de ^{un} dușman devorator de toate sau când își întoarce fața spre Rai pentru că este urmărit de un Diavol feroce, răzbunător după foc?
98. Fiind atât de înspăimântat în Paradis, poate el primi răspunsul: „Bravo?”
99. Nu trebuie să tragem concluzia că un creștin posedă înclinații destul de puternice spre condamnare, având în vedere că este nevoie de două puteri omnipotente pentru a-l mântui - cea a Tatălui Atotiubitor și îndurător care merge înainte și spune „Veniți la Mine, toate marginile pământului” și fiți mântuiți; și cea a presiunii diabolice a „Adversarului Neobosit”, care îl urmărește zi și noapte, urlând pe urmele sale ca un leu?
100. Având în vedere, așadar, că, deși două puteri omnipotente sunt puse să lucreze asupra creștinului pentru a-l duce în Rai (una în față și cealaltă în spate), totuși puțini ajung la Împărăție - dar puțini sunt mântuiți (doar cei aleși), nu trebuie oare să concluzionăm că un creștin este destul de greu de mântuit?
101. Mai ales că are două pașapoarte pentru Rai, pe lângă frica de Diavol - unul este iertarea păcatelor, celălalt este ispășirea care le anulează?
102. Nu putem oare concluziona în mod rezonabil că, dacă Dumnezeu ar vrea să-și pedepsească copiii, ar putea să o facă fără ajutorul focului, al diavolilor sau al șerpilor?
103. După cum ni se spune, Șarpele a cauzat păcatul primilor noștri părinți, nu trebuie să tragem concluzia că crearea sa a fost o gafă și că Omniștiința nu l-ar fi creat deloc dacă ar fi știut că s-ar fi dovedit a fi atât de diabolic și demonic, ci mai degrabă l-ar fi lăsat să

rămână „fără formă și gol”, mai ales că trebuie să-i fi rămas doar puțin din materia primă (din nimic) din care să se construiască, după ce a creat atâtea lumi din acest material?

104. Și dacă „ruina rasei” a fost cauzată (așa cum ni se spune) de Șarpele care i-a oferit Mamei Eva un măr, ne întrebăm dacă nu ar trebui iertat, având în vedere faptul că trebuie să fi fost un gentleman destul de bun și destul de bine educat pentru a oferi fructul altora, și mai întâi doamnei, înainte de a se servi singur?

105. Și, întrucât acest fruct era menit să „înțeleaptă spre mântuire”, iar Șarpele „a devenit mai înțelept decât orice fiară a câmpului” (vezi Gen. iii: 1), nu trebuie să tragem concluzia că, în cele din urmă, el s-a servit destul de generos cu fructul delicios?

106. Și, așa cum ni se spune, părinții noștri primordiali „și-au deschis ochii” și au ajuns „să deosebească binele de rău” mâncând din fructul interzis (vezi Gen. iii:22), nu ne putem întreba cât timp ar fi trebuit să „meargă orbește”, dacă nu ar fi furat o parte din fructul sacru și interzis?

107. Și nu suntem oare obligați să concluzionăm că a fost un act de furt și păcat foarte necesar și foarte drept, având în vedere că, dacă nu ar fi furat câțiva dintre ispititorii pipini, nu ar fi deosebit niciodată binele de rău?

108. Nu suntem, așadar, îndatorați „Tatălui minciunilor” (Șarpelui său) pentru cel mai important adevăr dezvăluit vreodată omenirii, acela al „cunoașterii binelui și răului”, având în vedere că el a instigat actul care a condus la această cunoaștere?

109. Dacă mâncatul fructului interzis era menit să-i facă pe Adam și Eva „înțelepți ca zeii”, „veți fi ca zeii, cunoscând binele și răul” (Geneza iii: 5), nu ar fi fost ei cei mai nebuni să refuze să mănânce, mai ales că era atât de delicios și îmbietor la gust?

110. Care a spus adevărul, Dumnezeu imaginar al lui Moise sau Diavolul, *alias* Șarpele, când primul i-a spus lui Adam „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza ii:14), în timp ce „Tatăl minciunilor” sau Șarpele vorbitor a declarat: „Nu veți muri negreșit” (Geneza iii:4), având în vedere că „Adam a trăit nouă sute treizeci de ani și a născut fii și fiice?”

111. Într-adevăr, nu recunoaște Dumnezeu însuși (conform lui Moise) în mod explicit că mincinoasa sa Nave-Șarpe avea dreptate și că el (Atotputernicia) greșea atunci când a anunțat trinității sau familiei zeilor: „iată, omul a devenit ca unul dintre noi, cunoscând binele și răul” (Geneza iii: 22)?

112. Cum poate fi atunci Diavolul-Șarpe acuzat pe bună dreptate că i-a înșelat pe primii noștri părinți, când Dumnezeu însuși recunoaște astfel că le-a spus adevărul?

113. Dacă Șarpele din Geneza este Diavolul creștinătății, marea roată centrală a Ortodoxiei, aceeași despre care Brigham Young declară că urmărește păcătoșii cu un „băț ascuțit” pentru a-i biciui în Rai și despre care declară, de asemenea, că face mai mulți sfinți decât toate celelalte mijloace la un loc (puterea lui Dumnezeu fără a fi exceptată), atunci de ce nu s-a spus nimic despre prăjirea sau frigerea părinților noștri primitivi în „împărăția pregătită Diavolului și îngerilor lui”, pentru încălcările lor arogante ale poruncilor divine?

114. Nu ar fi putut fi evitate marea și cumplita calamitate și blestemul care s-au abătut asupra rasei umane, prin intermediul răuvoitor al unui Șarpe (conform Ortodoxiei), ușor și eficient, prin simpla împrejmuire a gardului care înconjura grădina aurie, rezistent la șarpe, astfel încât să-i țină Majestatea Sa cu Coadă Lungă afară, sau prin plasarea îngerului cu sabia în flăcări la poartă înainte de căderea omului, în loc de după, astfel încât să-i „zdrobească capul” sau să-l decapiteze în încercările sale nejustificate de a intra?

115. Întrucât Șarpele, după blestemul căderii, era condamnat să se târască („pe pântecul tău vei merge”, Gen. iii: 14), se pune întrebarea cum a călătorit el înainte de cădere. Pe ce a mers, cu capul sau cu coada, sau a sărit sau a zburat?

116. Are dreptate bardul creștin care declară,

„Dumnezeu l-a creat pe Diavol, iar Diavolul a creat păcatul,

„Deci Dumnezeu Atotputernicul a făcut o gaură ca să-l bage pe Diavol în ea?”

117. Pentru a deveni pe deplin „înțelepți spre mântuire”, nu ar trebui să fim informați în ce limbă a vorbit Șarpele cu Mama Eva? A fost o limbă vie sau moartă?

118. Nu trebuie să presupunem că Mama Eva a fost surprinsă să audă un șarpe vorbind sau ar trebui să tragem concluzia că era familiarizată cu astfel de ciudățenii?

119. A oferit oare Șarpele, altfel spus Satana (pentru dovada că amândoi sunt una, vezi Apocalipsa xii), primul exemplu de mers fără picioare sau gambe, sau blestemul a expirat și i-au crescut picioarele când a venit din „umblarea înapoi și înapoi pe pământ”, pentru a-și aduce omagiile bătrânului Iov și a-l onora cu o vizită?

120. Cum ar putea fi un blestem asupra Șarpelui să fie condamnat să se târască, când șerpii și șopârlele care se târăsc acum se descurcă la fel de bine ca și broaștele care sar sau animalele care merg?

121. Sau este mai degrabă un blestem pentru șerpi să se târască decât pentru sutele de alte specii de reptile care călătoresc în acest fel?

122. Dacă Șarpele-Diavol și-a pierdut toate picioarele printr-un act de pură bunătate, dând pipinii în loc să-i monopolizeze pe toți el însuși în mod necuviincios, nu avea el vreun motiv să se plângă că a rămas fără picioare și nu ar putea fi acesta motivul pentru care este acum „Marele Adversar” al Dumnezeului lui Moise?

123. Ce progres ar fi putut face Șarpele mâncând țărână („Țară vei mânca în toate zilele vieții tale” Gen. iii: 14)? Nu trebuie să fi fost o operațiune destul de plictisitoare cu limba sa lungă și furcată, și oare s-a îngrășat sau s-a slăbit cu o astfel de hrană și era noroiul, ne putem întreba, un înlocuitor pentru țărână pe vreme umedă?

124. A fost Diavolul un agent liber înainte de cădere sau de târîre? Dacă nu, cum ar putea fi subiectul unui blestem?

125. Este adevărat că există acum mai multă dușmănie între sămânța femeii și Șarpe (vezi Gen. iii: 15) decât există în prezent între omenire și hiene, șobolani și dihuri?

126. Câtă dușmănie există între jonglerul hindus și șarpele său care se înfășoară în jurul gâtului său și i se târăște prin pieptul său?

127. Întrucât tatăl Adam era condamnat să mănânce pământul, „blestemat este pământul din pricina ta; cu durere vei mânca din el în toate zilele vieții tale” (Geneza iii: 10), ne întrebăm dacă omul nu ar fi devenit muritor și nu ar fi trăit scurt prin blestem, ci toți urmașii lui viitori ar fi continuat să trăiască aici pentru totdeauna, cât timp ar fi trecut până când rasa s-ar fi înmulțit într-o măsură suficientă pentru a mânca tot pământul, a consuma întregul pământ și a nu lăsa nicio cârțiță pe care să stea?

128. Care putem presupune că a mâncat cel mai mult pământ sau praf, tatăl Adam sau șarpele?

129. Și de ce nu continuă omul să mănânce pământul acum?

130. Nu putem oare trage concluzia că, pentru că i-au fost deschiși ochii prin blestem, acum posedă prea multă minte și inteligență pentru a mânca pământul, „așa cum i-a spus Domnul lui Moise”?

131. Întrucât ni se spune că Diavolul, cu o anumită ocazie, L-a așezat pe Hristos pe turla templului, ni se poate permite să fim atât de curioși încât să întrebăm cum a fost efectuată operațiunea - dacă a fost purtat de părul capului, asemenea lui Habacuc, și dacă a opus vreo rezistență operațiunii?

132. Nu trebuie să tragem concluzia că Diavolul a fost un avocat destul de priceput, având în vedere priceperea și cunoștințele de care a dat dovadă în argumentele sale cu Hristos?
133. Și, de asemenea, un bun cunoscător al Bibliei, întrucât a citat Scriptura destul de superficial?
134. Și nu este oare mai degrabă o rușine față de caracterul unui Dumnezeu omnipotent și omniprezent să-l reprezentăm (așa cum este reprezentat Hristos) ca urmându-l pe Satana ca o oaie împietrită sau ca un vechi tovarăș?
135. Erau evangheliștii, care relatează atâtea cazuri în care Hristos a scos demonii, conștienți că era vorba de o veche superstiție păgână din diferite țări?
136. Când diavolii au intrat în porci cu permisiunea lui Hristos, așa cum se relatează (Luca viii: 32), care capăt, prova sau pupa, a servit drept „pridvor de intrare” (așa cum exprimă Erin ideea)?
137. Și dacă porcii ar fi fost vânduți în timp ce diavolii erau închiși în „omul lor lăuntric”, ce reducere ar fi trebuit să i se facă cumpărătorului pentru neghină (lacrimă) pentru a ajunge la greutatea netă?
138. Și dacă un astfel de eveniment diabolic ar avea loc în zilele noastre, nu ar face ca specula cu carnea de porc să fie o afacere destul de precară?
139. Cât de sus deasupra acestui pământ globular trebuie să fi fost înălțați Isus și Diavolul pentru ca el să poată vedea „toate regatele acestei lumi”, inclusiv pe cele de dedesubt?
140. De ce superstiția poate găsi întotdeauna un diavol oriunde, în timp ce știința nu-l poate găsi nicăieri?
141. Și de ce în țările în care nu există preoți, diavolii sunt și au fost întotdeauna la fel de rari ca gândacii din decembrie?
142. Nu demonstrează această împrejurare că preotul și Diavolul sunt un fel de gemeni siamezi, inseparabil legați și fiecare indispensabil unul celuilalt?
143. Și nu este oare cauza acestei relații intime dezvăluită de faptul că superstiția diavolului tinde să mențină în mișcare roțile preoției, furnizează uleiul, unge buzunarele și, mai mult decât toate, menține buzunarele preotului umplute cu „câștig murdar”?
144. Nu este oare un fapt istoric că Strabon, Polybius, Zimmgeus și diverși alți scriitori păgâni, care au trăit cu mult înainte de Hristos, au vorbit despre un Diavol și un Iad ca

fiind invenții ale preoților și legiuitorilor, născocite în întregime și exclusiv în scopul de a speria populația credulă, ignorantă și superstițioasă, ajutându-o să se supună slugarnic „puterilor existente” - adică preoților și potentatilor?

145. Și de ce nu dezvăluie revelațiile Bibliei creștine faptul important că doctrinele sale despre Diavol și focul iadului sunt de origine păgână și simple superstiții păgâne?

146. Așa cum arată vechii filozofi păgâni, noțiunea de Diavol și Iad a fost inventată pentru a-i speria pe nebuni, nu rezultă oare că toți cei care cred acum în această superstiție ar trebui să fie încadrați în această clasă?

147. Care este ființa cea mai miloasă și rațională, Dumnezeu creștinilor, despre care se spune că pedepsește pentru totdeauna, sau Diavolul păgân din Siam, care pedepsește doar o mie de ani, potrivit siamezilor?

148. Și nu trebuie să-l considerăm și pe Dumnezeu persanilor ca fiind mai rezonabil și mai milostiv decât Dumnezeu creștinilor, întrucât promite să-l lase pe „Bătrânul Picior Despicaț” sau pe însuși Urâtul din Plug să se înalțe din Limbo în Paradis în decurs de paisprezece mii de ani și întreaga sa oaste rebelă cu el?

149. Și pe care ar trebui să o considerăm cea mai bună și mai rațională ființă, Dumnezeu Bibliei, care i-a spus lui Avraam să-și ucidă fiul Isaac, sau Diavolul, care i-a spus să nu o facă?

150. Nu este oare ciudat că oamenii îi pot atribui lui Dumnezeu un caracter pe care știu că îngerii l-ar disprețui și pe care ei înșiși s-ar rușina să-l recunoască?

151. Nu a fost oare principalul efect al predicării superstiției despre focul Iadului crearea a numeroase Iaduri pe pământ, fără a salva pe nimeni de la un Iad imaginar de apoi, așa cum a făcut mii de oameni nefericiți de temeri prostesti?

152. Și nu a avut practica de a-L reprezenta pe Dumnezeu ca condamnând o parte a rasei și efectul negativ de a-i determina pe oameni să se condamne unii pe alții și, prin urmare, este principala sursă - fântâna primară - a tuturor înjurăturilor profane cu care întreaga creștinătate este acum blestemată și demoralizată de la un capăt la altul?

153. Nu este oare adevărat că din „blestemat să fii”, în Biblie și la amvon, vine „blestemat să fii”, auzit zilnic de pe o mie de buze pe străzi?

154. Nu este oare adevărat, de asemenea, că doctrina pedepsei fără sfârșit este menită să acționeze doar asupra „punctelor slabe” ale celor mai slabi oameni – cu alte cuvinte,

asupra celei mai slabe părți a naturii lor și, prin urmare, este doar o problemă pentru copiii adulți cu minte slabă?

155. De ce nu este Diavolul văzut și întâlnit acum frecvent, așa cum era în zilele lui Martin Luther, care și-a aruncat călimara în „capul său devotat” și care relatează cu seriozitate mai multe dispute și lupte pe care le-a avut cu el; și mulți pretindeau că îl văd zilnic?

156. Nu este oare pentru că onoarea sa șerpilor se teme de lumina zilei științei și a infidelității?

157. Și nu putem calcula în mod rezonabil că „marșul științei și al infidelității” îl va împinge în curând pe el și oastea sa demonică înapoi în meterezele întunecate ale superstiției, pentru încă o mie de ani?

158. Și nu putem presupune că societatea va prospera la fel de moral fără un Diavol, după ce Majestatea Sa își va da duhul, cu excepția doar a preoției?

159. Și nu este oare faptul scriptural că nici Pavel, nici Ioan nu menționează Iadul o dovadă că acesta nu este o instituție indispensabilă?

160. Sau, dacă ar fi așa, nu ar trebui să fim informați în care Iad sunt puși mai întâi păcătoșii - Iadul de foc despre care se vorbește în Matei 5:22, sau Iadul „întunericului de afară” (vezi Matei 8:12), unde va fi „bocet și scrâșnire de dinți”?

161. În concluzie, ne-am întreba, dacă ar exista un Iad, dacă nu este probabil ca vreun ingenios drăcuș yankeu să construiască în curând o cale ferată subterană și să fugă sau să elibereze toți prizonierii înflăcărați?

162. Sau nu putem oare presupune, pe bună dreptate, că îngerii din Rai, în timp ce se aplecă peste meterezele Paradisului și privesc în groapa cumplită de dedesubt, ar fi mișcați să verse lacrimi suficiente pentru a stinge focurile Iadului și, astfel, ar permite supușilor pierzării să se înalțe în regiunile fericirii cerești?

163. Și, în final, întrucât mai multe secte creștine, încă de la începuturile științei și civilizației, l-au alungat pe Diavol din Bibliile lor (*adică*, neagă că este recunoscut acolo), nu putem spera, în mod rezonabil, că nu este departe momentul în care toți oamenii raționali vor putea sta singuri pe calea rectitudinii morale, fără ajutorul unor astfel de pulovere vechi și învechite care să-i sperie și să-i aducă spre evlavie și Paradis, așa cum sunt Diavolul și superstițiile Iadului?

Întrebările de mai sus nu au scopul de a ridiculiza Biblia creștină sau pe vreunul dintre credincioșii ei, ci pur și simplu de a prezenta absurditățile doctrinei pedepsei viitoare fără sfârșit în lumina sa adevărată și puternică.

Anexă. Războiul din ceruri

„Și a fost război în cer: Mihail și îngerii lui s-au luptat împotriva balaurului; balaurul s-a luptat și cu îngerii lui.” (Apocalipsa xii:7)

Cu greu există o națiune orientală a cărei religie să fi fost comemorată în istorie, care să nu fi păstrat în tradițiile sale povestea unei bătălii cerești sau a unui „război în Ceruri”, similar cu cel menționat în textul de mai sus. Titan, conform legendelor romane, s-a răzvrătit împotriva lui Jupiter și, prin urmare, a stârnit un război în Ceruri. Dar Jupiter a învins și l-a aruncat pe el și pe oastea sa rebelă peste meterezele Cerului (așa cum Mihail și îngerii săi au făcut cu Dragonul) și i-a închis sub munți, unde au...

„Din Dealul nostru sacru (Muntele Sfânt) cu furie aruncată,
Adânc în întunericul golului tăăresc va geme mereu.”

Și credința claselor superstițioase că încercarea acestei oști infernale de a se ridica și de a se elibera a produs toate cutremurele și erupțiile vulcanice. Iar bătălia Titanilor (copiii Cerului) împotriva zeilor Olimpului din cealaltă lume se găsește în tradițiile mitologice ale Greciei antice. Și apoi avem în tradițiile egiptene povestea lui Tifon (Diavolul) care se răzvrătește și poartă război împotriva lui Oshiret sau Osyrus, care l-a tăiat în bucăți. Chinezii povestesc o bătălie între locuitorii norilor și ai stelelor - Mielul („Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii”), a condus oștirea înstelată și a cucerit. La perși, care par să dețină copia sau ediția originală a poveștii, scena a fost una astronomică. A izbucnit un război între Zeul verii și Zeul iernii, care a fost pur și simplu o competiție între anotimpurile verii și iernii - adică între căldură și frig. Zeul iernii a fost aruncat din Paradis și a devenit un înger căzut. Fiecare avea o suită de îngeri subordonați, ca în cazul Sfântului Ioan. Și aici vom atrage atenția asupra unei circumstanțe curioase în alegerea numelor pe care Sfântul Ioan le-a selectat pentru principalii combatanți în relatarea sa despre lupta cerească. Mihail este îngerul său bun, iar Dragon îngerul său rău sau nelegiuit. Acum, să observăm aici că ultima silabă a numelui Mihail este *el*, care este numele ebraic pentru Dumnezeu (genitivul fiind Eloi), „*Eloi lama sabacthani*” este o rugăciune către Dumnezeu în limba ebraică. Iar *On*, ultima silabă pentru Dragon, este numele egiptean pentru Dumnezeu. Prin urmare, este pur și simplu zeul ebraic *El* în linie de luptă împotriva zeului egiptean *On*. Și, bineînțeles, Sfântul Ioan ar reprezenta faptul că zeul ebraic sau îngerul Mihail a învins. *On* era, de asemenea, un nume pentru Dumnezeu printre babilonieni. Și este o circumstanță curioasă că, ori de câte ori creștinii evrei și cei de origine evreiască (urându-i pe egipteni și babilonieni, pentru că își cuceriseră și își înrobiseră strămoșii), aveau ocazia să se refere la sau să vorbească despre Dumnezeul oricăreia dintre aceste națiuni, foloseau un titlu odios, chiar diabolic, precum Brag-on,

Typh-on, Dag-on, Abad-on, Appolly-on, Pyth-on. Unele dintre acestea erau titluri sau nume foarte onorabile, nobile și sacre pentru Dumnezeu printre vechii babilonieni și egipteni. Dar evreii și creștinii și-au doborât zeii și i-au transformat în diavoli; sau, mai degrabă, le-au furat titlul sacru pentru Dumnezeu și l-au făcut odios aplicându-l Diavolului; precum Typh-on, Dag-on, Dragonul etc. În timp ce, pe de altă parte, ei i-au sfidat pe unii dintre propriii lor îngeri și persoane vrednice din vechime, atașând numelor lor, fie la început, fie la sfârșit, titlul ebraic pentru Dumnezeu-e?, precum Gabri-el, Israel, El-isha, El-ijah etc. Astfel, ei au fost zeificați sau deificați. Având în vedere aceste fapte, nu este de mirare că Sfântul Ioan vorbește despre Babilon (Babilon) ca fiind „mama desfrânatelor și a urâciunilor” (Apocalipsa 16:5) și clasează Egiptul alături de Sodoma (Sod-om, on și om fiind același lucru) și Gomora; iar scriitorii Bibliei folosesc atât numele Egiptului, cât și al Babilonului ca sinonime pentru tot ceea ce este urât, disprețuit, odios sau rău. Nu a fost decât manifestarea naturală, practică sau rea a sentimentelor lor reprimite de răzbunare. Și astfel este rezolvată marea enigmă a „Misterului Babilonului”.

Cititorule, te rog să reflectezi asupra acestor lucruri.

ÎNGERI CARE CĂDEAU ȘI DEVENIND AȘA CONVERTIȚI ÎN DIAVOLI ȘI DRAGONI

Credința că Diavolul, *alias* Dragonul, este „un înger căzut” a căpătat o largă acceptare în lumea creștină. Iar Ioan vorbește despre Dragon care cade (din statutul său de înger) și este aruncat în groapa fără fund (vezi Apocalipsa 20 :1). Și cum a căzut bătrânul Căpitan Dragon (Căpitanul caprelor infernale), să ne întrebăm? Pur și simplu a căzut în mâinile creștinătății, care și-a asumat permisiunea de a-l metamorfoza dintr-un Dumnezeu într-un Diavol. L-au târât de pe tronul lui Dumnezeu din cerurile babiloniene și egiptene, înarmat cu coarne, copite și coadă, și l-au transformat într-un Diavol - un înger căzut, Dragon, și l-au aruncat în „groapa fără fund”, ca răzbunare pentru robia îndurată din mâinile acestor națiuni în trecut. Și când acest Dragon a coborât din Cer, potrivit Sfântului Mistic și Apocaliptic Ioan, coada sa, încurcându-se printre lumile înstelate, a smuls o treime dintre ele de pe orbitele lor și le-a precipitat pe mica noastră planetă. (Sugerăm că trebuie să fi fost aproape în întregime o *coadă*, sau mai degrabă că povestea este în întregime o *poveste*).

Nu e de mirare că „împărăția Cerurilor a suferit violență” (vezi Apocalipsa). Totuși, din punct de vedere astronomic, este literalmente adevărat ; căci, conform „Geografiei Cerurilor” a lui Burritt, Dragonul astronomic se întinde pe o mare parte a coronamentului, cuprinzând cel puțin cinci constelații mari.

Și în ceea ce privește căderea sa, așa este, căci Dragonul (acum semnul lunii octombrie) sub numele de *Scorpion*, a căzut. Odată aflându-se sus în luna recoltei (august) prin procesiunea echinocțiilor, a căzut din ce în ce mai jos, până când s-a scufundat sub orizontul sudic în „groapa fără fund” sau groapa întunericului. Conceptul de „îngeri căzuți” nu este nici nou, nici original în Biblia creștină.

Biblia hindusă, veche de cel puțin trei mii de ani (Vedele), oferă în capitolul al treilea o relatare oarecum detaliată a căderii îngerilor, în timp ce capitolul al patrulea descrie modul lor de pedeapsă, care consta în a fi aruncați din pozițiile lor înalte din Paradis (pentru că s-au răzvrătit împotriva Cerului (*adică* „trinitatea în unitate”, Brahma, Vishnu și Diva) și au fost precipitați în Ondera („groapa adâncă și întunecată”), unde urmau să rămână până când „Mijlocitorul”, numit și „Mielul lui Dumnezeu”, a doua persoană din Trinitate, ar fi pledat pentru ei și i-ar fi eliberat; trebuind însă mai întâi să își ispășească „perioada de probă de o mie de ani”, care ne amintește de Dragonul Sfântului Ioan fiind „legat timp de o mie de ani” (vezi Apocalipsa xii:2). Tradiția persană a îngerilor căzuți găsită în Biblia lor (Zend-Avesta) este oarecum similară, cu excepția faptului că din treizeci de ordine diferite de îngeri, au avut doar unul care a căzut, care astfel a devenit un „Peris” - un Diavol.

SFÂRȘIT